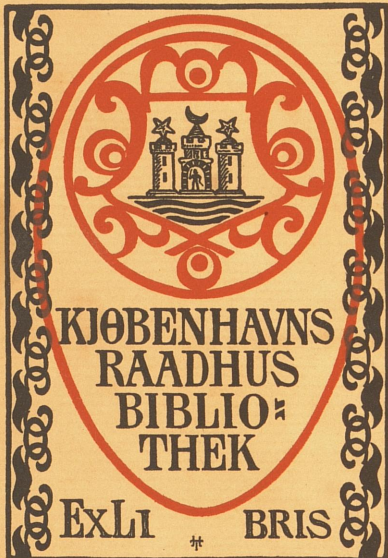

07. 89 sk 89

Mag,
09, 1786
Lr

S a n g e.

Lil Brug

ved

Skydeselskabet

Det borgerlige Broderskabs

S a m l i n g e r.

Kjøbenhavn.

Trykt i Schøtz's & Mandras Bogtrykkerie.

1 8 2 5.

1825

1825

1825

1825

1825

1825

1825

1825

1825

1825

1825

1825

Alphabetisk Register.

	Side
Alt efter Modens Lov sig retter	128
Alt fra vor Barndoms Favn	223
Atter den blide Sommer svinder	56
Blomsten jeg veed	33
Boer jeg paa det høie Fjeld	80
Boer jeg paa den tamme Bred	140
Brødre! I, som sidde frøe	53
Brødre, vil en Stund I glemme	172
Dannemark! Dannemark! — Hellige Lyd	208
Dannerbrot! Din Fødselsdag	7
Dannevang, med grønne Bred	64
Da Ddn før regierede paa Jorden	78
Da Sankt Peder vandred' om	143
De Menneſker vide ſaa lidt, hvad de vil	117
Den Fred, ſom qvæler Sorg og Harm	126
Den Havfru boer under hule Fjeld	219
Den Nattergal ſynger i Midnattens Stund	93
Den Skaberen ſienkte en oplyſt Forſtand	115
Der boede en Konge i Leire	77
Der Brødre! Punsch i Bollen er	38
Der er et Træ — den vide Jord	170
Der var engang en tapper Mand	114
Det gaaer ſaa herligt overalt	108

	Side
Det flummende Bæger begynde sin Gang	126
Diogenes vranten og stolt	240
Drot Fred'rik sad i Cimbrers Hiem	12
Druen vover paa vor Klode	88
Du danske Broder! hæv din Nøst	228
Duftende Enge og kornrige Bange	102
Du, som svæbt i Skionheds Rosenkløbe	216
Elskede, hulde Dvindekion	32
En Grube staaer i Biergets Indre	218
Engang har min Lærer sagt	234
Enhver som hylder Livets Glæder	123
En Skaal for det hulde fortryllende Kion	31
En Skaal vi vil drikke hoerandre til	114
En sielden Fest os samler her	10
En Skiebne gav dig Konge- Rang	20
Ene ved Lov grundfæstes Orden	25
Et Land i høien Nord der er	225
Fa'er Dvins Kæmper sad engang	160
Flasken er alle Glæders Kilde	193
For at forsøde Livets Nøie	122
For at være, som man bør	91
For Glæden i Venkæb at finde	124
For ret os ved Jorden at fryde	110
Foruden Samdrægt vinder ei	17
Fra Chinas Kyst	129
Fra Livets allerførste Vaar	214
Fra Nord til Syd, fra Vest til Øst	26
Frugtbare Marker og Flovgroede Sletter	99
Fædreland	76
— For Noce Tid var Adams Børn kun Døsser	146
Gav end et Skud Dig Konge- Rang	15
Glade see vi Dig beklæde	22
Godtfolk! I hos mig kiøbe maae	100

	Side
Held, den Mand, hvis Dages Tid	20
Her, danske Skytter! Glæden skal	227
Hos knaldende Bøsser, hos Druer og Sang	19
Hvad spørger jeg om Gods og Guld	177
Hver Glædens Ven	51
Hver som hylde muntre Glæder	43
Hver, som ynder skyldfrie Glæde	156
Hvis et godt Raad I følge kan	72
Hvo aldrig sig en Ruus har havt	199
Hvo eensom vandrer paa Livets Vej	106
Hvor Fader Evan throner, Glæden smiler	136
Hvor herligt, herligt gik det til	137
Hvor prægtigt dog ei Alting gik	197
Hvor saare lidet hør der til	133
Hvor sødt det er blandt Venneglæder	175
Hvor var det skiont, ifald vi kunde	68
Hør Skionne, hvis I prøve vil	35
I Barndoms Fieb, i Manddoms Alder	III
I Danmark er det godt at boe	232
Jeg aldrig det for Bøllyst kiender	96
Jeg altid fulde Flasker habere	244
Jeg er en Herremand stolt og stor	236
Jeg er en Mand, som har saa langt omvandret	181
Jeg regner ofte for ingen Ting	148
Jeg synger gierne om Kongers Magt	189
Jeg synger og danser og er nu saa froe	221
Jeg veed et Land hvor Freden throner	3
Jeg vandrer fra By og til By	94
Jeg ønsker mig paa Kloden ikke andet	44
I, muntre Venner, hører mig	119
I Ungdommens Aar har man sielden sin Vid	40
I vore Oldfædres Tid	163
Kom, Brødre! kom, nu vil vi til at drikke	118
Kom fierske Ven og fyld dit Glas	180

Kom, lad os drikke egen Skaal	204
Kommer og hører den muntre Skjærsliber	212
Kom, Nabo tag dit fulde Glas	55
Kong Christian stod ved høien Mast	66
Kunstner! min Pige Du male	216

Lad badle Dvinderne hvo vil	30
Lad den skrantende Magister	88
Langt høiere Bierge saa vide paa Jord	5
Langt meer end Guld er Druen værd	175
Langt under Havet Solen stod	98
Leve vort Skyttelag	230
Lykken skænked' mig den Gæde	22
Lystig min Brøder! og lystig igien	105

Mas og Las de ginge paa Raa	85
Manden med Glas i Haand	84
Mange rose Fædres Skikke	185
Man stundom vel kan sige	222
Man væver os immer om Fædrenes Tid	196
Med Friheds Aand vi samles her	1
Med Beemod skue vi tilbage	61
Mener du, at den har Lykken fat	153
Mennesket er skabt til Glæde	157
Mildt, som Aftenstjernen, smile	27
Mit fulde Glas, og Sangens raske Toner	36
Mit Levnet bestandig har sandet	129
Modtag det Baand	14

Naar Du gaæder grumme langt tilbage	191
Naar fra Kroen jeg kommer tilbage	94
Naar Fædre sad ved fyldte Kruus	164
Når jag bæres ur mit Hus	246
Naar man sit Glas har tømt i Ro	75
Naturen stod i yndig Orden	152
Nyd Livets korte Morgenrøde	203

	Side
Nyd Livet! nyd Glæden! saa Skaberens bød	46
Nyd Livet, — saa Naturen minder	107
D! du, hvis Almagts Ord	2
Dg dette Glas, som Druen fylder	47
Dg nu en Skaal for det elskte Kion	28
Om hundred' Aar er Alting glemt	187
Os den vise Syrak lærer	145
Os Elskovs hulde Skaberinde	135
Os Glædens fyldte Bæger atter vinker	166
Paa hine elskte Steder	58
Peer Nimrod var en Jæger	238
Piger, og Dands, og Viin, og Sang	142
Saa endtes end engang i Fred vor Glæde	16
Saa glade vi drage det lynende Sværd	103
Saa svandt vor Aften hen i Glæde	59
Samled' her i en fortrolig Alynge	69
See Aft'nen border kold og lang	57
See Fred'rik staaer, som Christian stod	167
Skaal for hver Glut, hvis hulde Smil	73
Skænk i Dit Glas til bredfuldt Maal	198
Skrivende Brødre om Skikkene stride	150
Snart er din Ungdomstid forsvunden	71
Solen daled' blodig rød	242
Som Mænd og Brødre vi samles her	24
Som vi vor' Fædre ved Høitid var frøe	103
Stolt Sømand han farer saa vidt omkring	131
Søde Druel dig vi hylde	121
Tage Verden som den er	201
Tidt faaer jeg, naar jeg drikker	158
Tidt var Konge - Navn og Væe	14
Til fælleds Fryd blandt Venner vi	113
Til Glæde Nordens raske Søner	49

	Side
Til Børn for den Gamle, den Svage	186
Tøm ud dit Glas! gjør mig Besked	151
Uti mit Bryst, o hvilken Smerta	245
Vaagn op! I Valhals Helte	210
Vaagn op til Fryd	50
Valhallas Kæmper med Flest og Misd	207
Ved Smiger at behage	41
Ved Venstabs Vink vi først forsamlet bleve	168
Velkommen Enhver, som har Druesaft Kier	82
Velkommen i Din Ungdoms Lund	183
Velkommen, varme Purpurkaal	195
Vi binde Dig Din Somfrukrands	215
Vil du være stærk og fri	89
Vi samles her for første Gang	178
Vi sidde her ved bredden Bord	63
Vort Norden er ikke en isdækket Drk	171
Vort Selskab til Tre	121
Vær hilset Danas Held og Glæde	4
Vndig og rig paa Fryd er Jorden	30
—————	
108	
150	
17	
198	
24	
103	
131	
131	
102	
131	
14	
113	
94	

For Kongehuset.

Me l. Kolsfs SkatteKonge feig og ræd.

Med Friheds Aand vi samles her
Til mandig Fryd;
Thi dybt vi søle Folke = Bærd
Dg Konge = Dyb;
Vi sine Fødelandets Held
I Sekler hen,
Dg signe nu med henrykt Sjel
Vort Kordens Ven!
Vor elskede Frederik leve!

Naar talte Brødres vise Dolk,
Dg hortes ei?
Hvor lededes, som her, et Folk,
Paa Sandheds Bei?
Dg faldt ei Trældoms tunge Baand
Af Bondens Søn?
Hans raske Flid, hans sorgfri Aand
Er Fredriks Løn.
Vor elskede Frederik leve!

Thi Brødre! hellig sværge vi,
 Paa Glædens Dag,
 Som Mænd at staae vor Konge bi
 I fælles Sag!
 Med Mod og Kraft at virke Gavn
 I Statens Kalb;
 Og Dannemandens ædle Navn
 Os hædre skal!
 Vor elskede Frederik leve!

Met. Manden med Glas i Haand.

D! du, hvis Almagts Død
 Styrer hver Soel og Jord,
 Mandernes Land!
 Fyrsten, som faderlig
 Stræber, at ligne dig,
 Led ham i Fred og Krig
 Drygt ved din Haand!

Skerm med din Baretægt
 Hele vor Kongeslægt!
 Sign den, o Gud!
 Wiisdom, Retfærdighed
 Pryde dens sidste Led!
 Eftoldungens Værdighed
 Aldrig døe ud!

Udgyd paa Mark og Strand
Over vort Fædreland
Miskundheds Væld!
Lad fra vort Fiskhavns Bred
Til Elbens Munding ned
Blomstre, velsigt i Fred,
Skov, Dal, og Field!

Baggesen.

Mel. I Osten solvblaae Dagen smiler.

Seg veed et Land hvor Freden troner;

Det ligger høit i Nord.

Misundt af alle andre Kroner

Som glimre paa vor Jord.

Sit Navn det bærer efter Dan

Dg er et saligt Land.

Dets Bonde Ploven rolig fjører

Dg nynner glad sin Sang.

Fra Sletten kun man Gjenlyd hører

Af strøgne Leers Klang.

Dg Arret ei af fiendtlig Fod

Nedtrædes der i Blod.

Der lyde ei Fortrængtes Klager,

Ei Rye om blodig Færd;

Der ingen kuet Slave drager
 For Fyrstens Afsmagts Sværd.
 I Borgertierlighedens Favn
 Han fremmer Rigets Gavn.

Thi Venner skal vor Sang sig hæve
 I almeent Fryderaab,
 Held Fredrik! gid han længe leve;
 Held Christian Rigets Haab!
 Gid Livet for dem begge To
 Henglige sødt i Ro!

Mel. Vær Du vor Selskabs Skytsgubinde,

Vær hilset Danas Held og Glæde,
 Maria! i Din Kongehal!
 See! Danstes Hjerter troe nedbede
 Betsignelse Dit høie Kald:
 :: Som Dannerkongens hulde Viv
 At rosenstrøe vor Fredriks Liv. ::

Du Din og Fredriks Caroline,
 Dit Danmark skjænkte omhedsfuld;
 D hendes Dyder ere Dine,
 Et Minde om Din Moderhuld!
 Dmslyngt af friske Glemmeimig,
 Hun staaer, et Billede af Dig!

Gid længe end vor Herik finde
Sit Held ved sin Marias Bryst,
Dg Diademets Glænds forbinde
Med Mands og Faders rene Lyst.
D Eders Scepter Gudhed gav
Et Minde over Lid og Grav!

A. P. Liunge.

M e l. Bort Norden er ikke en løbækket Dref.

Langt høiere Bjerge saa vide paa Jord,
Man har, end hvor Bjerg kun er Bakke;
Men gjerne med Slette og Grøn-Hoi i Nord
Vi Dannemænd tage til Takke;
Vi er ikke skabte til Høihed og Blæst,
Bed Jorden at blive, det tjener os bedst!

Langt fjønnere Egne, vil gjerne vi troe,
Kan Fremmede udenlands finde;
Men Dansken har hjemme hvor Bogene gro,
Bed Strand med den favre Kjærminde,
Dg deiligst vi finde, ved Bugge og Grav,
Den blommede Mark i det bølgende Hav!

Langt større Bedrifter, for Vre og Sold,
Maaskee saae man Udlænding øve,
Omsonst dog ei Dannemænd førte i Skjold,
Med Hjerterne, Løve ved Løve:

Had Derne kun rives om Forderigs Bold!
Vi bytte ei Banner, vi skifte ei Skjold!

Langt klogere Folk er der sagtens om Land,
End her mellem Belte og Sunde,
Til Huusbehov vi dog har Bid og Forstand,
Vi vil os til Guder ei grunde;
Dg brænder kun Hjertet for Sandhed og Ret,
Skal Tiden nok vise: vi tænkte ei slet!

Langt højere, ædlere, finere Sprog
Skal findes paa Fremmedes Tunge;
Om Høihed og Deilighed Dannemænd dog
Med Sandhed kan tale og sjunge;
Dg træffer vort Modersmaal ei paa et Haar,
Det smelter dog mere, end Fremmedes flaaer!

Langt Mere af Malmen, saa hvid og saa rød,
Fik Andre i Bjerg og i Bytte,
Hos Danske dog findes det daglige Brød
Ei mindre i Fattigmands Hytte,
Dg da har i Rigdom vi drevet det vidt,
naar Saa har for Meget og Færre for Lidt.

Langt ædlere Konger med Landsfader-Navn
Maaskee kan engang man opdage;
Men Utten i Leire og i Kjøbenhavn
Dog spørger endnu om sin Mage;

Thi prise vi Stammen af Skjold og af Dan!
Gid immer den blomstre i Fædrenes Land!

Langt høiere Noes over herskende Drot
Man hørte fra Fremmedes Tunger;
Men Spørgsmaal: om altid det meentes saa godt,
Som her, naar hver Dannemand sjunger!
Vor Fredrik! Han vorde som Duen saa hvid!
Hans Alder hølives som Fredegods Tid!

N. F. S. Grundtvig.

Mel. Dannevang! med grønne Bred.

Dannerdrot! Din Fødselsdag
Feire vi med Gammen,
Dg i glade Borgerlag
Blusser Høitidsflammen,
Glæden bliver Hjertets Toff,
Muntre Sange lyde:
Fred'rik! Fader for Dit Folk!
Dine Børn sig fryde!

Konge! Fader! Landets Pryd!
See Dit Folk sig glæde!
Alt er Gammen, alt er Fryd,
Hvor Du mon hentræde; —

Yngling bjærv og Gubben svag,
 Sig fortrolig leire,
 Sjette Fred'riks Fødselsdag,
 Festligen de feire!

Hulde Borgerenighed!
 Dig vi venlig møde!
 Her i Hjertets Blomsterbed
 Stille Dnsker gløde;
 Mild i Purpurduggen sig
 Lysets Rose bader:
 D! den blomstrer kun for Dig,
 Gamle Danmarks Fader!

Her ved munter Spøg og Dands
 Festligen vi synge;
 Her af Egens Blad en Krands
 Om Dit Navn vi slynge;
 D! de Blade visne ei,
 Krandsen evig grønner!
 Den er herlig Glemmigei
 For Dit Danmarks Søner!

Danmark har en Fader kjær
 Paa sin gamle Throne;
 "Kjærlighed" med gyldent Skjær
 Straaler i hans Krone; —

Kjærlighed, o! Dannerdrot!
Udbrig for os vige!
Den er Garde for Dit Slot,
For Dit Skjoldungsrige!

Festlighøit i Himlens Blaa.
Blanke Stjerner flamme;
Gamle Danmark evig staae
Og dets Kongestamme!
Keen og klar er Luen tændt
Mellem Danmarks Gjeve,
Høit mod Skye er Dnsket sendt:
"Fader Fred'rik leve!" —

Elskte Dronning! hør vor Sang
Til Din Fred'riks Hæder!
Gid den tone mangengang
Trindt i Herthas Stæder!
Stedsse for Dit høje Blik
Straale Jordens Goder!
Leve Fader Frederik!
Leve elskte Moder!

J. Garbrecht.

Mel. Nols Skattefonge feig og ræd.

En sjelden Fæst os samler her

I Broderlag!

Med Sang og Jubel hisser hver

Den fiære Dag;

Vel er nu Træet uden Blad,

Ei Blomster groe;

Men Danmarks Borger djærv og glad.

Her ønsker fro:

Vor elskte Kong Frederik leve!

Hør Venners Loab, hver Danmarks Søn!

Stem i vor Sang!

Thi Fredens Palme stander skion

I Dannevang!

Vor Konge er en Fader bold,

Vor Himmel blaae;

Dg Manden seer det soundne Old

Med Fryd fremgaae.

Kong Frederik Fredegod leve!

En yndig Blomst sig herlig snoer

Om Fred'riks Stie;

Maria! hør vort Jubelchor,

Dig signe vi!

For Dig Kjærminden spirer frem

I Sjølunds Boe,

Dg Danen signer høit sit Hiem

Dg sjunger fro:

Maria og Frederik leve!

Op! Venner, een som alle Mand

Istemmer end:

Hil Kongen! Hil vort Fødeland!

Hil hver dets Ven!

Gid længe denne Kreds bestaae

Til Venners Fryd!

Dg Glædens faure Blomster smaae

Med Iybellyd

Sig slynge om Skytternes Kjæde!

Lev længe, Fred'rik Fader kjær!

I Dannevang!

Dg hør end ofte fjern og nær

Vor glade Sang!

See! Dine Børn i festligt Lag,

Høitidelig

At feire her Din Fødselsdag

Dg signe Dig,

Vor elskede Konge og Fader!

I. Garbrecht.

Mel. Kong Christian stod ved høien Mast.

Drot Fred'rik sad i Cimbrers Hjem

 Ved Kongebord,

Hans Dje stirred' venligt frem,

Dg Tyderne de flokked' dem,

Blid straaled' Glædens Blomster frem

 Ved Hav og Fjord;

Men forrigfuld var Arelstad,

Den savned' Egens bedste Blad

 I Nord!

Nu har vi Fred'rik atter her

 I vante Bøe!

Nu bliver Skov og Lund os kjær,

Dg Arels Borger, fiern og nær,

Seer frydfuld Engens Blomsterhær

 Paa Lillien groe;

Vi sjunge — borte er vort Savn,

En Egefrands om Fred'riks Navn

 Vi snøe!

Hør, Fader! Dine Sønners Røst

 I Glædens Sal!

Du var saa ofte Danens Lyft,

Dit Navn staaer stedse i hans Bryst; —

Paa Fredens Dag, — i heden Dyst,

 Paa Fjeld i Dal!

For siette Fred'rik Danen gaaer
Til Livets Færd, til Dødens Baar
Paa Val!

Du Arels Borger skuet har
Med Sværd i Haand,
At staae, som Helt mod Skjæbnen svar,
Naar Luen knitted' vild og klar,
I Trængsels Tid Du knyttet har
De stærke Baand!
I Fred, i Kamp, i Daad og Blik
Vi signed' Danmarks Frederik!
Din Aand!

Fast fjerde Christians Navn skal staae
Paa Tidens Fjeld!
Men Fred'riks Navn skal ei forgaae,
Mens Danen skuer Boven blaae,
Mens danske Hjerter trofast slaae
I Bæe og Bæl!

Den sølvgraa Gubbe, — unge Mand,
Kun ønsker: "Fred'rik! Fødeland!
Dit Held!"

Brænd varig! Troflabs klare Baal
I Dannevang!
Mens vi kan svinge skarpen Staal,

Dg løste fro de blanke Maal,
Er "Fred'riks og Marias Skaal!"

Vor Høitidsfang!

Brænd, Altarflamme! reen og mild!

Til Mornen slukker Livets Ild

Engang!

For Fuglekongen.

Mel. I Bennekreds.

Modtag det Baand,

Du skal som Formand bære,

Fra Broderhaand;

Det Smykke kjert Dig være!

Frem dette Samfunds Held og Gavn,

Frem dets uskyldige Glæder!

Benskab, som gav Dig Konge-Navn,

Sønner din Idræt med Hæder!

Tidt var Konge-Navn og Vre

Tungt og byrdefuldt at bære;

Dig skal Konge-Smykket være

Hæderligt, og kjert, og let.

Chor.

Kongebaandet kjert Dig være!

Broderhaand Dig rækker det,

Dette Selskabs Hæders-Sæbe
Du med Bifald skal beklæde,
Naar Du fremmer Brødres Glæde,
Dg fortjener Broder-Navn.

Chor.

Deel vort Samsunds Skyldfri Glæde,
Dg fortjen Dit Brodernavn!

Gav end et Skud Dig Konge-Rang,
Du hyldet blev ved Bæger-Klang
Af fredelige Stænder;
Dg ved at fremme Brødres Vel
Du nyder større Fryd og Held,
End Seierherren kjender.

Uroftet skal Din Throne staae,
Thi Opstands-Griller aldrig naae
Derhen, hvor Sangen stiger.
Vær Folkets Ven, og Glædens Præst,
Klink med, som fro og slittig Gæst,
Til hver en Kummer viger.

Hold over Fædres Skif og Ret,
At ingen her, af Arbeid træt,
Forgjæves søger Hvile.

Da kan Du, — hvad en Scepter-Mand
Kun alt for ofte ikke kan, —
Paa Thronen freidig smile.

Dg naar Du, efter Skæbnens Raad,
Skal, fro ved fuldbragt Kongedaad,
Igien til os nedtræde;
Da skulle Hjerter uden Svig,
I Brødres Haandtryk, sige Dig:
Vi mindes Dig med Glæde!

Mel. Hvor Faber Evam.

Saa endtes end engang i Fred vor Glæde,
Bed vore Kuglers faldne Maal;
En anden Konge nu skal Thronen klæde,
Han hylbes med en almeen Skaal!
Ja Bægrenes Toner til Skyerne naae;
Dagen i Jubel og Fryd skal forgaae!

Den gamle ned fra Kongesædet stiger,
Dg ønsker Held det hele Land!
Han selv fandt Held og Fred i disse Riger,
Thi synger han som Dannemand:
Ja Bægrenes Toner til Skyerne naae;
Dagen i Jubel og Fryd skal hengaae!

Her varigt Venſkab trofaſt Haanden vække
Til gamle Dages Munterhed!
Dg Drueſaften hør en Broder vække,
At følge ſvundne Brødres Fied!

Ja Bægrenes Toner til Skyerne naae;
Dagen i Jubel og Fryd ſkal forgaae!

Bor gamle Cendragts Blad ſig aldrig vendes;
Bort Samfund følge tro vort Liv!
Dg mangan Dag, ſom denne, fro ſig ende
Bed munter, ſkyldfri Tidsfordriv!

Ja Bægrenes Toner til Skyerne naae;
Dagen i Jubel og Fryd ſkal forgaae!

Hver Broder nu ſit Glas til Randen fylde!
For nys udkaarne Dyrighed!
Som Konge vi Dig alle, alle hylde,
Bærn kun vor Fryd og Enighed!

Nu Bægrenes Toner til Skyerne naae;
Dagen i Jubel og Fryd ſkal forgaae!

Mel. Langt meer end Guld er Druen værd.

Foruden Samdrægt vinder ei
Et Selskab Held og Hæder;

Dg hvo som gaaer ei denne Dei
Forgieves venter Glæder:
Vort Selsskab Samdrægts Værd indsaae,
Dg evig vil ved den bestaae. ∴

Ut stræbe til Fuldkommenhed
Naturen venlig byder;
Enhver blandt os, jeg sikkert veed
Fro denne Lov adlyder,
Lev hver, som virked' Selsskabs Vel,
Dg hver som fremme vil dets Held! ∴

Hid kaldes vi til skyldfri Lyst,
Dg ingen Sorger nage;
Her kan vort ubeklemte Bryst
Hvert Glædens Vink modtage,
Dg ønske: gid paa Jordens Kreds
Enhver, som vi, var vel tilfreds! ∴

Mens vi er her i Vennelag,
Os med hinanden fryder,
Hver sidder her med Velbehag,
Dg Glædens Nektar nyder:
Dhi drikke vi med bredfuldt Maal
Vort elste, Fuglekonges Skaal! ∴

Mel. Vi alle dig elste livsalige Fæd.

Hos knaldende Bøsser, hos Druer og Sang
Saa gjerne hinanden vi møde;
Der glemme vi Kummer, og Byrder, og Evang,
Dg Timerne fro os forsøde.
Held os, at igjen
Vi Ven med Ven
En Aften i Fryd kan drive hen!

Her sidder den Gamle med duegraat Haar,
Den Unge med blussende Kinder;
Den Gamle betænker de fremfarne Aar,
Den Unge, at Livet forsvinder;
Thi synge de fro:
Dy nyder tro
De Timer vi end paa Jorden boe!

Ja, lader os nyde, og dele vor Fryd
I Venkabs fortrolige Kjæde,
Dg jublende Toner til Glasfenes Lyd
Forhøie vor venlige Glæde.
Fyld Glasset til Rand
Dg drikk som Mand
For Selskab, for Konge, for Føbeland!

Mel. Ung Udelsteen paa Thinge stod.

Held, held den Mand, hvis Dages Tid
Er Nød at lindre, Qual at ende,
Som Aand, og Indsigt, Mund, og Flid
Til Brøders Frelse vil anvende!
At standse Suf, og lindre Graad,
O! det er skøn, og ædel Daad!

Held ham, naar efter velbrugt Dag,
Han mellem Benner Hoile søger,
Dg glad i glade Bennelag
Hver Glæde deler, og forsøger!
At fremme skyldfri Broderfryd,
Er ogsaa ædel Daad, og Dyd.

Held dig o Ven! hvem glade vi
Bort Hæderssæde saae at pryde!
Den Tak, dig Glæden stemmer i,
Fra Smertens Braaer skal gjenlyde:
Held den hvem vi i Vel og Vee,
I Fryd og Sorg en Broder see!

Mel. Ved Leireborg der staar en Lund.

En Skjebne gav dig Konge-Klang,
Du hylledes ved Bæger-Klang,
Smaa fandtes dine Stater.

Men Folkets Dnske for dit Vel,
 Har lønnet dig med større Held,
 End mange Potentater.

Dit Scepters Bægt er vorden let,
 Dg ei af Kronens Byrder træt
 Du lægger dig til Hvile;
 Thi kan du, hvad en kronet Mand
 Kun alt for ofte ikke kan:
 Til Diademmet smile.

Urokket skal din Throne staae,
 Thi Dpstands Griller aldrig naae
 Til dit saa muntre Rige;
 Bær Lovens Tolk og Glædens Præst,
 Klink med, som fro og flittig Gæst,
 Dg ei vor Tro skal svige!

Dg naar i Fordums Kongers Fied,
 Du lægger Baand og Purpur ned,
 Dg dig i Badmel klæder;
 Vor Lovsang er: At lige godt,
 Som Konge og som Undersaat,
 Du deelte vore Glæder.

Mel. Druen vorer paa vor Klode.

Lykken Kjænted' mig den Tre
 I vort Bønnelag et Aar
 Kongepærdighed at bære,
 Jeg den Hæder nu afftaaer.
 Takker Eder alle her,
 Som ansaae mig Venfskab værd.

Vor nyfkahte Konge byde,
 Brødre vi velkommen her;
 Høit vor glade Sang skal lyde,
 Vidne at han er os kjær.
 Stemmer i med bredfuldt Maal:
 Det er Fuglekongens Staal!

Mel. Fred med Kongerne paa Jorden.

Glade see vi Dig beklæde
 Hans, den elskte Broders Sted,
 Den saa værdige sit Sæde,
 Som Du bytted' Rangen med:
 Nu for Dig vi Bægret fylde,
 Bed dets Klang vi seo Dig hylde,
 Hilse dig med Konge-Navn! ;:

Kiend Dit Held! at ikke Throne,
Mænd beærbuede Din Stol:
Til de Mænd med gylden Krone
Smiler sparsomt Glædens Sol;
Den udvortes Glæds, som tindrer
Om dem, alt for ofte hindrer
Hiins at straale i der' Barm. :;:

Faa blandt Folkeslægters Hyrder
Kaldtes de med Ret skiondt saa,
Til en Løn for Pligt og Byrder
Meer af Held end Skyggen faae.
Du, ved fælleds Vel at søge,
Munter blandt os synge, spøge,
Hver Din Pligt kan opfyldt see. :;:

Hvad er Høihed, hvad er Vælde,
Mod et ubekymret Sind?
Kan os Samvids Kosti ei fælde,
Glaae vi Sorgen bort i Bind.
Derfor ville vi med Gammen
Mens vi glade er tilsammen,
Drikke Fuglekongens Skaal. :;:

For Directionen.

Mel. Jeg synger gierne om Kongers Magt.

Som Mænd og Brødre vi samles her,
 Og ædel, værdig og nordisk Glæde
 Vor føles tredobbelt af Enhver,
 Hvis Held det blev i vor Kreds at træde.
 Vi følge trolig Naturens Stemme,
 Og hvo iblandt os tør vel forglemme
 Dens store Bud?

Af Modens Cænker vi fængsles ei:
 Vi elske Kundskab og jevne Sæder,
 Og rene Dyder som bane Veie
 Til Sielædel og Borgerhæder.
 Ei Lyffens Blendværk vort Syn forblinder,
 Vor Agt, vort Venstreb han ene vinder,
 Som handler vel.

Og glade hylde vi Venstrebets Navn!
 Hvo af os føler ei stadig Jver
 At fremme indbyrdes Lyst og Gavn?
 Thi Broderaanden vor Barm opliver.
 Hver Broders Fryd er os sælles Glæde,
 Og langt fra dette vort Venstrebets Sæde
 Skal Kummer flye.

Vort Selskabs Hæder skal varigt staae;
Paa faste Stykker vi den jo bygge;
Dg Avinds Wiil ei vort Bryst skal naae,
Bag Venkabs Skjold er vi stedse trygge;
Dg hver, hvis Lyst er vort Selskabs Vre,
Det Hædersnavn han til Løn skal bæere:
Han er vor Ben.

Ene ved Lov grundfæstes Orden,
Selskaber kun ved Orden staae;
Overalt gjælder det paa Jorden,
Som i en Stat, saa i det Smaa.
Derfor et Selskab neppe blev
Før det sig Love forekrev.

Dommere blev og Inspecteurer,
De har med Rette første Rang.
Held, hvor man ingen Klage hører!
Lifligt der toner Glædens Sang,
Høit og af Hjertet synge vi:
Aldrig var brudt vor Harmonie!

Lad være Eder, vore Fædre!
At i vor lille muntre Stat
Altid det stiger til det Bedre.
Vel! lad os tage Glasset fat!

Fædre! vor Skaal vort Dnske er:
Lever hvert Sted saa fro som her!

Fra Nord til Syd, fra Vest til Ost,
Dg rundt om hele Jorden,
Hvor Hjertet slaaer af renest Eyst
Seer Djet straengest Orden;
Før Verdens Daging fødte den bles
Bed Evighedens Flamme;
Paa Flugten Seklet Sekler drev,
Men den var end den samme.

Den til Nomaders Hytte drog,
Dg blidnede de Bilde;
Dg hvor dens Troldstav Klippen slog,
Der udsprang Loves Kilde.
Men Enighedens Palmer groe,
Dg ingen Slange hvisler,
Dg Storm ei bryder Palmens Ro,
Hvor Kilden ventlig risler.

Thi Held i Syd, og Held i Nord
Hver Plet, hvor Orden throner,
Hvert Lag, hvor Enighedens Chor
I Jubelsamklang toner!

Dg Heid os her, Vor Glæde fan
Om Orden Vidne bære!
— Hver Lovens Tolk, hver Tilsynsmand
Er denne Skaal til Ære!

Mildt, som Aftenstjernen, smile
Sande Glæder til os ned!
De forskjønne Mandens Hvile,
Dg belønne Dagens Sved!
Ham hver ædel Broder møde
Med ustrømtet Favnetag,
Dg en rolig Aftenrøde
Slutte den anvendte Dag!

Sjelens blive Fred forsamlé,
I fortrolig Vennekreds,
Yngling, Manden og den Gamle,
Med den sundne Dag tilfreds!
Bed dens Harmonie forsvinde
Forfkiel mellem Stand og Æar!
Her graaisfet Diding minde
Glad sin Sommer og sin Vaar!

Edle Venfkaab! Du, vor Hæder!
Stadig du iblandt os boe!

Vble du vort Selskabs Glæder,
 Dg befæst vort Hjertes Roe!
 Du, som over Hjertes byder,
 Dig til Hæder synge vi:
 Vble Venfkab! intet bryder
 Dine Sønners Harmonie!

For Damerne.

Mel. Jeg synger gjerne om Kongers Magt.

Dg nu en Skaal for det elskte Røn!
 Naturens Glæde, og Pryd og Værd,
 Med hvem vor Vandring os bliver skjøn,
 Dg Livets Byrde heel let at bære.
 Nu Brødre, skjænkter!
 Enhver som tænker
 At ældes freidig i Amors Vænkter,
 Han klinker med!

Hver Piges Skaal, som er hulb og tro,
 Dg Hjerte give vil bort for Hjerte;
 Ei lege vil med sin Elfers Ro,
 Dg ei hovere vil med hans Smerte!
 Enhver, som kjerlig
 Vil love ærlig,
 Dg finder Holden ei for besværlig;
 Den Piges Skaal!

Hver Kones Skaal, der er søm og mild,
Dg Livets Kalk vil med Manden drikke;
Dg ikke Kalken bortsette vil,
Hvorvel den mangen Gang smager ikke;
Der ufortrøden,
Ja indtil Døden
Vil dele Glæden, men ogsaa Nøden,
den Kones Skaal!

Hver Moders Skaal, der er Navnet værd,
Dg deri sætter sin Fryd og Ære;
Hvis skjønne Vandring det Fodspor er,
Som Dydens Vej hendes Børn kan lære.
Der fro kan smile
Til Gravens Hvile,
Naar i sit Fied hun dem seer at ile;
Den Moders Skaal!

En Skaal for disse, det gaae dem vel!
De Jordens Engle, de sande Skjønne!
De nyde Skabningens bedste Held,
Dg finde Hjærter, som dem paa skjønne!
De Skjønne være
Den Skaal til Ære
Som er det værd, at vi har dem kjære;
De Skjønnes Skaal!

Kahbek.

Lad dable Qvinderne hvo vil,
 Foruden dem vi Intet vare;
 Seg vil, saalænge jeg er til,
 Dem altid elske og forsvare!
 Hvem var fra Hjertets første Slag
 Vor Barndoms ømmeste Veninde?
 Hvo trøster os til sidste Dag? —
 Det gjør den hulde Qvinde!

Hvem laer os hvile paa sin Arm,
 Naar vi i Barndomsaldren sove?
 Hvem bar os under kjerlig Barm?
 Hvem vilde Livet for os vove?
 Hvem skyldte vi dets favre Lys?
 Hvem staaer som Moder for vort Minde?
 Hvem gav os Omheds første Kys? —
 Den vennehulde Qvinde?

N. E. Bruun.

Indig og rig paa Fryd er Torben,
 Kun Misanthropen nægter det;
 Der hvor den Bise søger Orden
 Bildes den Svage saare let.
 Stedse, ja stedse bli'er det sandt;
 Roser man kun blandt Torne sandt, ::

Søg hos dig selv din Sorg, din Glæde,
Da har du idel salig Fred,
Ei du med Taarer Blomsten væde,
Som smykker Banen for dit Fied.
Kun for at plukkes blev den til,
U! og saa snart den visne vil. ::

Evig ei din Ven, vær tro din Pige,
Virksom du fremme Brødres Held;
Da har du meer end Fyrstens Rige,
Da har du blid og rolig Sjel.
D! den er Jordens bedste Skat,
Den bringer rolig Søvn hver Nat! ::

Da kan du Druesaften nyde,
Dg den skal stedse smage dig:
Da skal dig Pigens Nie fryde,
Dg hendes Hjerte hylde dig.
D! det er Himlens bedste Løn,
Den gjør din hele Bane skøn! ::

R h o d e.

En Skaal for det hulde fortryllende Kion,
Hvis Smil er vor Løn og vor Lykke!
Da Kvinden var dannet blev Jorden først skion;
Da vandt den sit herligste Smykke.

Hil Møen, hvis skyldfri letaandende Barm
Af Dmhed for Unglingen brænder!
Et Paradis finder han i hendes Arm
Og Mod i hans Hjerte hun tænder.

Hil Huustroen, Mandens livsalige Trøst,
I Bæe og i Bel hans Veninde!

Gud lagde sin Almagt i Qvindernes Røst;
De Himlen med Jorden forbinde.

Hil Moderens Bærdighed! hellige Navn! —
Vor festlige Lovsang dig hylder.
Befsigner, o Brødre, hver moderlig Favn!
Tak hende, som Livet I skylder!

Priis Qvinden, som finder sin Fryd i sit Kald
Priis dem, som forskjønne os Jorden!
Kom klinker og drikker! Vor Skaal gjælde skal
Hver vennehuld Qvinde i Norden!

N. T. Bruun.

(Eftede, hulde Qvindesjøn,
Livets Glæde og Jordens Smykke!
Bed dig al Skabningen blev skøn,
Dit Smil udgjør vort Haab, vor Lykke!

Naturen gav dig Yndets Krands:
 Du fødtes med Blidhed og Dyder;
 Dit Blik har Uskyldigheds Glænde;
 Huldt Du fortryller, trøster, fryder!

Vigen opflammer Heltens Mod!
 Hendes Dmhed hans Daad belønner;
 Den ædle Huustro, from og god,
 Sin Mages hele Liv forskjønner;
 See, Moderhjerterets største Held
 Er Sønnen som Helte at skue!
 Hver Qvindes høimodige Sjel
 Brænder af Borgertrostskabs Lue.

Brødre! lovsynger da i Chor
 Hver en Dyd, som blev Kjønnet givet!
 Med det kom Glæden til vor Jord;
 Det skaber Mandens Fryd i Livet;
 Lad Glassets Jubeltoner her
 Bor Tak til de Hulde lebsage!
 Gid Himlen lønne deres Værd,
 Som de forskjønne vore Dage!

Blomsten jeg veed,
 Som for sin Yndighed

Skionhedens Billede man kalder,
Den alt indtager, tryller hver Alder
Eiig Kierlighed.

Talen nu falbt,
Om Talismans Gestalt.
Moder en Rose os fremviste,
Med Jordens Pryd, i det hun priste
Elskerens Alt.

Udi den Krands
Som efter Baabendands,
Ridderens Lindinger skal zire,
Der Rosen skal blandt Laurbær spire
Udi hans Krands.

Seg for mit Vel,
Besluttet i min Siel,
Eandlige Roser vil jeg dyrke,
Den vist engang tryllende Styrke
Saaer til mit Held.

Den blomstrer kort,
Og hastig visner bort,
Hvis Ridderen ustadig bliver,
Hvis han sin Tro, til andre bortgiver,
Rosen dør bort.

Hvis Kierlighed,
Skal volde mig Fortred,
Bliver jeg dræbt af Sorgens Pile,
O! Elskende, hvor jeg da skal hvile,
Blandt Roserne.

Kahbek.

Hør Skionne, hvis I prøve vil,
Om I endnu kan Dmhed dyrke;
En Morgen gaaer ad Skoven til,
Daer Plads ubi dens Skyggers Mørke!
Den tause Skov, det klare Væld,
De Bække, som med Raslen flyde,
Opflammer derved Eders Siel,
Da bør I Lak Naturen yde!

Dersom hint Skovens stille Skød,
Som ei Nyfigne kan opdage;
Ei eders Hjerter tale bød,
Da tragter aldrig at behage.
Kan Sommerdagens Aftenstund
Med Sødhed ei dit Hjerte røre,
Lad aldrig mere mig af din Mund
Saae Ordet Kierlighed at høre!

Hør Mænd, hvis I forsøge vil
Hvorvidt vor Taalmod sig kan strække,
Det kunde vel saa bære til
At I fik Vøn for I var frække!
I mere Vnø end Harm er værd
Bed Eder mod os at forbryde,
Dg for at knap I værd os er,
Seg vil min Tak Naturen yde!

Mit fulde Glas, og Sangens raske Toner,
Dg vittigt Skjemt og Munterhed,
Seg sælger ei for alle Fyrsters Kroner,
Dg Salomoners Herlighed;
Thi Høihed ei lyksaliggjør,
Dg alting jevnes, naar man døer.

Et evigt Navn er deiligt, kan jeg tænke,
Dg det paa Dviste ikke groer;
Men det mit Støv i Graven ei skal krænke,
Om man mig aldrig kalder stor;
Thi naar man først dernede er,
Man Verdens Roes og Spot beleer.

En Tønde Guld var artig nok at have,
Dermed at pleie Kjelderer;

Men efter den i Jordens Skjød at grave,
Det overlader jeg til den,
Som ikke troer og ikke seer,
At Armod tidt af Hjertet leer.

Mit Duffes Maal er kun en kiølig Kielder,
Hvor Binen ingen Skade ta'r,
Et Fad, som fyldees atter, naar det hælde,
Et Huus, som tætte Bægge har,
Et roligt Sind — en Munterhed,
Som følger mig til Gravens Bred.

Dg ønsker jeg en rask og kielen Pige,
Som elsker mig — med andre Ord:
Jeg ønsker mig et lidet Himmerige
Paa denne syndefulde Jord,
Dg Børn, som eie Kraft og Marv,
Dg faae min Munterhed i Arv.

Jeg veed det grandt, vor Jord er ei forbandet;
Nei overalt jeg seer Belsignelsen,
Den stiger op af Havet, groer paa Landet,
Dg regner ned fra Himmelen;
Jeg veed det grandt — vor Lod er stor,
Belsignet er den saldne Jord.

Viinranker groe, og Vensskabs Euer brænde
Paa Jorden — Piger pryde den,

Og fra dens ene til dens anden Ende

Jeg blomstre seer Betsignelsen.

Lyksalighed er Jordens Maal —

Viins, Venstabs, muntre Pigers Skaal!

Zetli.

Der Brødre! Puns i Bollen er;

Leve de muntre Gutter!

Hver tænke sig den han har kjer;

Leve de kælne Slutter!

Piger og Benner, sal, la, la!

Benner og Piger, hop, sa, sa!

Benner og Piger leve!

Skjænt Udling i hver Broders Glas;

Leve de muntre Gutter!

See saa, nu er det ret tilpas;

Leve de kælne Slutter!

Piger og Benner, sal, la, la!

Benner og Piger, hop, sa, sa,

Benner og Piger leve!

Kæk Broder mig din Vennehaand;

Leve de muntre Gutter!

Vi knytte evig Huldskabs Baand;

Leve de kælne Slutter!

Piger og Benner, fal, la, la!
Benner og Piger, hop, sa, sa!
Benner og Piger leve!

Modtag det Glas jeg rækker dig!

Leve de muntre Gutter!

Bliv, som jeg ønsker, lykkelig!

Leve de kælne Glutter!

Piger og Benner, fal, la, la!

Benner og Piger, hop, sa, sa!

Benner og Piger leve!

Det er en Skjænk af Druens Gud!

Leve de muntre Gutter!

Tom det paa Livets Glæder ud;

Leve de kælne Glutter!

Piger og Benner, fal, la, la!

Benner og Piger, hop, sa, sa!

Benner og Piger leve!

Tak Broder! Du har gjort Bækked;

Leve de muntre Gutter!

Til fuldt Beviis, vend Randen ned;

Leve de kælne Glutter!

Piger og Benner, fal, la, la!

Benner og Piger, hop, sa, sa!

Benner og Piger leve!

Byd nu din næste Broder dit;

Leve de muntre Gutter;

Hver efter Kaden tømmer sit;

Leve de kælne Glutter!

Piger og Benner, fal, la, la!

Benner og Piger, hop, sa, sa!

Benner og Piger leve!

Saa sidde tipt om dette Bord,

Tvillingerigets Gutter!

Dg synge høit i Venne- Chor:

Leve de kælne Glutter!

Venskab og Elskov, fal, la, la!

Elskov og Venskab, hop, sa, sa!

Elskov og Venskab leve!

Met. Det flummende Bæger begynde sin Gang.

I Ungdommens Aar har man sielden sin Vid,

Man øder sin Belsærd, og spilder sin Tid.

Først naar man en Pige alvorlig faaer tier,

Da lærer man Tidens og Belsærdens Værd.

De Piger, de Piger, os give Forstand,

Men røve den stundom igjen, om de kan.

Vor Manden henslides i Nøie og Sved;

Hvad volder, at Manden ei trættes derved?

Sin Løn maa han faae ved en Venneviis Bryst,
Først da kan han stræbe med Kraft og med Lyst.
Lyksalig, lyksalig, hvo eier en Vio,
Der lønner hans Værd, og forsøder hans Liv!

At vandre alene, gjør Veien saa tung.
Det føler man stundom, endstjøndt man er ung;
Men alt som man nærmer sig meer til sin Grav,
Alt mere da trænges til Selskab og Stav.
Da føles, da føles i hele sit Værd,
Hvad quindelig Dmhed og Trofasthed er.

Thi leve vor Ungdoms Veiledning og Lyst,
Vor Mandoms Belønning, vor Alderdoms Trost,
Mænd! Ddinger! Ynglinge! ærer det Kjon,
Som os, i hver Alder, vor Bane gjør skjon!
De leve, de leve: til Held for enhver,
Som er deres Hyldest og Kiærlighed værd!

K a h b e t.

Ved Smiger at behage
Er unge Karles Skik!
De smigre og bedrage
I samme Dieblik;
I Falskhed de sig øve

Hver Dag, hver Tid, hver Stund,
Dg naar de os bedrove,
De lee af Hiertensgrund.
Men derimod vi Niger
Har ei den mindste Feil,
Vi mene hvad vi siger;
See Jer paa os i Speil!

Al Verden rundt man søgte
Men ingen Mand var troe:
Med Pligt og Eed de spogte
Dg siden ad os loc.
Vi ere store Daarer,
At vi vil elske dem,
Som presse bittere Taarer
Fra vore Hierter frem.
Saa gaaer det med os Niger,
Vor Godhed er vor Feil;
Derfor jeg stedse siger:
See Jer paa os i Speil!

Sin Moe af ærligt Hierte
Er Manden tro som Guld,
Han deler Fryd og Smerte
Med den, som er ham huld;
Sin Glut han aldrig svigter,
Sin Konge og sit Land;

Han elsker sine Pligter,
Sit Glas han tomme kan.
Hvert Ord er sandt jeg siger;
Hvor er nu vore Feil?
Nei, vennebulde Niger,
See Jer paa os i Speil!

Hver som hylder muntre Glæder,
Holde deres Fest i Dag;
I vor Viin boer Held og Hæder,
Blisdom, Mod, og Bid, og Smag!
Helte, der maae Manddom hente;
Skaldens Land boer i hans Glas;
Gamle Ddin selv erkjendte,
Bathall, uden Viin, var Fias.

Dog som Vand, mod Bacchi Gave,
Vinen er, mod Kierlighed;
Skionheds Læber Nektar have,
Som vi meer beruses ved;
Elskov Glædens Moder være,
Glædens muntre Børn er vi!
Naar vi Bacchi Krandsse bære,
Myrther flette vi deri.

Snart maaſkee vor Stjerne iler
Med ad Veſterhimmelen,
Snart ſit Aſſkedſ-Smiit den ſmiler,
Snart for evig ſlukkes den.

† Tro derfor ei Haabets Morgen,
Nyd den Dag der til dig leer,
Ingen, ingen er dig Borgen,
Slig en Dag dig bydes meer.

Hiſſet ingen Druer bløde,

Synges ei i Bennelag;

Hiſſet idel Skygger møde

† Vore ømme Favnetag.

Brødre! lad os da paaſſionne,

At endnu vi ere her.

Leve alle vore Skionne!

Leve hver, ſom har dem fier.

K a h b e l.

† Jeg ønſker mig paa Kloben ikke andet

End Viger, Benner, Punsch og Wiin!

Lad Daaren længe nok lovprise Vandet,

† Han har ſin Gout, og jeg har min!

† Jeg drikker Wiin, han Zelzervand,

Hvem af os har nu meeſt Forſtand? ;,:

Det har nok jeg; spørg ikkun min Viintapper,
Det er en høist erfaren Mand!
Han siger: Wiin gier Kraft, men Vandet slapper!
Jeg stedse fandt hans Eere sand.
Hans Wiin er ægte Drueblod;
Den skaber Underkraft og Mod! ;:

Dog pimpe ganske ene smager ikke;
Skiondt Wiin til Nød vel glider ned.
Men hvilken Salighed er det at drikke
Naar Piger klinker, drikke med!
Paa Jorden ingen Fryd er til,
Mod fyldte Glas og Pigers Smil! ;:

O, naar jeg sidder ved min Piges Side
Med Glasset i min høire Haand,
Forglemmer jeg al Verdens Sorg og Nvide;
Fra Jorden hæver sig min Aand!
Er Glasset fuldt, er Pigen huld,
Beleer jeg Rigdom, Pragt og Guld! ;:

Har jeg en Ven, til hvem jeg fro kan sige
Hvor høit min Pige elsker mig,
Dg som en Ven af Flasken er tillige,
Da er jeg meer en lykkelig;
Da svinder Livet hen med Lyst,
Dg Glæden throner i mit Bryst! ;:

Naar Døden eengang finder mig paa Liffen,
Dg fører mig i sikker Havn,
Da skal min Pige smukt udsmynte Kisten,
Dg lægge Flasken i min Havn.
Min Ven mit Die lukker til;
Til Jorden følg mig — hvem der vil! ;:

M. Christopherfen.

Mel. Det skummende Bøger.

Nyd Livet! Nyd Glæden! saa Skaberens bød,
Dg Adam, vor Fader, hans Bud strax adlød.

Han jublende istemte Fuglenes Sang;

Men Tiden blev Manden dog ene saa lang.

Gud gav ham en Pige saa blid og saa god,

Dg som Terpsichore hun Dansen forstod. ;:

Vor Adam han syntes ret herligt om det;

Han opbød strax Eva til en Mnuet.

Nu dandsede begge, og spøjte og loe,

Dg Fuglene sang for de dandsende To.

Gud Herren han smilte! Med faderlig Haand

Han knytted' de Dandsendes Ugteskabsbaand.

O, Brødre! O, Søstre! vi ligesom de

Vil dandse, og synge, og spøge, og lee!

Chi Venner! hvor let fyldes Diet med Graad;
Maaskee snart at Parcen afflicerer vor Traad.
Derfor lad os nyde det Liv vi nu har!
Ds Ingen fortalte hvor godt hisset var!

Den Ven og Veninde, som her ei er glad,
Fortiener ei Plads i vor buntede Rad!
Vi fylde vort Glas, og drikke tilfreds
En Skaal for hver Mand og hver Pige i vor Kreds!
Og Skaal for hver Ven og hver Pige, hvis Barm
Af Kierlighed, Omhed og Venskab er varm!

Chor.

Musikken os vinker! Med Pigen i Arm
Og Glæden i Hiertet hver danser sig varm!

M. Christopher sen.

For nye indkomne Medlemmer.

Og dette Glas, som Druen fylder,
Bort Selskab ham til Vre skylder,
Hvem første Gang vi skue her.
Velkommen her til Friheds Sædel
Velkommen til uskyldig Glæde!
Det alle Brøders Dnske er!

Den skal sig ei blandt os fornøie,
Som med Skindhellighed i Die,
I Hiertet nedrig Falskhed bær,
For, hvo sin Ære ei forsvarer,
Dg svige kan sin Ven i Farer,
Ei Udgang til vort Selskab er.

Fly langt fra os, hvo haanligt tænker
Om den, der bær en Skionheds Lænker,
Dg blev til Elskovs Slave fød.
Kun Kiækhed Skionhed kan tilbede,
Den skælver for sin Piges Brede,
Der ikke skælved for sin Død.

Vi elske Venner, ere glade,
Dg spille ikke med at hade
Vort Liv saa kort til Kierlighed.
Vor Attraa er i Ungdoms Dage
At være muntre og behage,
Dg vores Lov er Ærlighed.

Her kan Du sande Venner finde,
Hvis Du Dig ønsker dem at vinde,
Hvis fælleds Glæde er Dit Maal.
Lad i Dit Glas da Druen springe,
Høit med Din Naboes Glas det klinge,
Dg drik saa dette Selskabs Skaal!

Wibe,

For besøgende Benner.

Dil Glæde Nordens raske Sønner!
Seer, Euan vores Fryd belønner;
Op, synger, hver som synge kan!
Lad Daaren sig med Griller plage,
Mon han kan Sorgerne forjage
Ved Graad og ved at drikke Vand?

Chor.

Nei, dertil er han ei istand.

Bort Liv skal ikkun os fornøie.
Hvo veed, hvad Skæbnen vil tilføie?
Hvo veed, naar han skal vandre bort?
See, Timer, Dage, Aar forsvinde,
Dg naar vi kalde dem i Minde,
Selv Snese Aar løb saare fort.

Chor.

Ja Benner! ja, vort Liv er kort.

Dg naar vor Stjerne da nedglider,
Dg naar den dybt i Besten sidder,
Dg naar dens sidste Smil vi seer,
Da skal os dog den Tanke fryde:
Den smilte sødt i det den fly'de,
Endskøndt den smiler aldrig meer.

Chor.

O Tanke, o hvor sød du er!

D, Venner! glemmer derfor ikke,
At nyde Glædens Dieblikke,
De saare hurtig svinde hen.

Fly'er Sorg og hver unyttig Klage!
Den Dag som først er lagt tilbage,
Den kommer aldrig meer igien.

Chor.

Staal for hver Glædens hulde Ven!

Rhode.

Vaagn op til Fryd,
Mens Kraft og Ungdom parre sig!
Hør Glasfets Lyd
Fra Mismod kalder dig.
Uf kierlig Haand et Nu vi fik:
For godt til Sorg er Livets Dieblif.

Bær ingen Træl
For at opdyngge gyldent Muld!
En ædel Siel
Fordærves tidt af Guld;
For Armod's Trang ei Skrinet luf,
Dg Hiertet ei for Nummers dybe Suk.

Foragt et Navn,
For hvilket Smiger knæler ned,

Stift ærlig Gavn,
Dg smil og spøg derved.
Paa brugte Dag i venlig Favn
Skal du ved Kys belee det golde Navn.

Ei Guld og Navn
Bortkøse mørke Timers Nag;
Men Fryd og Gavn
Gjør Nat til klare Dag;
Selv naar din Grav oplukker sig,
Skal Gavn og Fryd velsigne den for Dig.

Saa kom da her,
Hviil fra dit Arbeid! qvæg din Siel!
Kom, klink, enhver,
Som bruger Livet vel!
Kom ofte glad herhid igien,
Dg skyldfri Leeg skal møde Glædens Ven.

Haste.

Mel. I Bennetredt.

Hver Glædens Ven,
Dg hver dens tro Veninde,
En Krands igien
Sig af dens Roser binde!

Menneffets Vaar er skion men kort,
Saa ere Sandsernes Dage,
Ei, naar de først ere soundne bort,
Klager dem kalde tilbage.

Sa, hver en Fryd,
Som os af Gud blev givet,
Raaber os: nyd!

Ehi kort jeg er som Livet.
Glæden er liig en flygtig Ven,
Som paa en Reise man finder,
Dg som i det han farer hen,
Kysfer os ømt og forsvinder.

Stolt er din Rang,
D Wiin! blandt Jordens Goder;
Lil Spøg og Sang
Dg Sandhed er du Moder!

Selv den, hvis Lod er varig Graad,
Sees jo hos Druen at smile,
Finder mod hver Ulempe Raad,
Troer sig paa Roser at hvile.

Paa Fædres Wiis
Nu Bæger Bæger møde!
Syng Druens Priis,
Den hvide med den røde!

Syng hver en ædel Barm i Nord,
Hver, som vil dele vor Glæde!
Held hver en Gæst ved dette Bord,
Venstabs og Enighed's Kiæde!

Frankenau.

Met. Vil du være stærk og fri.

Brødre! I, som sidde fro!
Høit skal Sangen lyde!
Medens Livets Blomster groe,
Lad os Glæden nyde!
Lidt der foer igiennem Bryst
Glimt af Oldids Flamme;
Naar jeg sad med stille Lyst
I det trange Kammer! :;

Alt som Barn vor Stemme løb
Trindt paa Herthas Bange,
Dg i Livets Morgenrød'
Toned' Drengens Sange;
Nu som Ungling end han staaer
Paa de danske Enge,
Dg til Skiel fra Børneaar,
Rører Harpens Strenge! :;

Fredens Engels lyse Bryn
 Dannerkæmpen glæder,
 Men mod Hævnens røde Eyn,
 Rask i Kamp han træder;
 Sikke Bøsse i sin Haand,
 Bragur ham belønner!
 Aldrig fængsler Trældomsbaand
 Dvins diærvæ Sønner! ;:

Her, paa Herthas De, man seer
 Vel ei Palmens Grene;
 Men hvor Freya muntert leer,
 Kneiser Bautaflene;
 Og hver Mand, som seer dem staae,
 Glemmer Jordens Jammer,
 Hæver Diet mod det Blaae,
 Signer Hiertets Flammer! ;:

Venskab her os sammenbandt,
 Venskab vi paakalde!
 Glæden Bei til Hiertet fandt,
 Medens Bøsser knalde;
 Held! da hver en Ven, som er
 Her idag tilstæde!
 Held! hver, som med mig har kjær
 Venskab, Vin og Glæde! ;:

O! hvi banker høit mit Bryst
 I sit snevre Fængsel!

Det vil tyde mig sin Lyst,
Tyde mig sin Længsel!
See! fra Himlens lyse Hiem
Engleffarer svæve!
Venner! Jubler Dnsket frem:
„Hver vor Ven skal leve!“ :.

S. Garbrecht.

Sange ved Skydningens Slutning.

Met. Der var engang en tapper Mand.

Rom, Nabo tag dit fulde Glas,
Dg glem al Jordens Griller!
Hvo finder Jorden ei tilpas,
Hvor Biin i Glasset spiller.
Men hvis din Pige skienker den,
Da vil den bedre smage;
Dg drikkes den af Ven hos Ven,
Det Løsser er som Klage.

Ei dette Glas det første er,
Som tømmes her med Glæde!
D's mangan Aften fro og tier,
Esvandt hen i Venstabs Rieede.

Her Pigen stemmed' i vor Sang,
Vi sang til Druens Vre,
Ledfaged' den med Glassets Klang,
Thi saa bør Sangen være.

Her svandt ved munter Pasiar
Saa mangen Stund af Aaret,
Bort Ord var frit som vi, dog var
Vor Næste ubeskaaret;
Vi ønskede ved bredfuldt Maal
Held over Land og Rige;
En drak for elsket Viv en Skaal,
En Anden for sin Pige.

Saa svandt nu snart et Aar igien,
Lad Viin i Glasset rinde!
Kom tag dit Glas i Haand, min Ven!
En Skaal til Aarets Minde!
Sid Frihed, Vensteb, Kierlighed
I næste Aar florere!
Vi da dets Slutning hædre med
En Skaal til sammes Vre.

Smidth.

Atter den blide Sommer svinder,
Aftenen atter vorder lang;
Alt os om Livets Korthed minder,
Thi hylder, Venner! Spøg og Sang;

Druens saa underfulde Saft
Skienke os Munterhed og Kraft!

Ofte jo her vi vare glade,
Baarens de første Under nød;
Sommerens skyggerige Blade
Vinked' os ud i Glædens Skib,
Høsten os varfler: Alt forgaaer!
Venner, thi nyder Livets Aar!

Stedse den gamle danske Varme
Dplive alle Brøders Blod!
Billigen aabnes vore Arme
For hver som ædel er, og god!
Haand til dit Glas som Broder tag!
Skaal for vort gamle Broderlag!

See Aft'nen vorder kold og lang,
Den mørke Vinter kommer;
Thi iler, under Bæger-Klang,
At ende fro vor Sommer.
Enhver, som deelte her vor Fryd,
Istemme munter Sangens Lyd.

Her søgte gierne Manden hen,
Dg Dagens Møie glemte;
Her ved sin Spøg saa mangen Ven
Lil Glæder Hiertet stemte,

Dg ofte gjorde Druen rød
Bort Samsunds Glæde dobbelt sød.

Et kiert Farvel fra Ven til Ven
Nu trindt om Bordet lyder:
Sid alle mødes fros igien,
Naar Baarens Rose bryder!
Stød an med mig, drikk ud derpaa:
Bort Selskab evig evig staae!

Velværdigheds Sange.

Paa hine elskte Steder,
Hvor jeg engang blev født,
Der blomstre milde Glæder,
Der rinder Livet sødt.
∴ Der flokke sig Unge og Gamle
Under løvrig Teg;
Der Piger og Unglinger samle
Sig seent til skyldfri Leg. ∴

Der Drengen alt maa lære
Fra spæde Barndoms Aar,
At holde hålt i Væ
En Oldings sølvgraae Haar.

∴: Væe dem, som de Gamle ei hædre!
Ei fortiene de,
At de, naar de selv vorde Fædre,
See sig hædrede. ∴:

Som Venner og som Brødre
Vi har hinanden kær;
Vi elske vore Mødre;
Dø Dyden hellig er.

∴: I Qvinden en Engel vi skue
Som Madonna mild,
Dg stedse vor Kierligheds Lue
Er en hellig Ild. ∴:

At trøste dem, som græde,
At række hjælpesom Haand,
Det er vor største Glæde,
Det hæver Siel og Aand.

∴: Naar trængende Broder du trøster
Paa den dunkle Jord,
I Himmelen Lønnen du høster;
Den er vis og stor! ∴:

Saa svandt vor Aften hen i Glæde,
Men forend vi adskilles nu,

Om dem, som lide, dem som græde,
Dem lad os komme først ihu;
Det, Brødre, er den Guddoms Krav,
Som os vor glade Aften gav.

Tænk, medens vi sad her saa glade,
Hvor mangen tungt med Kummer stred!
Med bedste Taarer maatte bade
Det hvileløse Leiested!
Tænk, medens Dverflod vi nød,
Til Børn at Mødre fattes Brød!

O du, hvis Liv i Fryd henglider,
Blandt dine Glæder kom ihu,
At det din Broder er som lider;
At han er skabt til Fryd som du;
Læt ham hans tunge Lidelser,
Dg gjør dig saa din Lykke værd.

Og du, som ei ufiendt med Smerte
Kan giennemføle Brødres Nød;
Du som af blid Erfaring lærte,
Hvor Hielp i Nødens Stund er sød,
Hærd ikke Hiertet i dit Bryst,
Men søg og agt og lyd dets Røst!

Riig være Gaven eller ringe,
Vi trøstige den lægge hen;

Thi Godheds Gud, hvem vi den bringe,
Seer kun paa Hjertet, ei paa den.
At, ofte Rigdoms Skienk ei var,
Som Enkens Skierv, ham dyrebar.

D lad os ham vor Fader ligne
I virksom Tid at giøre vel,
Da kan, da vil han os velsigne
Med Livets Himmel, Dydens Held;
Dg stifte Gavn og lindre Nød,
Os være Fryd i Liv og Død.

Kahbel.

Sang til Pokalen.

Mel. Vær Du vort Samsunds Skytsgubinde.

Med Beemod skue vi tilbage!
Vort Minde dvæler gierne ved,
Kong Christian den Femtes Dage,
Da Danmark blomstrede i Fred.
∴ Da blev ved trofast Broderpagt
En Grundvold til vort Samsund lagt. ∴

Saamangen Broder lagde Staven,
Hvem Døden traf med sikkert Slud.

Saamangen Glæde gik til Graven
Bed Tidens underfulde Bud.
∴ Dog — giennem Seeler varigt staaer
Bort Selskab end som første Aar. ∴

Vi om Bort Brodersamfund værne
Med nordisk, kraftig Borgeraad!
Bort fra vor Kreds vi Tvedragt sjerne
Som løser let de faste Baand!
∴ Naar nu kun Fru Fortuna vil,
Saa kan hun hjælpe herlig til. ∴

Dg derfor her til hendes Tre
Pokalen i vor Kreds gaaer rundt;
Thi værdige vi Alle ere
Det Smil som hun os har forundt.
∴ Med glatte Bøsser skyde vi;
For glatte D'rd er Læben fri! ∴

Men naar vi ikke mere skyde;
Dg trætte lægge Bøssen hen;
Her vil en Efterslægt sig fryde!
Bort Minde leve vil blandt den!
∴ Pokalen vidner: Dyrebar
D's Borger-Broderskabet var!

M. Christophersen.

Sang ved Fuglestydingen.

M. l. Velkommen i din Ungdoms-Lund.

Vi sidde her ved bredden Bord,
Bed munter Bægerklang;
Som blandet Glæden er paa Jord,
Saa tidt vi derfor sang,
Til Bacchi Lov og Priis; :.
Thi er i Dag vort Hierte stemt til Glæde.

Tungt aander man i qualme Bye,
Derfor vi samles her;
Her alle Sorger bort maa flye,
Saa ønsker vist Enhver.
Tom, Broder! da Dit Glas! :.
Ei føler, muligt Du til Tørst i Morgen.

Hist hvined' Kugler med en Fart
For Fuglen ned at faae;
Den Hoved, Binger misted' snart,
Til sidst paa Jord den laae.
Tak! Tak! nedskudte Fugl, :.
Som skænded' os uskyldig, munter Glæde.

See Timer, Dage, Aar hensvandt,
Dg komme aldrig meer —

Sa! hundred' Aar og meer henrandt,
Uroffket end man seer
Vort Borger - Broderskab! :.
Gid Enighed vort Samsund stedse smykke!

Kom Brødre! da, nu er det Tid
At drikke her en Skaal;
Nu maa Enhver sig gjøre Flid
At have bredfuldt Maal.
Men hvis er Skaalen da? :.
Dens, som er Broderskabets hulde Broder!

Møller.

Selskabs = Sange.

Danevang, med grønne Bred,
Bed den blanke Bove!
I dit Skjød er Kierlighed,
Fred i dine Skove:
Fuglen synger høit i Sky
Over Kiæmpehøie;
Men i Dalen smiler bly
Baarsiolens Die.

Danevang! din Blomsterarm
Fædrene omflynget;

Kierligt gløder Sønnens Barm,
Hvor hans Bugge ghyged.
I de danske Fædres Spor,
Under Egestygger,
Der, hvor Trostabsfuglen boer,
Enigheden bygger.

En er Fader for os her,
Vi har fælleds Moder;
Danmark er vor Moder tier,
Danmarks Søn vor Broder.
Som et Hierte, Favn i Favn,
Broderfolket flamme!
Suble høit Dit Fadernavn,
Gamle Skioldungstamme!

Hil Dig Drot! og Hil Dig Land,
Bed den blanke Bove!
Blomsterser! grønne Strand!
Lysse Bøgestove!
Her er Trostabsfuglen graa,
Fædres Høie grønne,
Bennen trofast — Himlen blaa,
Slettens Noer skionne!

Her er Sang og Harveklang,
Her er Fryd og Gammen,

Her vi slumre skal engang
Broderlig tilsammen;
Her vi leve skal og døe,
Som de Fædre giæve:
Leve Konge, Ben og Nø!
Gamle Danmark leve!

Leve Brodereenighed,
Under Fredens Skygger!
Her den venneuld steg ned,
Her den boer og bygger.
Her dens Throne fast skal staae,
I vort Samfund Kiæde:
Leve her, mens Hierter staae,
Enighed og Glæde!

Ingemann.

Kong Christian stod ved høien Mast
I Røg og Damp.
Hans Børge hamrede saa fast,
At Gothens Hjelm og Hjerne brast:
Da sank hver fiendilig Speil og Mast
I Røg og Damp.
Fly, freg de, fly, hvad flygte kan!
Hvo staaer for Danmarks Christian
I Kamp?

Niels Tul gav Agt paa Stormens Brag, —

Nu er det Tid! —

Han heilede det røde Flag,

Dg slog paa Fienden Slag i Slag;

Da skreg de høit blandt Stormens Brag:

Nu er det Tid!

Fly, skreg de, hver, som veed et Skiul!

Hvo kan bestaae mod Danmarks Tul

I Strid?

O, Nordhav! Glimt af Bessel brød

Din mørke Sky.

Da tyede Kæmper til dit Skjød;

Thi med ham lynte Skræk og Død.

Fra Ballen hørtes Braal, som brød

Den tykke Sky.

Fra Danmark lyner Tordenskiold;

Hver give sig i Himlens Vold,

Dg fly!

Du Danfæs Bei til Ros og Magt,

Sortladne Hav!

Mødtag din Ben, som uforsagt

Dør møde Faren med Foragt,

Saa stolt, som du, mod Stormens Magt,

Sortladne Hav!

Dg rask igiennem Larm og Spil
Dg Kamp og Seier før mig til
Min Grav!

Evald.

Hvor var det skönt, ifald vi kunde med hverandre,
Før vi til Eden gaaer,
Hernede blandt vor Jord's Naragtigheder vandre
Syv, otte hundred' Aar;

Men da Moer Eva har os denne Spas fordærvet,
Dg Plads ved Englesad
Har sine kiere Børn langt snarere erhvervet,
End de der sidde gad;

Saa, Venner! lader os ei flige Daarer være
At døse Tiden bort;
Snart Klogskab vil saa lumsk vor Munterhed hentære;
Dens Rose blomstrer kort.

Vist siger man, vor Jord er fuld af Sorg og Plager,
Dg der er noget i:
Men, tro mig, Verden er just som man den sig tager,
Et snurrigt Maffepi.

Ja sæt, vi skulde i vor egen Løb udfinde
Lidt mere Sort end Hvidt,
Er jo hver Time, man kan Sorg og Gigt afvinde,
Den reneſte Proſit.

Væk altsaa, Ungling! med enhver ubuden Grille,
Der mørkner Livets Fryd.
Tænk Amors Trylleri, ſaa vil dit Die spille;
Hans Bud er: lee og nyd!

Hvo vilde ei med Lyſt ſaa let en Pligt opfylde?
Eh, Brødre! ſkænk i!
Og lad med fulde Glas os Glædens Gubdom hylde!
Skaal dens Filoſofi!

E. C. Bruun.

Samled' her i en fortrolig Klynge,
Hylde vi uſkyldig Munterhed;
Venner, lad os Grillerne bortſynge,
Drik af Lethe nyttig Glemsomhed!

Ingen Kummer ſkal vor Løſe boie,
Ingen Sorg fortørne Glædens Bud:
Ingen Taare mørkne ſkal vort Die;
Det er Evans faderlige Bud.

4
Om end Sorgen tidt forbittred' Livet,
Om en Haabets Smit i Graad nedbrandt,
Druen, Renner! Druen blev os givet,
For at glemme Jorderigets Dant.

4
Mangen Kyd i Uffylde blide Morgen
Tid til baerelig Hierte strømmede.
Huster Glæden, mindes ogsaa Sorgen!
Det er sødt at mindes founone Bee.

4
Yngling! du, hvis Bryst af hellig Varme
Hæver sig, nyd Livets bedste Sands!
Held hvem i en elsket Piges Arme
Elskov fletter blid sin Myrthekrands!

4
Hver en Alder har sin egen Glæde,
Livets Aften er ei tom paa den:
Venfkap! i din hulde, skionne Kiæde
Etvinder Livet sødt og roligt hen:

4
Snart maaskee fal vi adffilte vandre
Hen ad Livets underfulde Sti;
Dog med Dmhed mindes vi hverandre,
Mindes founone Tidens Harmonie.

Søeborg.

Snart er din Ungdomstid forsvunden,
Eyd, muntre Broder, Glædens Bud!
Nyd Tiden, før den er udrunden,
Før Livets Lampe slukkes ud!
Forgiæves du tilbagefalder
Din favre Ungdoms tabte Vaar;
Snart Tidens Snee paa Ijsen falder,
Dg Ald'ren bleger dine Haar.

Snart skal du tæt ved Nogens Hierte
Ei føle det som fordum staae,
Kun Klage over Fryd og Smerte,
Dg hver en giækket sød Attraae;
Snart vanke blinkende Pokaler
Din blege Læbe tæt forbi;
Det kun forbitfred' dine Qvaler,
Naar dine Læarer faldt veri.

Saa nyd hvert Blund, dig Skiebneen giver,
Sæt aldrig Glædens Time op;
Viid: gruelig den Anger bliver
Som følger paa et skuffet Haab;
Nu vinke Eiskovs milde Glæder
Dg Druens skionne Farver dig,
Men see i Sporet, hvor du træder,
Tidt lumste Qvaler snige sig.

Saa drik og nyd og lev for Dagen!
Dg tryk din Pige til dit Bryst!
See hende taus af Fryd betagen!
Hør Harmonie i hendes Røst!
See Glædens tause Taarer falde,
Fra Diet ned i hendes Skød;
See Bøllens Damp, hør Verten kalde:
Endnu en Staal for Fald og Stød!

Frankenau.

Hvis et godt Raad I følge kan:
Driker, før I til Kampen drage!
Wdru jeg tugte kan min Mand,
Med en Ruus jeg fire kan tage.
:: Frisk! skænker i til Glassets Rand,
Thi aldrig nok man drikke kan! ::

Fy! den Soldat en Kryster er,
Som blot vil tørste, men ei drikke;
Staklen blot Krigens Farer seer,
Hæder staaer for Drankerens Blikke.
:: Skænk atter i til Glassets Rand,
Thi aldrig nok man drikke kan! ::

O Verial! du tidt et Drog
Lærte at aabne Hiernens Laase;

Den, som er feig, naar han er flog,
Skæmmer, naar man horer ham vaase.
:,: Lovsynger Druen alle Mand,
Thi aldrig nok man drikke kan! :,:

Vor Jord er skjon, men hvi vil Gud
Her med saa meget Band os plage?
Da drikke er Naturens Bud,
Vinen mig langt meer vilde smage.
:,: Forsværges da at drikke Band,
Det Verial ei give kan! :,:

At Herren ei et Element
Af Viin har giort, jeg kan begribe,
Thi ved vor Tørst det kunde hændt,
Verden kom for Bædske i Knibe.
:,: Frisk skænker i til Glassets Rand,
Thi aldrig nok man drikke kan! :,:

N. T. Bruun.

Skaal for hver Slut, hvis hulde Smil
Os Livets Byrder lette;
For Lise først jeg klinker vil,
For Hanne, Trine, Tette!
Os Herren gav en skionne Flok,
Hvis Navn er endt paa Sne;
Vi mange har — men langt fra nok:
Skaal Mine, Caroline!

Skaal Trines Blik — Skaal Lises Barm!
Skaal Carolines Læber!
Camillas Haar! — Augustas Arm!
Skaal Mally — men jeg stræber
Omsonst at finde Biin til hver,
Hvis Skaal jeg vilde drikke:
I Kiold'ren ei en Flaske er,
Dg Penge har jeg ikke.

Med Flasken i min høire Arm,
Cupido selv mig lærte,
Med venstre Pigens skionne Barm
At trykke til mit Hierte.
Midt i min Elskovs søde Ruus
Et lille Glas jeg tømmer,
Naar Biin i Vanden holder Huus,
Om Kierlighed jeg drømmer.

Men selv i denne Medicin
Seg efter Forskiel higer:
Seg holder kun af gammel Biin,
Dg kun af unge Piger;
Ei vil jeg dable Herrens Vært,
Men alle mine Dage
Seg onsker helst, at Biin var stærk,
Dg alle Piger svage.

N. L. Bruun.

Naar man sit Glas har tomt i Ro,
Da har man Hiertet paa sin Tunge!
Alt som han drikker, glad og fro
Den Gamle klinker med den Unge;
Den Første tænker paa sin Baar,
Den sidste paa sin elskte Pige;
Til Vandens Vinens Dunster stige,
Men hvert et Dro fra Hiertet gaar!

Men synger høit om Viin og Kys;
Med Glas i Haand man Guld ei savner;
Dg den, som var din Uven nys,
Med Broderhierte du omsavner;
Af Nød og Trang man intet veed,
Sig Staaadden en Croesus drømmer,
Vor Følelse fra Sielen strømmer
I Tillid og Fortrolighed.

Til Armod's Son med gavmild Haand
Man Trøstens milde Gaver rækker.
Ved Vinen hæver sig vor Aand;
Den hver en Trældoms Lænke brækker;
Som Himlen Sielen aaben er,
Hvert Die læser i vor Tanke,
Af Glæde vore Hierter banke,
Dg hver en Skabning er os kær.

Vaa Bunden af en Flaske Wiin
Gud lagde Nøglen til vort Hierte,
Dg Brugen af dens Medicin
Mod Sindets Qual os Glæden lærte;
Men tie, veed jeg, er ei let,
Naar ofte man sit Glas udstikker;
Seg mærket har, naar tæet man drikker,
Saa glemmer man at holde tæet.

Fædreland!

For dig den danske Mand
Havet pløier,
Stormen døier,
Glad ved sin Stand.

Havet gi'r Velstand og Brød!
Fædreland! hvor Brødet smager,
Naar du dine Børn modtager
I dit moderlige Skød!
Riækhed er Sømands Lov,
Hviner end Stormen i Takkel og Lov,
Slingrer end Skuden, gaaer Søen end høi,
Hurra, my Boy!

God Sømand, rask Kammerat,
I Havblis som i Dravat!

Fædreland o. s. v.

T ha a r u p.

Der boede en Konge i Leire,
Heel trofast til sin Grav;
Hans Fæstems, hiin feire,
I Døden et Guldhorn ham gav.
Det elsked han saa saare;
I hvert et Gæstebud
Hans Dine svømmed i Taare,
Saa ofte han tømte det ud.

Dg da sig nærmed' hans Ende,
Uddeelte han Stad og Land
Til hver sin Ven og Frænde;
Kun Guldhornet giemte han.
Ved Enden af Høstens Dage
Sad han ved Egebord
Med sine Kæmper saa fage
Paa Leire ved Isefiord.

Der sad den gamle Brave,
Drak Livets sidste Misd
Dg kasted' den hellige Gave
I Isefiordens Skib.
I giennem dunkle Taage
Han blankt det skinne seer;
Da segned' hans Dienlaage,
Han drak aldrig en Draabe meer.

Dehlenschläger.

Da Odin før regjerede paa Jorden,
Da skulde gaae al Riødets Gang
Belsigned' han sit evig elskte Norden,
Dg Braga tegned' op hans Sang.
"Fred over Danmark!" sagde han,
"Mit elskte, dyrebare Land!"

Chor.

Dg Dannerigets Roes er stor,
Ei blot i Nord,
Men paa den hele vide Jord!

"Fred over dem!" saa talde den samme,
"Som faaer mit Scepter! tunge Kald!
"Paa Kongednd den oldenboraske Stamme
"Med Tiden Mønster blive skal.
"Den være skal mit Danmarks Ben,
"Dg Folket ære, elskte den.

Chor.

Dhi danske Kongers Roes er stor,
Ei blot i Nord,
Men paa den hele vide Jord!

"Fred over dem, som Soens Bølger pløie,
"Der ruller Danmarks Tordner hen!
"Som har i Fred det gyldne Maal for Die,
"At hæve sig til store Mænd!
"Stolt deres Roes skal straaale frem,
"Om end Kabalen myrder dem.

Chor.

"Hi danske Sømands Roes er stor,
"Ei blot i Nord,
"Men paa den hele vide Jord!

"Fred over dem, som følge Xrens Fane,
"Dg stride skal for Fødeland!
"Endog i Fred, ei blot paa Krigens Bane,
"De Laurbærkrandsse finde kan.
"En ædel Handling meer er værd,
"End Fienders Blod paa draget Sværd.

Chor.

Dg danske Heltes Roes er stor,
Ei blot i Nord,
Men paa den hele vide Jord!

"Fred over dem, som brave Mænd belønner
"Med himmelsøde Elskovs Lyst!
"Sit Fødeland de stænke raske Sønner
"Med Mod og Dyd i mandigt Bryst!
"Den danske Dyd, Undseelse,
"Skal gaae i Arv til Døttrene.

Chor.

Dg danske Pigers Roes er stor,
Ei blot i Nord,
Men paa den hele vide Jord!

"Fred over dem, som Biisdom skal udbrede!
"Fred over Danmarks Handelsmand!

"Fred over dem, som maa ved Ploven svebe!

"Fred over hver en enkelt Stand!

"Dg hvor man vender Dinene,

"Man store ædle Mænd skal see."

Chor.

Thi Dannemandens Roes er stor,

Ei blot i Nord,

Men paa den hele vide Jord.

Her Ddin taug. Erfarenheden lærer,

Hvorvidt hans Spaadom den blev sand.

Men det er sandt, at Ingen elsker, ærer

Sin Konge meer, end danske Mand.

Hans Held er vore Dnsfers Maal,

Dp, drikker Alle Fred'riks Skaal!

Chor.

Thi danske Fred'riks Roes er stor,

Ei blot i Nord,

Men paa den hele vide Jord.

Boer jeg paa det høie Fjeld,
Hvor en Fin skød en Keen med sin Risle paa Stien,
Hvor der sprang et Kildevæld,
Dg hvor Kypperne plasset' i Vien,
Jeg med Sang vil mane frem
Hver en Skat, som laae skjult ubi Klippernes Rister;

Jeg er glad og rig ved dem,
 Kisser Biin, og klarerer Udgifter.
 Klippens Top, som Granen bær,
 Muntre Sieles Fristed er;
 Verdens Tummel nedensfor
 Til min Skyhoie Bolig ei naaer.

Boer jeg i den lave Dal,
 Hvor en Elv løber let giennem skovrige Sletter,
 Hvor Løvhytten er min Sal,
 Hvor den vorende Grøde mig mætter,
 Hvor de muntre Faar og Lam
 Trippe om, nippe Løv, og hvor Ornene bøge,
 Leer jeg høit ad Modens Kram,
 Dg ad Renter, som Rigdom forøge.
 Fra min lave rolige Dal
 Seer jeg mange Mægtiges Fald,
 Sidder paa min Tue tryg,
 Dg udtømmer en Glædeskabspokal.

Boer jeg paa den nøgne Strand,
 Paa en Holm, fuld af Eg, mellem rullende Bølger,
 Hvor en Fuglehær paa Vand
 Sild og Brisling og Morten forfølger,
 Drak jeg mig en Fiskebræt,
 Fuld af Rogn, saa min Baad var paa Bei til at

synke;

§

Naar jeg da er glad og mæet,
 Lad den Gierrige længe nok klynke.
 Een Ret nok paa Nøisomheds Bord —
 Fisken svømme! det var et Død!
 Derpaa drak jeg mig et Glas;
 Sang og drak Fiskeriernes Flor.

Siunger Bierg, og Dal, og Strand!
 Guld af Bierg, Brød af Dal, fuldt af Fiske fra
 Stranden!

Lad saa Tossen drikke Vand; —
 Skænker Viin udi Glasset til Randen!
 Norges Land er ingen Drik;
 Glæden fødes og der udaf selve Naturen.
 Være, hvo som vil, en Tyrk,
 Sidde tørstig, og vranten, og sturen! —
 Vi drak Norges Hæder og Held,
 Sang om Dal, om Strand og om Fjeld.
 Altting blomstre for Enhver,
 Som vort Land og vort Selskab har tier!

J. N. Bruun.

Velkommen Enhver, som har Druesfast tier!
 Saa god, som den skænkes, han finder den her!
 Ved Bægeret vi os tilsammen vil fryde:
 Hvo veed, naar vor Time til Afsked vil lyde?
 Saa lader os drikke hver Draabe, vi har!
 Gid immer, gid immer, gid immer saa var! ;:

Knap satte jeg Fod paa vor syndige Jord,
For Viingudens Fane jeg søgte og svor;
Enhver har sin Arvesynd, den var blandt mine,
At alt i min Bugge jeg drømte om Vine!
Saa lader os drikke hver Draabe, vi har!
Gid immer, gid immer, gid immer saa var! ::

Min kiereste Druer man perser ved Rhin,
Dog vil jeg ei nedsette Franskmændens fin,
Champagner, Champagner, hvad nævner dens Mage?
Dens hvislende Perler selv Damer behage.
Saa lader os drikke hver Draabe, vi har!
Gid immer, gid immer, gid immer saa var! ::

Man siger om Tyrken, han drikker ei Vin,
Jeg svarer dertil: han maa være et Svin;
Ehi plager ham Pesten og hundrede Syger,
Som aldrig tør nærme sig Rankernes Skygger.
Saa lader os drikke hver Draabe, vi har!
Gid immer, gid immer, gid immer saa var!

Høit leve Enhver, som er ædel og god!
Lad bankte hvert Hierte med vennehuldt Blod!
Ja Held, hvis de Benktab og Glæde ei svige,
Den Gamle, den Unge, den Krumme, den Ege
Saa lader os drikke hver Draabe, vi har!
Gid daglig, gid daglig, gid daglig saa var!

Stik, Ven! paa dit Bæger, og sid ei saa tyst,
Lad Biinguden vække til Glæde dit Bryst!
Saa unge i Morgen vi ei komme sammen;
Dg Skade! — vi maae dog engang sige Amen.
Saa lader os drikke hver Draabe, vi har!
Gid hver Dag, gid hver Dag, gid hver Dag saa var!

Frankenau.

Manden med Glas i Haand,
Stolt af sin høie Aand,
Føler sig stor;
Rask, men dog from han er,
Ret og Pligt har han kier,
Ei han en Uven seer
Paa viden Jord.

Herlige Druesaft!
Du gyder Ungdoms-Kraft
I gammelt Bryst;
Glas i Haand hos en Ven,
Seer jeg min Vaar igien,
Glemmer at den svandt hen,
Nyder dens Lyst.

Skiondt du, o stolte Hav!
Har mangen Somands Grav,
Elsker han dig;

Dog, seer han Jødestavn,
Staaer han med udbredt Favn,
Tubler sin Piges Navn,
Er lykkelig.

Paa vilde Bølgers Ryg
Bugges han stolt og tryg,
Mindes sin Mø.
Inderlig Kierlighed
Lønner hans Daad, han veed,
Men sveg hans Mø sin Ed,
Da kan han døe.

Hil dig! o elskte Sø!
Hil hver en trofast Mø!
Stemmer i Chor!
Hil Druens skionne Blod!
Hil nordisk Kraft og Mod!
Hil hver en brav og god
Borger i Nord!

N. E. Bruun.

Mas og Las de ginge paa Kaa,
Tre heila Daga til Ende,
Hosdanne de skulde Bamsen faa.
Vi ska siut'en, sa'en Las;
Saa faar vi Pengar for Hutten, sa'en Mas.
Sjaa du de, sa'en Mas til en Lasse.

Maß spændte Buen op for Anø,

Tre heila ic.

Saa sjut'en til Bamsen, saa en drat ne.

Saae du, hvor en drat? sa'en Maß.

Ja, kom og ta fat, sa'en Laß.

Sjaa du de, ic.

Maß slæbte Bamsen til Horsløse By —

Tre heila ic.

Der stod en Biske og gauped' i Sky.

Monß troe, hun vil bite? sa'en Laß.

Ja, Fa'n lite paa det, sa'en Maß.

Sjaa du det ic.

Maß slog Aloa i Bikias Skind

Tre heila ic.

Saa snude han henne baade ud og ind.

La' henne ha' det! sa'en Laß.

Ja Gu' nok! sa'en Maß.

Sjaa du det ic.

Saa gif de sig til Horsløse Huus

Tre heila ic.

Der var mjøken Suus og Duus.

Nu ska vi drikke, sa'en Maß;

Ja, til vi hikke, sa'en Laß.

Sjaa du det ic.

Maas slængte Bamsen paa Stoua Golv

Tre heila zc.

Alle de Kjerringer i Braaen Kjalv.

Monas tro, de ble' rædde, sa'en Maas,

Na, Fa'n heller! sa'en Laas.

Sjaa du det zc.

Maas satte Diltønden op paa Bord —

Tre heila zc.

Saa slog han i Halsen kvar en Laar.

Dælen han gale i dit Drifkende, du! sa'en Laas.

Jeg var tørstig jeg, sa'en Maas.

Sjaa du det zc.

Laas han blev saa vilb som en Lyff,

Tre heila zc.

Han sprutta og banna som han var ruff,

Du skal betale mig det, sa'en Laas.

Jeg gier dig Fa'en, jeg, — sa'en Maas.

Sjaa du det zc.

Laas trak ud sin Tollje. Kniv,

Tre heila zc.

Den putted' han ubi Maasses Liv.

Au! au! au! sa'en Maas;

Nu er du daut, sa'en Laas.

Sjaa du det, sa'en Maas til en Laasse.

Druen voxer paa vor Klode,
 Og paa Ranken Glæden groer,
 Vinen gjør os vel tilmode;
 Skion er vores runde Jord!
 :: Klinker, Brødre! Glædens Staal!
 Det er hele Jordens Maal. ::

Stundom vil man dog fornemme,
 At der Sorg hos Glæden boer;
 Druen spille, og vi glemme,
 Sorgerne paa denne Jord!
 :: Al dens Galskab, al dens Fias,
 Druknes i det fulde Glas! ::

Fader Evan Friheds = Huen
 Paa sin Tisse fæstet har;
 Frie Hænder presse Druen!
 Og dens Saft er dobbelt klar.
 :: Klinker, Brødre! synger Chor!
 Frihed paa den hele Jord! ::

Falsen.

Lab den skrantende Magister,
 Fuld af Støv og Snustobak,
 Rode om i Lærdoms Rister
 Efter alskens Pølsesnak;

Vi vil efter Bunden lede
I de druefyldte Glas,
Der boer Viisdom, der boer Glæde,
Alt det andet er kun Fias.

Lad en stræng Tartuffe true,
Med det hede Helvede,
Dg slaae Kors for sig og grue,
Naar han hører Nogen lee.
Troer I, at han ikke lædsker
Sig, naar han bli'r tør og hed?
So jo, de profane Bædsker
Glide ganske artig ned.

Blot Methoden er forskiellig;
Her indtage vi vor Ruus;
Han, som dertil er for hellig,
Vimper hiemme i sit Huus.
Svire inden lufte Døre,
Eigner en Mahomedan —
Vi vil lade Verden høre,
At her er et christent Land!

Wil du være stærk og fri,
Pres de røde Druer!
Wil du staae Fortuna bi,
Nær din Ungdoms Luer!

Fro til Kampen ile vi
 Da naar Faren truer:
 Hils paa vor Blomstersti
 Somfruer og Fruer.

Kort kun er den grønne Baar,
 Livets Timer ile;
 Snart den hvide Vinter spaaer
 Om den lange Hvile.
 Men selv under solvgrane Haar
 Rød kan kinden smile,
 Og hvor Bacchi Bæger staaer,
 Hænger Amors Pile.

Vær af Rosen i sin Lund
 Purpurvarm at fryde;
 Vær i Kampens raske Stund
 Fiendens Landse bryde.
 Ingen Plet paa Jordens Rund
 Reent er uden Lyde;
 Den er lykkelig, som kun
 Ret forstaaer at nyde!

Falmer hen den Kionne Mo,
 Som du nylig kyste;
 Skal du ei paa Verdens D
 Længer dig forlyste;

Blomsten visner, Riob er Hø,
Høet maa man høste;
Engang skal vi alle døe,
Lad saa det dig troste!

Dehlenschläger.

Mel. Er mit Kammer reent og uet.

For at være, som man bør,
Venner! maa man drikke,
Bollen reent maa tømmes, før
Bliver man det ikke —
Seg, som Brodeparten fik,
Eder bedst kan raade:
Vers og Kiertighed og Drik
Taaler ingen Maade.

Man maa sige hvad man vil,
Udru bør man være;
Men hvad der nu hører til,
Seg vil Eder lære:
Hver af os var Bollen fuld,
Alle Bollen fuld,
Seg er fuld, og du er fuld,
Vi er alle fulde.

Har du, som det lader til,
Broder! tabt Forstanden,

Dg i Aften have vit
Den igien i Vanden —
Før du søger den igien,
Maa du vide, Kiere!
Paa hvad Sted du tabte den,
Dg hvor den mon være.

Hver af Eder mærke kan
Midt i Perialen,
At jeg kom til min Forstand
Her et Sted i Salen —
Mærker nu Moralen min!
Hvor jeg den har funden,
Kan Enhver og finde sin:
Dybt paa Bollebunden.

Drinker! øser! skænker i!
Drinker alle! drinker!
Hisset er den Krog, hvori
Desertøren stikker —
See, her er han, Bollen tom!
Tralle, ralle, ralle!
Dunsen gif — Forstanden kom
Edru er' vi alle.

Baggesen.

Den Nattergal synger i Midnattens Stund
Om Elskov og Frihed, og Glæder,
Dg henrykt tillytter opmærksomme Lund,
Hvor sødt, hvor fortryllet den kvæder;
Men snedige Fænger ei agter derpaa,
Hans Hu staaer kun til den at fange og faae;
D, tænk paa den Nattergal, Piger!

Saa sætter han Snarer og Fælder for den,
Usskyldighed mistænker sielden;
Forledt af hans Lokken den slagrer berhen,
Dg snarlig han har den i Fælden;
Nu iler han skadefro hjem med sin Fangst,
Men ak! nu den Arme fast daaner af Angst.
D, tænk paa den Nattergal, Piger!

Saa sætter han den i forgyldene Bur,
I Tanke den for ham skal kvæde;
Men Fængsel og Tvang er imod dens Natur,
Dens Sang er forbi — og dens Glæde.
D, Piger! den Nattergal ligne og vi,
Vi trylle og fryde kun naar vi er frie.
D, tænk paa den Nattergal, Piger!

K a h b e t.

Naar fra Kroen jeg kommer tilbage,
Er jeg munter og herlig tilpas;
Hvad som morende for vore Dage,
Som med Glæden at tømme sit Glas?
Jeg, naar stundom vor Moder vil mukke,
Siger venligen: tie du, min Dulle!
Sorg kun ikke, det har ingen Nød,
Hver Dag gi'er os vort daglige Brød.

Naar den vældige Herremand lædsker
Sig som Spurven med rindende Vand;
Mon af saadanne kraftløse Bædsker
Lyst og Helbred han skaffe sig kan?
Det kan siges, jeg troer det ikke,
Glæden følger de stærkere Drikke;
Kun ved Flasken forglemmes al Nød!
Hver Dag gi'er os vort daglige Brød.

Jeg vandrer fra By og til By,
Paa min Fod jeg savner ei Binger;
Med munter Sang i høien Sky
Jeg vandrer fra By og til By.
Dg knap seer jeg Morgenen grye,
Før til min Sang alt Citharen klinger;
Dg Koner og Børn om mig tye,
Dg de Piger saa tæt mig omringer.

Dg Venſkab og Elſkov og Sang
 Er det Maal, hvorefter jeg tragter;
 Mit Hiertes Lyſt, min Githars Klang
 Er Venſkab og Elſkov og Sang.
 Dg falder da Tiden mig lang,
 Naar jeg ſeer paa Menneſkens Jagter,
 Med Venſkab og Elſkov og Sang
 Jeg da dem og al Verden foragter.

Dg Kummer ei kommer mig nær,
 For min Sang den hurtigen viger:
 Den Mand, hver Biv og Mø har tier,
 Ham kommer ei Kummeren nær;
 Thi Glæden er der, hvor jeg er:
 I min Kreds ſtaae ſmilende Piger:
 Han er tryk ſom i Himmelens Riger,
 Den Sanger ſom de have tier.

Jeg ſynger fornøiet og fri
 Om de Ting, ſom Livet forſøde:
 Om Elſkoves Himmel=Tryllerie,
 Om Venſkab og om Harmonie;
 Dg naar da mit Sanges Melodie
 Faaer et Bryſt af Sneer til at gløde,
 Saa ſmelter mit Hierte deri,
 Dg med Lyſt i deis Smelten jeg vøde.

4
Af! ei for al Forderigs Prang,
For hver Skat, ei selv for en Throne,
Bortgav jeg dig, min ringe Sang,
Mit Hjertes og Githarens Klang;
Thi hvad er vel Fyrsternes Prang
Mod din Glands, du Musernes Krone?
Mod Kys for den smeltende Sang?
Dg mod Smil for hver smeltende Tone?

4
Saa seer man med vanlige Gang
Af en Kreds i en anden mig ile;
Mig ingen Bei kan falde lang
Bed Venskab og Elskov og Sang.
Dg standser omsider engang
Mine Fied og jeg segner til Hvile,
Skal Venskab og Elskov og Sang
Bed min Grav giennem Taarerne smile!
Baggesen.

(Efter det Svenske).

4
Seg aldrig det for Vellyst kiender,
At drikke bort en gavnlig Dag;
Men i en Kreds af glade Venner
Seg ogsaa stundom gjør et Slag. ;:;

Fem Sandser os vor Nydning bringe;
Thi blive mine Skaaler fem;
Fem Glas kan ogsaa Tørsten tvinge,
Naar kun tilbunds man drikker dem. :.:

Det første Glas jeg nu vil tømme
For hende som er alt for mig,
Som bød mig Livets Byrder glemme,
Dg finde Fryd og Fred hos sig. :.:

Den anden Skaal, jeg ei kan svige,
Er mine Benners — egned den,
Som bød mig hylde, næst min Pige,
En gammel trofast Ungdoms Ven. :.:

Den tredie — Fødelandets være!
Tilbunds jeg drikke vil igien.
Gid alle Hierter Samdrægt nære,
Thi al vor Frihed staaer ved den. :.:

Det fjerde Glas af aabent Hierte
Jeg vier hver til Rigdom fød,
Som deler smt sin Eiges Smerte,
Dg røres ved sin Broders Nød. :.:

Det femte Glas jeg end maa bære;
Skaal Berten og den hele Flok!

Dg det erkjendtligt Bidne være,
Ut ogsaa jeg har druffet nok!

Frankenau.

†
Langt under Havet Solen stod,
Da Gunild sad ved Grannens Rod,
Saae Maanens Sølv paa Biergets Toppe,
Dg lytted' til hver Lyd deroppe
Fra Biergets Fod. :::

Hun hører ei den fiælne Røst,
Som vækker Fryd i hendes Bryst,
Hun hører ei naar Harald falder,
Thi ned i Dalen Elven falder
Med Torden-Røst. :::

"Kind sagte, Elv!" udlob hun sig:

"Fyld mod min Elskov søielig!

"Forvild ei med dit Brag mit Dre,

"Dg nægt mig ei den Røst at høre,

"Som kalder mig." :::

"Før Nattens Mørke var forbi,

"Han gik til Jagt paa vildsøum Sti;

"Farvel, min Brud! han til mig siger,

"I Dalen hist, naar Maanen siger,

"Der samles vi!" :;

"D! kom! min elskte Harald! kom!

"Jeg gyser blot ved Tanken om,

"At Bjørnen kan den Stærke fælde,

"D kom, o her! hvor alle Fielde

"Gientage: kom!" :;

Nu høstes Horn og Hundeglam,

Dy Gunild foer, "o, det er ham!

"Bring, Ekko! ham min Fryd imøde,"

Dg alle Fielde rundt gientøde:

D, det er ham! :;

Heiberg.

Frugtbare Marker og skovgroede Sletter,

Fiskerige Have omgive vort Land.

Bølgen beriger og Ugeren mætter,

Gavnlighed adler hver Alder og Stand.

Verre sin Dyrighed, elske sin Ege,

Dro mod sit Land, og sin Konge, og Mo,

Saa tænker Dansten, og før han skal svige,

Før skal han døe.

Enige Brødre det ville vi være,
Bundne ved Slægtskabs og Broderkabs Baand,
Een er vor Konge, og een er vor Kere,
Derpaa vi give hinanden vor Haand.
Kere sin Dyrighed, elske sin Eige,
Trofast mod Land og mod Konge og Mø,
Saa tænker Alle, og før vi skal svige,
Før skal vi døe.

Thaarup.

Mel. Vor Møller hiemad kyndte sig

Godtfolk! I hos mig købe maae!
Betragter mine Varer!
Her nok for Penge I skal faae;
Frisk! ei paa Guldet sparer!
Her i mit Kram er alle Slags;
Men mærker vel: Betaling strax!
Skynder Jer! Jeg i Dag for Køveriøb kan sælge
Kommer hid! :; I har Lov at vælge!

Kom, Enke! køb en vakker Mand;
Hanielden faaes for Penge.
Kom, Lapsler! køber Jer Forstand;
I jo dertil kan trænge.
Har ingen Lyst til Titelklang?
Kom, Hofmænd! køber Glæds og Rang!
Skynder Jer! Jeg i Dag o. s. v.

Kofetter! Kommer hastig hid!
Jeg har den bedste Sminke;
Den tryller frem henfarne Tid;
I maa Jer ikke sinke!
Kom, gamle Knark! de atten Aar
For en Ducat tilkiøbs Du faaer.
Skynder Jer! Jeg i Dag o. s. v.

Hvem kjober blandt Smaaherrerne
En deilig Bielde = Rangle?
Dg Glas, hvormed man ei kan see,
Men herligt gaee og dangle?
Jeg saare tidt en Recensent
Med slige Brillen har betient.
Skynder Jer! Jeg i Dag o. s. v.

Sandt Venfkab, trofast Kierlighed,
Er Varer, som jeg fattes;
Men det, som jeg mig trøster ved,
Er at de sielden skattes;
Dg naar iblandt forlangt de bli'r,
Jeg Surrogater derfor gi'er.
Skynder Jer! Jeg i Dag for Koverkiøb kan sælge.
Kommer hid! :.; I har Lov at vælge.

Duftende Enge og kornrige Bange,
 Sølvblaa Bover om skovkrandste Kyst,
 Gyngende Snækker og jublende Sange,
 ∴ Det er vort Fædrelands Vælde og Lyst. ∴

Lidt pløier Dansten de sierneste Bølger,
 Stundom han færdes i fremmede Land;
 Stedse dog Mindet om Danmark ham følger,
 ∴ Tryller ham sødt til dets elskede Strand. ∴

Her var det, Kæmper, paa BANG og i Lunde,
 Bærned' om Uskyld, og knusede Vold:
 Kneisende Høie, hvor Fædrene blunde,
 ∴ Vidne om Kraftens og Frihedens Old. ∴

Høit have Konger, ved store Bedrifter,
 Helte, ved kiel og berømmelig Færd,
 Skjalde, ved Sange, og Vise, ved Skrifter,
 ∴ Hævdet vort Danriges ældgamle Værd. ∴

End throner Kraften i Egenes Skygger,
 Frihed end boer under Naboens Tag,
 Witten af Kæmper vor Arne betrygger,
 ∴ Retfærd omsvæver vort Banner og Flag. ∴

Retfærd og Frihed vort Løsen monn' være
 Dem, ikkun dem hylder nordiske Mand.
 Fred om vor Hytte, og Skjold om vor Vre!
 ∴ Himlen velsigne vor Drot og vort Land! ∴

Som vi vor' Fædre ved Høitid var froe,
Dansede, spøgede, siunge og loe;
De drak, vi drikke,
De svege ikke;
Dg Sønnen lærte da Faderens Skik.

Dg naar imellem at Konen var med
Døttrene bandsed' i Mødrenes Sted.
De drak, vi drikke,
De svege ikke;
Engang imellem er jo ingen Ting.

Benner vi vill' da med bredfulde Maal,
Drikke vor' ærlige Forsædres Skaal.
De drak, vi drikke,
De svege ikke;
Trofast vi følge vor' Forsædres Skik.

Dog kun imellem ved en Høitidsfest,
Ehi alt med Maade det passer sig bedst;
De drak, vi drikke,
De svege ikke;
Engang imellem er jo ingen Ting.

Saa glade vi drage det lynende Sværd,
Dg Seier eller Død vi skal vinde,

Naar Fædrelands Farer til Ledingsfærd
Os fordrer mod Fædrelands Fiende,
Vi siungende seire, vi siungende døe:
Leve Fædreland, Konge og Møe!

Chor.

Vi siungende seire, vi siungende døe:
Leve Fædreland, Konge og Møe!

Saa glade vi drage det lynende Sværd,
Naar Danrigets Hæder mon kalde,
Ei Dannemand's Navn den Nidding er værd,
Som ei glad i sli'g Kamp monne falde.

Vi siungende seire, vi siungende døe:
Leve Fædreland, Konge og Møe!

Chor.

Vi siungende seire ic.

Saa glade vi drage det lynende Sværd
For Uedlingen, Fyrsten hiin gieve.

At falde for ham er Hædersfærd,
Som for ham at kæmpe og leve;

Vi siungende seire, vi siungende døe:
Leve Fædreland, Konge og Møe!

Chor.

Vi siungende seire ic.

Saa glade nedlægge vi dræbende Staal,
Naar først det tilkiemped os Freden.

Nu høit lyde Danmark's og Regners Slaal:
Før Kampen lød; nu lyde Glæden!
Høit dundre vort Nød over Fjeld, over Søe:
Leve Kong Regner, leve hans Møe!

Chor.

Høit dundre vort Nød over Fjeld, over Søe:
Leve Kong Regner, leve hans Møe!

Mel. Skienker i Bollen og Glasfæt frembær.

Lystig min Broder! og lystig igien!
En Krands du for Vinguben binde:
Dort Liv glider ofte saa kummerfuldt hen;
Dg Glæden er sielden at finde.
Nyd da erkjendtlig hver Stund som til dig leer.
Hvo er dig Borgen, at samme smiler meer?
Broder! paa mit Vink,
Dit Bæger fyld og klink!
Hvordan det end gaaer,
Den Sandhed evig staaer:
Saalænge som Druernes Nectar er til,
I Herrer! vor Jord er den bedste.

Tænk ved hver Time, som lyder, du gaaer
En skielvende Alder i Møde!
Dg sielden, kun sielden de sneevide Haar
Forliges med Druen den røde;

Ungdommens Syssel er Biin og Kierlighed,
Uld'ren sig graver blandt gyldne Dyringer ned.

Broder paa mit Vink,

Dit Bæger fyld og klink!

Hvordan end det gaaer

Den Sandhed evig staaer:

Saa længe som Druernes Nectar er til,

I Herrer! vor Jord er den bedste.

Venner i Dag være Glæden vor Giest!

At klage ei Umagen lønner;

I Dag er det Venstabs og Kierligheds Fest.

Skaal Venstabs og Kierligheds Bønner!

Skaal hver, som synger! som leer og fryder sig!

Skaal hver, som skienker og stemmer i med mig!

Broder paa mit Vink,

Dit Bæger fyld og klink!

Hvordan end det gaaer

Den Sandhed evig staaer:

Saa længe som Druernes Nectar er til,

I Herrer, vor Jord er den bedste.

Me l. Seg synger gjerne om Kongers Magt.

Hvo eensom vandrer paa Livets Bei,

Han kiedes ilde, og snartlig trættes;

Selv Rosens Bellugt ham fryder ei,

Han saare tidlig af Dage mættes.

Dg naar han gammel da seer tilbage,
Han siner idel forspildte Dage,
Ham gaaer det slet.

Men vi, som slynge os Arm i Arm,
Som hvile frø ved hinandens Side,
Dg trykke Broderen til vor Barm,
Naar trætte Fød vil paa Banen glide,
Lad senest Alder vor Pande rynke,
Med venligt Smil vi i Graven synke,
Dø gaaer det vel.

Hver elsket Broder, som troligen
Har delet med os vort Samfunds Glæder,
Dg fiernet fra os end er vor Ven,
Hans Minde være vor Fryd og Hæder!
Hvorhen han drager, han Bettner finde,
Der ofte kalde ham os i Minde!
Det gaae ham vel!

Nyd Livet, — saa Naturen minder —
Mens du har Munterhed og Kraft;
End farver Sundhed dine Kinder,
End quæges du ved Druens Saft;
Alt medens Kloden tumlet har,
Skabningens Attraa, Glæde var.

Troe ei Solotens mørke Lære:

At Himlen er den Glade vred;

Hvi skulde da vel Jorden bære

Saa mangt et Blomst for vore Fied?

Hvi Foraarsolen klar og varm

Med Belyst fylde hver en Barm?

Blandt muntre Venner søg dit Sæde,

Glem hvad i Morgen forestaaer!

— Som Nattens Maane, Jordens Glæde

Bag mørke Skyer ofte gaaer! —

Hold paa dit Nu! — Den Fryd du fandt,

Snart for dit Blik, som Lynet, svandt!

Blid, som din Vaar, skal da din Sommer

Nedsænke sig i Tidens Skiod;

Dg naar din Alders Vinter kommer,

Fro skal du mindes hvad du nød!

Held os! trods Kummer, Tid og Aar,

Glædernes Minde ei forgaaer!

Det gaaer saa herligt overalt,

Hvor man sit Die vender,

Hver anden Verden usfortalt,

Seg ingen bedre Kiender;

Reis, hvo som vil, med Montgolfier,
For nye Verd'ner at besee,
Mon Vinen der er sødere?
Mon der er bedre Benner?

Det gaaer saa godt her i vort Nord,
Her vore smukke Viger,
Dg, om just Druen ikke groer
Netop i disse Riger;
Har man dog Vand paa hver en Kant,
Hvori man seile kan galant
Til det velsignede Levant,
Hvor Bacchus aldrig sviger.

Det gaaer saa godt ved dette Bord,
Då ingen Sorger tynges;
Thi Venstak sine Arme snoer
Om denne hele Klynge.
D det er dog en herlig Sag
At sidde saa i Bennelag
Dg nyde Vinen ret med Smag,
Dg glade Viser synge.

Det gaaer saa godt med hver især;
Seg glad hver Broder skuer,
At bygge sig en Himmel her
Af Venstak, Sang og Druer.

Gjør hver da paa sin Flaske Aaal!
Fyld Glassene til fulde Aaal!
Drik Venkabs, Sang og Druens Aaal!
Aaal, Venkab, Sang og Druer!

Det gaer saa saare godt med mig;
Rundt om mig seer jeg Glæde,
Dg i mit Bryst den bygger sig
Et stærkt og varigt Sæde.
Min Sang er Glædens sande Lyd;
Mit Bud er mild og munter Dyd;
Mit Dnske: hele Verdens Fryd!
Min Mening: Løssen græde!

J. Baggesen.

Mel. For Glæden i Venkab at finde.

For ret os ved Jorden at fryde
Vi skabtes til Frihed af Gud;
Fornuftige Love vi lyde,
Men Jngens vilkaarlige Bud.
Held os! Held os!
Naar dig, ædle Frihed, vi have!
Lyd høit vor Sang,
Hvert Baand og hver Lænke til Trods!
Himmelske Frihed, Skaberens Gave!
Kom, og opreis din Throne blandt os.

Naturen os bannede lige,
Dg Udel er ifkun en Byd;
Thi ene bør Mennesket vige,
For høiere Wiisdom og Dyd.
Held os! Held os!

Naar Fødsel ei meer os skal trykke!
Byd høit vor Sang,

Al Stoltthed og Dumhed til Trods!
Hellige Lighed, Menneskets Smykke,
Kom, og opreis din Throne blandt os!

For Sorger og Kummer at lindre,
Steg Venfkab fra Himmelen ned!
Vi følte Bekymringer mindre,
Saa tidt som en Ven med os led.

Held os! Held os!
Her Venfkab var altid tilstede!

Byd høit vor Sang,
Hver avindsfyg Nidding til Trods!
Salige Venfkab, Forderigs Glæde!
Bliv og grundfæst din Throne blandt os!

I Barndoms Fieb, i Manddoms Alder,
Du, Danmark! tier mig var og er,
Dg da jeg Fødeland dig kalder,
Du, Danmark! bli'er mig evig tier.

I Barndoms Fieb, i Manddoms Alder,
Du, Danmark! kjer mig var og er,
∴ Ja Danmark, Danmark, bli'er mig evig kjer!

Som Danst, af Pligter kun jeg kiender
En mod min Konge og mit Land:
Den Trostak er, af den jeg brænder,
For Danmark, for mit Fødeland.

Som Danst, af Pligter kun jeg kiender
At være tro mod Konge, Land,
∴ Mod Danmark, Danmark, mod mit Fødeland!

Danst Kriger glad den Lod paakalder,
At seire eller døe som Mand;
Thi hver en Brav med Glæde falder,
For Danmark, for sit Fødeland.

Danst Kriger glad den Lod paakalder,
At seire eller døe som Mand,
∴ For Danmark, Danmark, for sit Fødeland!

Seg aldrig gamle Danmark glemmer;
Det saae mig Barn det saae mig Mand.
Thi froe og glad jeg her istemmer!
Held Danmark! Held mit Fødeland!

Seg aldrig gamle Danmark glemmer,
Det saae mig Barn, det saae mig Mand,
∴ Held Danmark! Danmark! Held mit Fødeland!

Til fælleds Fryd blandt Venner vi
Fortrolig tage Sæde;

Bort Dagværk, Brødre! er forbi,
Nu kaldes vi til Glæde.

Vi angre ei bortødslet Tid,

Men fro og muntre ile hid,

Dg freidige vi stemme i:

Held vorde skyldfrie Glæde!

Forblindet Daaren fryder sig

Bed tomme Hædersnavne;

Men ene den er lykkelig,

Hvis Lyst det er at gavne;

Dg Hvilen, som den Gode nød

Fra gavnlig Daad, er dobbelt sød.

Ja ene den er lykkelig,

Som glædes ved at gavne.

Dg herlig er den Hæderskrands,

Den gode Borger vinder;

Naar Sandfers Ruus og Gulbets Glans

Dg Wrens Taage svinder.

Han lever i sin stille Kreds,

I Liv — i Døden selv tilfreds;

Dg naar han døer — en Egekrands

Ham Eftertiden binder.

En Staal vi vil, drikke hverandre til:
Gid ingen af os savne
Den Viin han drikke vil!
Gid hver den Glut maae savne,
Hans Hierte stunder til!
At vi med Fred og Ro
Kan elske ret,
Dg drikke tætt,
Mens vi paa Jorden boe!

Der var engang en tapper Mand,
Som Leucer monne hedde,
Han joges af sit Fædreland
Ult ved sin Faders Brede.
Hendrevet til en fremmed Strand
Sit Folk han sammenkaldte;
Dg med sit Glas i Haanden han
Saaledes til dem talte:

”I Brødre! hidtil meget Ondt
Med mig I have døiet;
Dg det troløse Hellespont
Bed Winterstide pløiet;
Nu teer Jer ogsaa her som Mænd,
En Polak libes ikke;
I Morgen seile vi igien,
I Aften vil vi drikke!”

Paa denne Verdens falske Hav
Vi samtlig jo omdrive,
Det Raad han sine Brødre gav,
Seg vil os Alle give!
Hver Gang man naaer en Ankerplads,
Hvor deilig Drikke vanker,
Man hvile bør af sin Seillads,
Dg villig kaste Anker.

Dg da dog ingen slipper frei
For samme Hav at pløie,
Held den, der stundom kan, som vi
Forglemme Sorg og Nøie;
Gid hver, som sørger paa vor Jord,
Dg ei sin Sorg fortjener,
Sad fro som vi, ved slikt et Bord,
Dg mellem slige Benner!

K a h b e t.

M e l. Nys fhybte skion Sieeb.

Den Skaberen skientke en oplyst Forstand,
Han elsker og drikker imedens han kan;
Ehi, naar man først Foden hos Charon har fat,
Saa siges al Elskov og Vinen god Nat.

Lad Viin da og Elskov opvarme dit Bryst!
Snart røver dig Døden al sværmende Lyst,

Dg, blev du end gammel, saa bliver du dog,
Hvad endnu er værre, saa bliver du klog.

Lylsalighed, Maalet for Jordiffes Flid,
Lær den ei af Bise, du spilder din Tid,
Kun Saften af pressede Druer, min Ven!
Dg Pigerne's Kysse kan give dig den.

Hos Vinen og Elskov boer Lærdom og Vid;
Jeg kender ei Stierne, men veed dog min Tid,
Thi, naar jeg ei Piger og Viin meer har tier,
Saa veed jeg tilvisse min Ende er nær.

I strenge Theologi! hindrer mig ei,
At vandre bekrandsset den lystige Wei;
Jeg frygter kun lidet at blive fortabt
Af den, som har Piger og Viindrue'r skabt.

Al Skabningens Herre er naadig og god;
Til Trøst for de Skabte hans Viisdom tillod
I Druen at finde en Lindring mod Harm,
Dg Forsmag paa Himlen i Pigerne's Arm.

Mit høieste Gode skal ønskes min Ven,
At drikke og elske og elskes igien.
Naar Døden da Ende paa Belyster gjør,
Saa har du dog levet forinden du døer.

Wibe.

De Menneſter vide ſaa lidt, hvad de vil;
Den blinde Gudinde den beile de til;
En onſter ſig riig, og en anden ſig ſtor;
Mon Rigdom og Høihed har ſaadant et Bord?

Den Rige forſkriver ſig dyrere Viin,
Men drikker den aldrig ſaa glad ſom jeg min;
Paa Bordet hans Kok ſneſe Retter har ſlæbt,
Men hos ſtaaer hans Doctor og ſkriver Recept.

De Hyklere myltre ſom Myrer om ham,
Dg mangel en Naade, ſaa ſtolt og ſaa ſtram;
De ſøge om Glæde, men finde den ei;
Thi Riedſomhed ſtaaer bag hver Stoel ſom Læke!

Til blinde Gudinder maa beile, hvo vil,
Den jeg ſkal tilbede, maae ſee, og ſee mild.
Min Viin er min Rigdom, vort Venſkab min Rang,
Mit Maaltid maae krydres med Spøg og med Sang,

Til Glæde, til Glæde, er Loſenet her,
Den gladeſte altid den viſeſte er!
Saa fylder da Glasſet til ſtumrende Maal;
Vi Glade, vi Viſe, vi Venner! vor Skaal!

Kahbet.

Kom, Brødre! kom, nu vil vi til at drikke!
 Lad ingen Sorg forstyrre denne Fest!
 I Bacchi Navn vi Kanerne udstikke,
 Den største Helt er den, som tørster meest.

Mops raaber: "Hee! man drikker bort Forstanden!"
 Den tørre Nar, med sine Prækener!
 Byd ham et Glas — han drikker som en anden;
 Thi Menneftet har altid Druen fier.

Men tyst! — der er Tartuff, han os bandsætter,
 Og maner os heelt ned i Helvede! —
 To Flasker Wiin til denne Seelenretter!
 Saa gaaer han hiem igien — med Bægtere.

Hvad rager os, hvad flige Narre sige?
 Nei, Fader Gleim, det var en anden Mand;
 Han skriver: "Drik, I Benner, til I ligge!"
 Det kalder jeg for Troe og ret Forstand.

Hans Wurst har sagt: (vist ei til bøve Dren)
 "Ihr Herren! trinkt! darum gab Gott uns Durst.
 Wer in sein Amt und Trinken läßt sich stören,
 Der irrt, der iirt!" — O store Mand Hans Wurst!

Her Helfengleich vil friske Folk curere,
 Saa snart man ham tre Glas Madera gier;
 Sex Glas — han strax vil til at trepanere;
 For ni, han skicer os op mit all Plaisir.

Franz Lammlein, den Zinzendorfsianer,
Som sukker for, der er ei nok af Baal,
Han drak engang, og strax han Fanden maner;
Han drak igien — og drak Spenozas Slaal!

Selv Israæl, som quæler mig til Døden
Med sit: "Geld! Geld! nun lauf ich länger nicht!"
Saasnart jeg blot kan faae et Glas i Tøden,
Saa stiller han alt Vexler uden Sigt.

Saa brave Mænd kan Bacchus alle giøre;
Naar vi kun vil, og naar Erfaring troes;
Hvortil kan ei hans Trolddoms Magt forføre?
Og hvo vil ei forevige hans Roes?

Ehi Brødre, kom! nu vil vi til at drikke!
Lad ingen Sorg forstyrre denne Fest!
I Bacchi Navn vi Fanerne udstikke;
Den største Helt er den, som tørster meest!

G. Fasting.

(Efter det Svenske).

J, muntre Venner, hører mig!
Den tunge Sætning jeg forklarer:
— Hvorledes man saa lettelig
Sit Bryst for Videns Sorg bevarer,

At selv den Malurt Livet har,
 Kan vorde Honning for vor Gane —
 Det sikke Middel er og var:
 At følge Druegudens Fane!

Glem Jordens Hæder, Guds og Guld,
 For egen Vin og egen Pige!
 Er Glori's blid, og Flasken fuld,
 Vil hele Resten intet sige.
 Lad Creditorer gaae fallit,
 Din Kieldermeister staae fixeret:
 Man drikker heller paa Credit,
 End lever tørstig arrangeret!

Lad Hjertet stikke af din Plan,
 Fra den du aldrig siden vige!
 Nyd Glæden, lee ad Klaffers Tand,
 Drik for din Konge, Ven og Pige.
 Misund ei Daaren sit Talent
 I Bagateller stor at lade;
 Naar Helte slaaes om Guders Rang,
 Saa nappes Børn om malte Blade!

Dg naar dit Selskabs muntre Fied
 Dig Døden vinker at qvittere,
 Tag Flasken med til Lethes Bred,
 Lad uden Præf dig embarquere;

Drif Charon fuld, det usle Skind,
At han ei skielner Nord fra Sønder;
Vend Færgen om, styr atter ind,
Dg tom med Brødre fulde Tønder!

Vort Selskab til Ære
Skal denne Skaal være:
Det vore, det blomstre og staae!
Gid Enigheds Støtte
Fra Fald det beskytte,
Dg Undergang aldrig det naae!

Gid Midkierhed blive
Den Fier, som kan drive
De Hiul, hvorved Bærket skal gaae!
Gid Venfskab med flere
Det stedse formere!
Vi samtlige drikke herpaa!

Søde Druer! dig vi hylde!
Du gier Løier: du gier Mod!
Livets Glæde vil jeg skylde
Amors Krands og Druens Blod!
Amor, Bacchus! Eders Skaal
Drikke vi med bredfuldt Maal!

Ja, mit Symbolum skal være
Venskab, Vin og Kierlighed!
Bacchus og Cupido ere
Lidt i Slægt, som Hvermand veed,
Drik det hele Slægtstabs Skaal!
Vin og Elskov er vort Maal!

Met. Vær Du vor Selskabs Styrgubinde,
For at forsøde Livets Nøie
Vi samles hid til Venstabs Favn;
Dg selv i det vi os fornøie
Vor Tragtning er at stifte Gavn:
Thi nærmed' Fiender sig vor Kyst,
Blev Ulvor af vor fordums Lyst.

For paa et Samfunds Vel at bygge
En Grundvold kun kan have Sted;
Dg ene denne kan betrygge
Dets Held, dets Glands, dets Varighed;
Dg Enighed den Grundvold er,
Thi savnes den, dets Fald er nær.

En Stræben med foreente Kræfter,
Til samme fælleds Maal at naae,
Alt maa for denne give-efter,
Med sikke Skridt man frem kan gaae:

Naar Sambrægt styrer vore Sied
Forfeiles ei vort Diemeed.

Af Enighedens Venstab sødes,
Den Jordens bedste Arvedeel,
Bed det hver Bitterhed forsødes,
Bed det forhøies Stovets Held,
Det giver ved sin hulde Koft
Et bristefærdigt Hierte Drost.

O Enighed! du os beskytte,
Alyt Venstab os med dine Baand!
Vær du vor Hæder og vor Støtte,
Lad os besicæles af din Aand:
Da skuer Verdens sidste Aar,
At glimrende vort Selskab staer.

Mel. Nyd Livets korte Morgenrode.

Enhver som hylber Livets Glæde
Dg ynder Nieblikkers Fryd,
Han er vor Mand, han tage Sæde,
Dg stemme i til Glassets Lyd:
Nyt fro den korte Frist du sit,
Dit Liv er kun et Niebli!

Her Mismod's Taageslor forsvinde,
Dg Venfkaab's Flamme lue varm!
Dhi Venner vore Dage rinde
Med hoert et Slag af munter Barm.
Mens Horizonten end er blaa,
Vi Glædens høie Tone flaae!

I Ungdoms Vaar, i Manddoms Alder
Vi deelte mange Glæder her,
Endnu et muntert Lag os kalder,
Dhi være denne Stund os fier!
Ven med Veninde Haand i Haand
Velsigne tro vort fiere Baand!

I giennem Fryds og Kummers Egne
Paa Rosenfte, ad tornet Bei,
Dets høie Farve aldrig blegne,
Dets hulde Knude briste ei!
Op blinker tro med fuldest Maal:
For ædelt Venfkaab denne Skaal!

M e l. For ret os paa Jorden at fryde,

For Glæden i Venfkaab at finde,
Vi række hinanden vor Haand;
For Frihed med Pligt at forbinde,
Vi knytte felfkabeligt Baand:

Værer froe, værer froe! det er Himlens velgiørende
Gave;

Værer frie, værer frie, det er Himlens almægtige
Bud.

Hver Sandheds Fiende han er Slave,
Glæden og Frihed er fra Gud.

Banmægtig er Voldsmandens Rænke,

Dg Sværmerens Fakkell og Dolk;

Forgieves er Oprørsaands Rænke,

At reise det tænkende Folk.

Held det Land, held det Land, hvor Fyrsten Retfærdighed ærer!

Held det Folk, held det Folk, hvor Sandhed er Lovens Dolk!

Den hersker ei, den mild regierer

Over et frit og oplyst Folk.

For Venstreb og Sandhed at kæmpe,

At elske hver Oplyst og God,

De Videndes Klager at dæmpe,

Det være vort Broderskabs Lob.

Værer froe! værer froe! det er Himlens velgiørende
Gave;

Værer frie, værer frie! det er Himlens almægtige
Bud.

Hver Fredens Fiende er en Slave,

Frihed og Glæden er fra Gud.

Mel. Fangt meer end Gulb er Druen værd.

Den Fred, som quæler Sorg og Harm
Et Magtens Bink kan give,
Den troner i vor egen Barm,
Naar Dyden troe vi blive.
Stkun fra skyldfrie Hiertes Fred
Nedflammer Benskab, Enighed.

Du Himlens Datter, Enighed!
Hvis Smil forædler Jorden,
Af Strid du skaber Røe og Fred,
Dg Fryd af Rædsels Torden.
Vort Samfunds Fremvært, Fryd og Held
Udspringer fra dit skønne Væld.

Til Glædens Himmel hæv vort Bryst,
O Benskab! Jordens Hæder,
Du værne om vort Samqvems Lyst
Dg able vore Glæder!
Smil Benskab, Enighed og Fred!
Smil stedse til vort Samfund ned!

Mel. Al Skabningens Herre os skabte.
Det skummende Bøger begynde sin Gang!
Dg Venner med Venner istemme en Sang!

Ei sommer det sig, hvor man samles til Lyft,
Ut klinker saa sparsomt, at sidde saa tyft.
Til Glæde, til Glæde i Sandsernes Baar!
Tidt Kummer med Alderen bleger vort Haar.

Vor Kind er ei rynket, vor Tinding ei graae,
Blandt Jubler vor blomstrende Alder forgaae!
Ut ei vi skal klage om langt eller kort,
Ut Baaren svandt ubrugt, upaaskionnet bort,
Til Glæde, til Glæde i Sandsernes Baar!
Tidt Kummer med Alderen bleger vort Haar.

Hvorhen i Naturen vi vende vor Fod,
Vi spore, at Skabningens Herre er god;
Ut ingen i Livet skal vandre fortabt,
Han Piger, og Druer, og Roser har skabt,
Til Glæde, til Glæde i Sandsernes Baar!
Tidt Kummer med Alderen bleger vort Haar.

Hver fylde sit Bæger og Skaalen gaaer om!
Dg Skaaler paa Skaaler til Flasken er tom!
En Daare, som vover at laste vor Jord!
En Nidding, som ei vil istemme vort Chor!
Til Glæde, til Glæde i Sandsernes Baar!
Tidt Kummer med Alderen bleger vort Haar.

Frankenan.

Alt efter Modens Lov sig retter
I Skik og Brug, i Dragt og Smag;
Dg Philosopher samt Koketter,
Altning forandres nu hver Dag!
Ja, selv for varig at behage
Man sig endog forandre maa;
Dg vore Glæder, vi opdage,
Kun i Forandringer bestaae.

Ufverling er en skionne Mode,
Dette jeg nok bevise tør:
Ehi hver en Mand paa denne Klobe
Kun ved Forandring Lykke gjør.
Daglig vi see at Solens Straale
Dplyser Jorden ved sit Spil;
Vi evigt Mørke maatte taale,
Hvis der ei var Forandring til.

Tiden hver Ting Forandring bringer:
Den dunkle Nat, den klare Dag,
Rosen, som døer — den som udspringer,
Kierligheds Fryd og Modgangs Nag.
Alt, selv det Smil, hvor alt er Under,
For Tidens Bælde svinde maa!
Løvet, som falder, os forkynder:
"Altning er skabt for at forgaae!"

Fra Chinas Kyst
 Til Østersøens Grændser
 Den danske Søemand gaaer med Lyft;
 Med Mod i mandigt Bryst
 Han seiler, pranger, lenser;
 Dg tænker paa sin raske Løs,
 Saa tidt han heiser Flag og Gios.
 For vakke danske Piger
 Hans kielke Hierte slaaer,
 Langt bort til fierne Riger
 For dem han modig gaaer.
 Dg slog end Bynild i hans Mast,
 Dg om end Stang og Banter brast,
 En Søemand slikt ei ændser;
 Den Skræk som dræber Exellencer
 Den leer han ad
 Dg er saa glad.

Mit Levnet bestandig har sandet
 Hvad Underværk Biinguden gjør.
 Jeg drikker; men ikke for andet
 End Sorger at jage paa Dør.
 Jeg Eder mit Liv vil berette
 Hvad Sorg og hvad Fryd jeg har havt;
 Men først vil vi Sorgerne lette
 Ved Druernes muntrende Saft.

Sin Formue testamenteerte
En ældgammel Gnier til mig,
I Tankerne alt jeg fortæerte,
Hvad han havde sparet for sig.
Men der kom Jurister som Fluier,
Dg de gik i Arv i mit Sted.
Sæg græd, men i Saften af Druer
Sæg drukned' min første Fortred.

Sæg nu ubefindig attraade
Paa Høihedens Bane at gaae.
Sæg beiled' til Nægtiges Naade,
Dg evig i Forgemaal laae.
De Store mig loyed' saa meget,
Men af, deres Løfter var Bind.
Sæg græd, da jeg saae jeg blev sveget,
Men Druerne muntred' mit Sind.

Nu vilde jeg Skialdekunst byrke,
Dg vides i Musernes Lag;
Men Tankerne fattedes Styrke,
Dg Udtrykket mangled' Behag.
Min Smag overalt man fordømte;
Cretikken slog Brag paa min Sang.
Sæg græd, men i Harmen jeg tomte
Bel hundrede Glas paa engang.

Jeg nu til en Skionhed mig vendte.
Hvor farlig en Tilflugt jeg tog!
Bel hundrede Hjerter hun tændte:
Dg lige saa mange bedrog.
Kun Skionhed fremlyste af Minen;
Men Falskhed var i hendes Barm.
Jeg græd, men jeg drukned' i Vinen
Den saarede Kierligheds Harm.

Forføriske Skionne du ikke
Mit Liv til en Plage mig gjør!
Saalænge jeg elsker at drikke
Jeg ikke af Kierlighed døer,
Dg ei skal din Haardhed mig lære
At ønske mig selv i min Grav;
Dg ei skal Tungfindighed skicere
Før Tiden min Levetraad af!

Stolt Sømand han farer saa vidt omkring
Dver salten Sø.
Han bringer saa mangen kostelig Ting
Til sin Fæstemø;

Han fører saa mangen dyrebar Viiin
Dver salten Sø,
Baade Silke og Guld og Hermelin
Til sin Fæstemø.

Naar Landet saae Feide, han farer frem
 Over salten Sø,
 Han iler til Forsvar for Arne og Hiem
 Og sin Fæstemø.

Til Orlogs han stander som Klippen fast
 I den salte Sø.
 Han fægter, om faldt baade Stænger og Mast,
 For sin Fæstemø.

Til Orlogs han driver saa mangen en Mand
 Paa den salte Sø,
 Ei sviger han Konge og Fødeland
 Eller Fæstemø.

Han styrer saa sikker blandt Banker og Skier
 I den salte Sø,
 Og tænker, naar Døden er ham nær,
 Paa sin Fæstemø.

For Modbør han bouter og brafer saa snild
 Paa den salte Sø;
 For Medbør han seiler som lynsnare Piil
 Til sin Fæstemø.

Han styrer saa sikker den skummende Stavn
 Over salten Sø,
 Og ankrer saa glad i forønskede Havn
 Hos sin Fæstemø.

Men splittede Stormen hans Mast og hans Ror
I den salte Sø,
Dg knusede Bagstavn til Havbunden foer,
Da græder hans Mø — da græder hans Mø,
Da græder hans Mø!

H. S. Horn.

Mel. En yndig Pige 2c.

Hvor saare lidet hør der til,
For lykkelig at være;
Et muntert Sind, en Piges Smil,
En Ven, som gjør mig Vre,
En Hytte, som mig skiule kan;
Sundt Brød og Kildens klare Vand,
Saa megen Wiisdom, som jeg vil,
Dg bruger til min Være.

Guld har sin Glands, og Magt sin Værd,
Dg Rang vancerer Ingen;
Det er ret smukt at være Værd,
Men det er ikke Tingen.
At frygte ei for Daarens Dom,
Men tage Tingen, som den kom,
Er meer end Guld og Vre værd;
Thi det mig røver Ingen.

Men naar jeg ved Elisab Barni
 Til Kloden kunde sige:
 Jeg har indsluttet i min Arm,
 O, Jord! din bedste Pige;
 Og saa en Ven ved Siden sad,
 Som saae sig i min Lykke glad,
 Jeg skulde da, forladt og arm,
 Ei efter mere hige.

Til eenlig Dal jeg flytted' hen,
 Min Haand en Hytte bygged',
 Som mig min Pige og min Ven,
 Indsluttet' og betrygged';
 Til Frugtbarhed jeg Jorden tvang,
 Og ved min Flid hins Godhed sang,
 Som troner høit i Himmelen,
 Og mig min Kreds betrygger.

Jeg Fader blev; de kiere Smaa
 Paa omme Knæ jeg satte;
 Med samme Dine paa dem saae,
 Som Gierrige paa Skatte;
 Jeg ledte efter Moders Træk,
 Og kyste barnlig Taare væk;
 Og priste Gud, som god jeg fandt,
 Der mig paa Jorden satte.

Jeg sagde til den smukke Tøs:
 "Dyd er den største Ynde,"
 Og til den raske vævre Knøs:
 "Den største Skam at synde;"
 Jeg sagde til dem begge to:
 "Blandt Livets Torne Roser gro,
 "Af disse tag, og Glæden øs,
 "Og Gud skal Eder ynde!"

J. Betliz.

Da Elstovs hulde Skaberinde
 Til Glæde kaldte Piger frem;
 De os med sømme Vænger binde,
 Hver vælger efter Smag blandt dem;
 Sig sort og brun og blond af Fokker,
 Ja ung og smækker, om mig flokker;
 Gid kun blandt dem jeg vælge turde,
 Jeg sikkert valgde som jeg burde,
 Ei Hudens Farve rager mig,
 Naar Slutten kun er søielig.

Om Søndag tog jeg en Blondine,
 Mit Mandags Valg den Sorte blev;
 Den Brune med den skielmste Mine
 Om Tirsdag Tiden mig fordrev;

Jeg Onsdag Egen fort vil sætte,
Snart med Blondine, snart Brunette;
Jeg Torsdag fro med Fredag nyder,
Dem alle tre jeg Kysse byder.
Naar Loverdag da stunder til,
Daany jeg Rækken mønstre vil.

Hvor Fader Euan troner, Glæden smiler,
Mundt om dens Alter Roser gro,
Dg under Ey af Ranker bedst man hviler,
Det, Brødre! var Horazes Tro;
Thi festligen lyde vor jublende Sang,
Eværrende Brødre, ved Glasfenes Klang!

End seer du Ben, og fra dit Die straaler
Den feire Ungdoms Fyrighed;
End Livets Bei du ei utidig maaler,
Dg ei du tæller dine Fied.
Thi festligen lyde vor jublende Sang,
Eværrende Brødre, ved Glasfenes Klang!

Thi nyd, og haab ei at den svage Alder
Erstatter dig hensvundne Aar;
Du let kan reises, naar som Ung du falder,
Men ei, naar du ved Staven gaaer.
Thi festligen lyde vor jublende Sang,
Eværrende Brødre, ved Glasfenes Klang!

Din Nige leve! Broder, hun som kroner
Din Daad med ædel Kierlighed;
Hun sviger ei, naar hun ved Millioner
Spdyngtet Guld tilsidst blev Kied.
Thi festligen lyde vor jublende Sang,
Sværmende Brødre, ved Glassenes Klang!

Saa tag dit Glas, og klink saa med din Broder,
Som ynder skildfri Munterhed!
Dg syng kun ikke efter falske Noder,
Før Aftenstiernen glider ned.
Ja festligen lyde vor jublende Sang,
Sværmende Brødre, ved Glassenes Klang!

P. S. Rhode.

Hvor herligt, herligt gif det til
I fordums Tid, før The og Spil
Dg Titler kom i Mode!

Da sad de Nordens stærke Mænd
Bed Egebordet, Ben hos Ben,
De sang og drak, og sang igien,
Dg priste Landets Gode.

De drak af pælemaalte Kruus,
De sang om Kongen og hans Huus,
Dg bød ham leve længe.

Uf Sangen glad, af Glæden varm,
Gif hver til Sit, med modig Barm,
Faldt om i Konens aabne Arm;
De spaaede raske Drenge.

De Drenge trivtes, vorde op
Med mandig Siel i syrig Krop,
Til Held for Fædrehuset.

Kom Fienden, strax de droge frem,
Dg Mod og Styrke drog med dem,
De sloge, bare Seiren hiem,
Dg sang igien ved Kruset.

D, gyldne Skif! som Norden god
Gav Folket Rødme, Styrke, Mod,
Dg Landet Held og Hæder!

Hvi blev du ei bestandig ved,
At muntre trofast Enighed,
Dg adle Nordens Herlighed
Bed jevne, stolte Glæder?

Hun kom — den kielne Blødhed kom,
Dg Cimbrers Skikke støbtes om,
Dg bleve nu saa sære.

Alting blev Evang; det kaldtes stort,
At gabe Mod og Styrke bort.
Bed Snese Retter, Band og Kort,
Dg stor vil hver Mand være.

Men Moden, Bandet, Rangen gjør,
Ud Dværge fødtes der, hvor før
En Ræmpeslæggt blev baaren.
Hiin gamle Gubbes blotte Bryst
Bød Trods mod Snee, mod Kamp og Dyst;
Nu zitterer Junkrens skjulte Bryst
I Fred og midt om Baaren.

Hør, Venner! kiefte Venner! vi
Vil spotte Modens Uveri;
Den kun med Haanhed lønner.
Ud gabe om et kiedsomt Bord,
Ved Konst og Evang at synes stor,
Er det for Folk som boe i Nord?
Er det for Cimbrers Sønner?

Nei, bort med Sybariters Skif!
Kom du igien du gamle Skif,
Der gavnte vore Fædre!
Ei vil vi quæle os med Rang,
Men hædre Pligt og hade Evang,
Saa samles jevnt ved Biin og Sang,
Dg da gaaer allting bedre.

D. Malling.

Mel. Boer jeg paa det høie Fjeld.

Boer jeg paa den tamme Bred,
I en Stad, i et Huus, i en stadselig Stue,
Hvor man bad mig sidde ned
Paa en Stol mellem Frøken og Frue.
Hvor en Tomsfru kommer ind
Paa den anden, og Støvet af Fliserne feier,
Mens med Bisten hun gjør Vind,
Løfter Svandsen i Veiret og neier.
Der min Skiemt taer Beenklæder paa;
Der min Mund gaaer zirlig istaae.
Der jeg steger hvert et Ord,
Dg laer Saften og Kraften forgaae.

Boer jeg paa det vilde Hav,
Som slet ingen Slags Zirlighed ændser og sandser,
Hvor det Tunge fandt sin Grav,
Dg det Lette kun seirende dandser,
Hvor Naturen bryder løs,
Mens Matrosen med begede Kløer slaaer i Dissen.
Hvor Forklædet er en Gios,
Særke Seil, og kun Fiskene Fiske,
Der min Skiemt taer ei Buxer paa,
Som den er jeg lader den gaae,
Der jeg foger ingen Ord,
Kammeraterne sluge dem raee.

Byder man mig en Kop The
Bed et Bord i en Halvkreds af halve Baroner,

Hvor man Jøder faaer at see
Dg desligeste Modens Personer,
Hvor man blues ved en Hat,
Hvor en Kind, som er bleg, bliver rød, naar man
spørger:

"Hvordan Frøkenen sov i Nat?"

Eller: "Hvorfor mon Gomsfruen sørger?"

Der tilværks forsigtig jeg gaaer,

Fiint jeg der paa Strængen kun slaaer,

Der jeg føler først mig for,

Før i Terten jeg videre gaaer.

Men har jeg en lille Ruus

Bed en Punsch i en Kreds af de blaae Kammerater,

Hvor med Sølling jeg er Dus,

Dg deslige forvovne Krabater,

Hvor Røksmaten kommer ind,

Med sin Pøs, skyller Glas, og Kahytsgulvet feier,

Mens selv Himmelen gjør Vind,

Dg Fregatten i Bølgerne neier,

Skientens Mælk, saa sund og saa puur,

Der ei staaer og bliver mig suur,

Der min Sang er uden Tvang,

Som den kunstige vilde Natur.

Hver Sit! Skiemter jeg paa Band,

Er i Skiemt jeg naturlig, som Fædrene vare,

Leer jeg derimod paa Land,
 Kan jeg mig, som Sønerne, bare.
 Med Korsfarer her ombord
 Kan jeg lee, være lystig, og trumfe med Fanden,
 Ved et Søndags Selskabsbord
 Kan jeg keede mig smukt, som en anden.
 Alt sin Plads! saa alting er godt!
 Selv lidt Spøg, lidt Spas, og lidt Spot.
 Alt er ædelt, siger Knud,
 Naar man mener det ærligt og godt.

J. Baggesen.

Diger, og Dands, og Biin, og Sang,
 D, det er Sielen i al vor Glæde!
 Hvad klinger sødt som Glassets Klang?
 Jeg vil lee, lad saa Tossen græde!
 Sorgen mig ei tør komme nær,
 Thi det mit Balgsprog stedse er:
 Diger, og Dands, og Biin og Sang,
 D, det er Sielen i al vor Glæde!

Smilende Dige feirer let
 Dver den freidige Ynglings Hierte:
 Dandsen snoer Baandet dobbelt tæt:
 Elskov selv os at valse lærte.
 Naar jeg har Glasset fyldt med Biin,
 Er hele Jordens Rigdom min!

Maatte jeg til mit sidste Fied
Munter og skyldfri min Lykke nyde!
Druesaft, Dands og Kierlighed,
Sang og Diger mig stedse fryde!
Banker da Døden paa min Dør,
Har jeg dog levet før jeg døer:
Thi Viin og Diger, Dands og Sang
Stedse var Sielen i al min Glæde!

J. N. Bruun.

Da Sankt Peder vandred' om,
Han til en Viintapper kom,
Træt og mat han maatte ile,
Dg der tage Ro og Hvile;
Vor Viintapper bød ham Mad,
Satte Bedste frem paa Fad,
Drikke! Drikke! sagde Peder,
Man ham Biskop tilbereder;
Peder drak, og bad om mere,
Tog Viintapperen i Haand
Siig! hvad har du at begiere?
Du giestfri og brave Mand!
Bange Manden hikkede,
Men hans Kone svarede:
Gid, at Biskop altid blive
Jordens allerbedste Drik!

Som du vil saa skal det skee,
Svared' Peder smilende,
Begge Rign skal Biskop ynbe,
Drikke den, og sielden synde,
Den skal bære geistlig Navn,
Bære Jorderig til Gavn,
Tiene til vort Mad at boie,
Lette Sindet og fornøie!
Heraf kan vi dog vel lære
At Sankt Peer har været til,
Skulde en dumdriftig være,
Som den Sandhed nægte vil?
D! saa lad ham Biskop faae!
Han da sikkert vil tilstaae:
Den sin Magt og Kraft og Vre
Af Sankt Peder have maa.

(Tilføiet:)

Skal for hver en ærlig Siel!
Mellem Norges Bierg og Fjeld,
Skal for hver en yndig Pige!
Naar hun dydig er tillige,
Skal for Bonde! Borger! Helt!
Søemand! Præst! Soldat i Feldt!
Ingen Mand af Stand at glemme,
Som vil Rigets Vel forfremme!
Skam og Last faae den som tænker,
Nye Nærings Byrder op!

Den som smedder Handels Lænker,
Smed ham fast til Dobre = Top!
Lad ham uden Biin og Ven,
Drikke af Siengiældelsen
Samme Skaal, som han isfienker
For en arm og ussel Hob!

Os den vise Syrak lærer:
Binen glæder Mennesket!
Skiondt jeg Mandens Wiisdom ærer,
Har han dog ei altid Ret!
Der skal meer end Binen til,
Naar tilgavn's man glædes vil.

Sorgfuld Staffel tidt vil mene:
Han bortdrikke kan sin Sorg,
Sidder i sin Krog alene,
Tommer mangan Pot paa Borg;
Om han tøunte saa et Fad,
Drak han sig dog aldrig glad!

Drikke Biin imellem Fiender,
Heller aldrig glæde kan,
Man paa Stores Taffel finder
Derfor ogsaa lutter Vand,
Jeg derfor er ogsaa glad,
At jeg der kun fielden sad.

Ynde, Bid og Venſkab fryde
Vinen her ved dette Bord;
Kaffe Sange muntert lyde,
Glæden her hos Bakkuſ boer.
Her har viſe Syrak Ket,
Vinen glæder Menneſket.

Du, ſom adler alle Glæder,
Alle Sorgerſ Medicin,
Ædle Venſkab! dig til Hæder
Dffre vi den ædle Wiin!
Venner! ſkienker bredfuldt Maal!
Brødre drik vort Selſkabs Skaal!
Kahbet.

X
For Noce Tid var Adams Børn kun Toſſer,
De nøde kun det halve Liv;
Med Pigerne de dreve Narrenſpoſſer,
Men det var al der' Tidsfordriv;
De kiendte ei den ædle Kraft,
Som ligger ſkiult i Druens Saft.

I Verdens Paar dog bedre Druer vare,
Vor Konſt har ei Naturen naaet.
Men tænk engang hvor de var ſtore Narre,
Som ſaadan Frugt paa Ranken aad!

Derfor kom og en Strøm af Vand
Dg druknede dem Mand for Mand.

Saa saare dum var Lameks Søn vel ikke;
Han præsbde Saft, ham være Tak!
Men Saften selv forstod han ei at drikke,
Ehi han sig fuld i Genrum drak,
Derfor bekom han og til Løn,
At udlees af sin yngste Søn.

Maaskee først kam opfandt den Kunst at drikke,
Dg drak i Selskab med sin Søn;
Men vor Pappa og Søn forstod den ikke,
De drak vel nok, men drak i Løn.
Ak! hvis kun ei der' Afkom fik
I Arv fra dem den samme Skik?

Den gode Loth, som vi bør ellers hædre,
Da han i Vin fandt stor Behag,
Han gjorde det dog ikke meget bedre,
Ehi han med Qvinder drak i Lag;
Dg hvo med dem har tømt en Pot,
Den samme Fare staaer som Loth.

I Sáfets Slægt en større Tølse gives,
En Fyrste ud af Albion:
Han vælge skal, hvordan han vil aflives;

(Hvad Frihed gier ei Albion?)
Hans Balg: (hvor faldt det Manden ind?)
At ville døe i et Fad Wiin.

O Wiisdoms Maal! O Held for vore Dage!
Vi som Selskaber først opfandt,
Vi ønske ei den gyldne Tid tilbage,
Bed Byttet man kun lidet vandt.
Een Aften i et Lag, som vor,
Er meer en mange gyldne Aar.

P. N. Trojel.

Seg regner ofte for ingen Ting,
Det Verden agter for store Sager,
Om Jorden aabnes jeg gaaer omkring,
Om den end revner, det mig ei rager,
Om Krig forkyndes, og Staten svækkes,
Om Freden sluttet kun for at brækkes,
Nu ja, hvad da?

Seg sover rolig den ganske Nat,
Og den som sover, han synder ikke,
Om Dagen passer jeg paa min Hat,
Og Kappen maa sig med Beiret stikke,
Om jeg besættes paa hvert et Hjørne
Af lumste Ræve og glubske Bjørne,
Ih ja! hvad da?

To Ting i Verden gjør mig Fortred,
Min Flaske tom, og min Pige vranten;
Men siger hun: kom og gjør Besked!

Dg skienker Glasset fuldt op til Kanten,
Saa drikker jeg, hun i Søvn mig dyster,
Dg naar jeg vangner — mig kælent kysser,
O ja! hvad da?

Seg har ret Mod til at nyde Alt,
Thi Verden er dog som man den tager,
Seg nyder tidt det, som er lidt galt,
Seg drømmer, vaagen, om skønne Sager;
Den sig i Verden bedst veed at skikke,
Som ei forsømmer at elske, drikke,
Ja vist! o ja!

Har jeg end Mangel paa Appetit,
Saa bier jeg indtil Lysten kommer,
Seg gjør ei Faksler, ei Sort til Hvidt,
Ei Regn til Solskin, ei Frost til Sommer,
Nei jeg adlyder Naturens Stemme,
Dg kan mit Sind til Alting beqvemme.
Ja det var Ret.

Saa lærer Alle! som lære vil
Den Kunst, at leve og leve rigtig;
Men saadan Lærdom, som her hør' til,
Bør ikke være al Verden vigtig?

So! vi vil synge, og vi vil drikke,
Dg vi vil elske, og vi vil ikke
Forsomme Sligt.

Skrivende Brødre om Skikkene stride,
Dømme hinanden fra Bid og Forstand,
Vi ere Venner, og glade og blide
Bruge vi Freden saa godt som vi kan;
Synge og drikke
Skader os ikke,
Saa vare Fædrenes Skikke.

Fædrene strede, hvor Striid skulde være,
Dg ei med Gloser, med Pen og med Blæk,
Sværdet i Haanden de brugte med Vre,
Nordiske Kiemper var Rigernes Skrak;
Saadanne Skikke
Laster jeg ikke
De kunde stride og drikke.

Der ere Somme, som endnu kan drikke,
Men saa er dette og alt hvad de kan,
Ut holde Maade, det vide de ikke,
Saa var det bedre de drak bare Vand.
Saadanne Skikke
Elsker jeg ikke,
Hvor man kun drak for at drikke.

En drikker ei hverken her eller hiemme,
Pæn som en Poppe, en Følsomheds Træl,
Væver om Smagen, agerer Fornemme,
Kan ei af Dmhed slaae Fluere ihjel;
Saadanne Skikke
Passer sig ikke
Noget maa Menneffet drikke.

Det er paa Møden ei Skaaler at bruge,
Drikke, men ei være munter og kvif,
Som et Umælende Binen nedsluge,
Saa har den listige Verden for Skik;
Saadanne Skikke
Skjætter jeg ikke
Selskabets Skaal vil jeg drikke.

Tom ud dit Glas! gjør mig Beskeed!
Bed Flasken svigter Venfkab ikke!
Broder! klink! kom og lad os drikke!
Hil være Fryd og Munterhed!
Leve de Gode!

O, de forskjønne Jordens Klode!
De gjøre den til Paradiis!
Vi klinker for dem: denne Viis
Er den fortreffeligste Mode!

Bacchus er Glædens milde Gud;
Bed Druens Saft han Fryd fremtryller;
Sorgens Sky han i Haabglands hylle;
Lillid fremspirer paa hans Bud.

Leve de Glade!

Ranernes Løv blandt Rosenblade
Snoe om vor Dinding Glædens Krands!
Elst Druer og Viger og Dands;
Dg ene Lasten vil vi hade!

Skaal for min Ven, Skaal for min Nø!
Skaal for min Konge og hans Rige!
Sign dem, Gud! gjør dem lykkelige!
Glad vil jeg for dem alle døe!

Drofskab og Ure!

Maalet de for vor Idræt være!
Saa er' vi froe, hvordan det gaaer;
Frimodigt vort Hierte da flaaer;
Stedsfe vi lykkelige ere!

N. S. Bruun.

Naturen stod i yndig Orden,
Dg Himlen smilte til den ned;
Dg hvad som følte Liv paa Jorden,
Det følte ogsaa Kierlighed;
Kun han, som Herrens Billed bar,
Saae at han stor, men ene var.

Han saae det, og — den Evighede,
Han vinked', see, da glider ned
En rolig Søvn paa Mandens Die,
Ham skiules Jordens Herlighed.
Men naar han skuer den igien,
Da seer han endnu meer end den.

Den unge Morgenrødes Binger
I Østen breder herlig ud,
Dg al Naturens Hymne klinger
Med hellig Lov til alles Gud,
Da Manden vaagnede og saae
Mandinden ved hans Side staae.

Han strax sit Bøsens Mage kiendte,
Dg favnede med skyldfrie Arm;
Et takfuldt Suk til Himlen sendte,
Dg trykked' hende til sin Barm;
Han nu ei flere Ønsker har,
Nu Eden først hans Eden var.

Thaarup.

Wener du, at den har Lykken fat,
Som i sin Haand holder Sneses Rigers Tømmer?
Hviler han i rolig Søvn hver Nat?
Dg mon han aldrig Død og Dyrer drømmer?

Nei i Potentater

Udi alle Stater!

Al jer Magt og Ere

Staaer ei mod min Lære:

Held den Mand, der har en fuld Pokal!

Dg, Notabene, har Evne den at tømme!

Binens Dunster jage Livets Qual,

Dg i dens Draaber Livets Glæder svømme!

Spørg, min Ven! hiin seierfronte Helt!

Han svarer dig med Naturens stærke Stemme:

Er jeg lykkelig, naar her i Feldt

Jeg Mennesket maa for Soldaten glemme?

Alle Hannibaler

Ere Cannibaler.

Hvilken grusom Ere!

Bedre er min Lære:

Held den Mand, der har en fuld Pokal!

Dg, Notabene, har Evne den at tømme!

Binens Dunster jage Livets Qual,

Dg i dens Draaber Livets Glæder svømme!

Guldet troer du er af Eyllens Maal,

Men veed du vel: i de lydiffe Annaler

Staaer der, at Kong Croesus steg paa Baal,

Dg brændte sig med sine Kapitaler?

Sorg og Plager vige!

Sielden fra den Rige.

Lad ham Guldet prise!

Seg blier ved min Bise:

Held den Mand, der har en fuld Pokal!

Dg, Notabene, har Evne den at tømme!

Binens Dunster jage Livets Qual,

Dg i dens Draaber Livets Glæder sømme!

See! paa Sandheds Vink staaer Skiald en op;

Dg med sin Sang fryder leiede Spioner;

Blier forfulgt og syg paa Siel og Krop,

Dg døer med Armod, Had og Laurbærkroner.

Skal det Summen være

Uf al Held og Ure,

Seg min Fiende skienker

Billig den, og tænker:

Held den Mand, der har en fuld Pokal!

Dg, Notabene, har Evne den at tømme!

Binens Dunster jage Livets Qual,

Dg i dens Draaber Livets Glæder sømme!

Ei skal Magtens Solskin varme mig;

Seg fri vil giøre mig Livets Timer glade.

Om min Isse Ranken flette sig!

Saa leer jeg ad de tørre Laurbærblade.

Kun saa mange Penge,
At jeg, ei skal trænge
Eil lidt Viin at drikke;
Meer jeg ønsker ikke.

Ehi lykkelig den, der sin Pokal
Kan uden Sorg og uden Frygt udtømme!
Vinens Dunster jage Livets Dval,
Dg i dens Draaber Livets Glæder svømme!

Heiberg.

Mel. Brødre! hører Stormen tube.

Hver, som ynder skyldfri Glæde,
Hver, som føler Venstabs Værd:
Hvent et Leed af denne Riæde
Atter vær velkommen her!
Kommer, Venner! værere glade!
Daaren kun vor Fryd kan hade;
End, som sidst, vort Løsen er:
Klink, og drik, og lystig vær!

For enhver, som heller græder,
Veie nok io aabne staae;
Denne lover lutter Glæder,
Venner! vi vil denne gaae;
Tids nok Skiebnen Veemod sender,
Glæden tids nok Ryggen vender,

Derfor end vort Løsen er:
Klink, og drik, og lystig vær!

Her, i Bennesamsund, glide
Mangen Aften glæderig:
Lad saa Vaar og Sommer skride:
Livets Vinter nærme sig!
Selv i denne hines Minde
Skal vort fælleds Bifald vinde;
Stemmer i! Vort Løsen er:
Klink, og drik, og lystig vær!

Frankenau.

Mel. Evan byder os at drikke.

Mennesket er skabt til Glæde,
Verden er jo ingen Drk,
Den var gal, som vilde græde,
Om en Skiebnen er lidt mørk.
Lystig, Venner! stemmer i:
Længe, længe leve vi!

Væk til Blokshierg med de Griller,
Som formørke Glædens Sol;
Munterhed og Glæde spiller
Overalt fra Pol til Pol.
Lystig, Venner! stemmer i:
Længe, længe leve vi!

Fader Euan er alene
Alt mit Haab, og al min Lyft;
Han gier Kraft i slappet Scene,
Han gier Helten Mod i Bryft.
Lyftig, Benner! stemmer i:
Længe, længe leve vi!

Viin gier Appetit til mere:
Sæt en Pige ved mit Bord —
Faae den Skam, der vil begiere
Større Gode paa vor Jord!
Lyftig, Benner! stemmer i:
Længe, længe leve vi!

Leve da hver vakker Pige!
Leve Viin og Kierlighed!
Leve vi, og vore Eige,
Indtil mange tusind' Leed!
Lyftig, Benner! stemmer i:
Længe, længe leve vi!

Tidt faaer jeg, naar jeg drifler,
En Kruus;
Især naar ud jeg stikker
Mit Kruus;

Naar Binen da i Panden
Gaaer op,
Saa siger strax Forstanden:
Stop! stop!

Men tørste maa man ikke,
Nei fy!

Paa Rusen bør man drikke
Paa ny!

Sin Perial man maaler
Lilpas,
Jeg veed præcis jeg taaler
Tolv Glas.

Du glædesvangre Druer,
Min Lyst,
Barm længe med Din Lue
Mit Bryst!

Mig Binen endnu smager
Som før;
Dg naar den mig forsager
Jeg døer.

Dig, Ranke! jeg besynger
Saa glæd,
Jeg om min Dinding slynger
Dit Blad;

Man os til Trøst i Rummer
Dig gav!
Beskyg i Dødens Slummer
Min Grav.

M e l. Kolsk Stattefonge seig og ræd.
Fa'er Dvins Kæmper sad engang
Dg gotted' sig
Wed Skinker, Ol og Miød — og sang
Heel lystelig,
Dg alle pakked' dygtig til;
For Knasterdamp
Ei kunne see i Trekortspil;
Ehi blev en Kamp
Hvortil man har aldrig hørt Eige.

De Kæmper vraalte, Møer skreeg
Diskant og Bas,
Dg Næverne slog' Tappenstreg
I Kruus og Glas —
Her kom et pommerstt Bielkeslag
Dg Tretten faldt,
Sa hvert et haandfast Nævetag
En Kæmpe gialt,
Dg Salen i Helteblod svømte.

Papa sad i sin Lehnestol

Dg Skyer gled

"Af Biskopsnøg fra Pol og Pol,

Dg Patter med —

Han paa sin tykke Mave holdt

Dg raabte: "Slaae!

"Den Helt, som bedst sig holder stolt

"Skal Biskop faae,

"Saavel af den vaade som tørre."

Men som de var i bedst Kolor,

Kom Bacchus ind,

"Dg snydfuld var han, som sig bød

En Gud for Biin —

"Heida! her gaaer det lystig til."

Saa raabte han,

"En Polak her! — Skienk hoem der vil,

"Jeg er den Mand,

"Som bruges til Biinskilt paa Jorden."

Biintappernes Hr. Oibermand

Nu sadt sig hen,

Drak Ol og satte Biin i Band,

Dg drak igien,

Den Drik er kraftig, sød og klar,

"Jeg tylber mig

"Jeg blev her evig om her var
"Ei saadan Krig;
"Men Fanden maa flaaes naar man drikker."

Nu hørte Balhals Kæmper da
Hvem Bacchus var.

"Velkommen Helt! Hvor kom du fra?"

Han gav til Svar:

"Jeg kom fra Lofstet over Rom,

"Stridbare Mænd;

"Jeg væder her min tykke Bøm,

"Og gaaer igien;

"Eh! Fanden maa flaaes naar man drikker."

Nu blev der Fred, og Alle drak

Af fyldte Maal,

Som tappre Mænd — og deres Snaak

Var Bacchi Skaal.

Hr. Bacchus tog en Flaske frem

Af Druens Saft,

De drak, og Binen smagte dem —

O hvilken Kraft!

Til Bloksbiærg med Duet og Nøden!

Me l. ung Abelssteen paa Ehinge Stod.

I vore Oldfædres Tid
Var Kiøbenhavn en Stad af Helte;
Saa seierstolt kom Gustav hid,
Her saae han sin Triumphvogn velte;
Da var det liekke Kiøbenhavn,
Der ene frelste Danmarks Navn.

Kief da hver Borger Bøssen tog
Til Landets Forsvar den at lade;
Saa ofte Kampens Lime slog,
Som til en Dands de iilte glade:
Dg Kiøbenhavnste Borgers Klud
Var Fienden Dødens visse Bud.

I meer end Trende Slægters Fred
Nu Danmarks Sonner hvile glade,
Naar nu de Bøssen tage ned,
De blot til Lyst, som vi, den lade.
Gid aldrig, aldrig meer den maae
Et Dødens Bud at bære faae.

Men kalder os ei Danmarks Vel
Ut slaae og døe som vore Fædre,
Da lad os leve for dets Held,
Dg det med Borger-Dyder hædre,
Dg skionne paa det Hæders Navn
Af Borgere i Kiøbenhavn.

Hver Gang vi samles her til Lyst,
Hver Gang for Lyst vi Bøssen tage,
Høit blusse i hver Broders Bryst
Amindelsen af Fædres Dage!
O Held hver den, hvis Tid det er
At vorde flige Fædre værd!

Mel. Vi Soemænd gjør ei mange Ord.
Naar Fædre sad ved fylgte Kruus,
De Benstak svoer hinanden;
Vel skundom fik de og en Kruus,
Dem Dillet gif i Vanden.
De Løfter holdt i fordum Tid,
Vi hylde glad den Lære:
At Ben til Ben kan slaae sin Liid;
Thi saadant bør det være.

Hver Selskabs Ben vi ønske Held,
Som glad dets Love lyder,
Hvis Roes er Samsunds Venne - Vel,
Som blandt os her sig fryder,
Vor Stolthed er vor Venne - Navn,
Vor Roes er gode Sæder;
Dil Fryd at virke fælleds Gavn,
Deri vi søge Hæder.

Som nu vi altid samles froe,
Til Sorg her Ingen kiender,
Vi leve tryk i Fred og Roe,
Os Fordom aldrig blænder;
Med Politik og andet Gias
Vi bryde ei vor Hierne,
Nei heller tømmeß Boller, Glas,
Det seer vor Vært saa gierne.

Fred, Enighed! vort Formaal er,
Dig Venfkab vi paakalde,
Grundfæst din Throne blandt os her,
Dens Stotter aldrig falde!
Dg Held os da, naar Venfkaßs Røst,
Kun ene bli'r tilstæde;
Mod Uroes Mand vi vove Dyft,
Thi Orden maa her være.

Vor Fæst i Dag dens Formaal er,
Vor Stiftelse at minde;
Et Minde som er stedse kær,
For dem vort Selskab ynde,
Lag Glasfæt, tom, drik ud den Skaal,
Hurra, vort Selskab leve,
Dg gid det naae hvert Dnskes Maal,
I Fred og Roe florere.

Steenholm.

Mel. Hvor Kæder Euan throner.

Ds Glædens fyldte Bæger atter vinker,
Dets Rand med Perler krandsset er,
Udi dets Skid Biingudens Nektar blinker,
Han det med Ynde selv frembær.
I jublende Glæde gienlyde vor Sang,
Brødrene sværme ved Glasfenes Klang.

Dg ei saa snart vi skue Flora smile
Med Martssfioler i sit Haar;
Vi til vor fælleds Sommer - Dphold ile,
At hilse dig almægtig Vaar.
I jublende Glæde gienlyde vor Sang,
Brødrene sværme ved Glasfenes Klang.

Det Selskab som os flige Glæder hyder,
Er for vort Minde stedse kær.
Derfor vor Sang i Dag saa fro gienlyder,
Dg fulde Glas tilrede er.
I jublende Glæde gienlyde vor Sang,
Brødrene sværme ved Glasfenes Klang.

Ved Glasfets Klang og Sangens muntre Toner
Erindre vi vor Samlingsdag;
Med Fryd det vore Dnsker stedse kroner;
Dets Vel, dets Flor, det er vor Sag.
I jublende Glæde gienlyde vor Sang,
Brødrene sværme ved Glasfenes Klang.

Mel. Kong Christian stod ved høien Mast.

See! Fred'rik staaer, som Christian stod
I Brag og Damp!

Hver Mand nu stride med det Mod

Som flød i vore Fædres Blod!

Op! alle staae, som Christian stod

I Brag og Damp!

Hver trofast Dansk paa Vig og Belt,

Med Bøllyst følge Fredens Helt

Til Kamp!

Hvor Juul før stod i Stormens Brag,

Staaer Fischer nu!

Vi heise samme røde Flag;

Og vi vil staae med samme Slag.

Velkommen Orlog Jubeldag

Velkommen du!

Du vorde skal de Sulers Liig!

Og Albion skal komme dig

Shu!

For Danmarks Gletter, Norges Fjeld,

Nu Skud paa Skud!

For Fred'riks og Marias Held,

For alle vore Brødres Vel

Vi nu betale gammel Gjeld

Med Skud paa Skud

Hurra! for Danmarks Kongeflag
Endnu engang af glatte Lag
Et Skud!

Forynget lever Hvidtfeldts Old
Nu op paa ny!
Lyn vældig Ut af Tordenstiold
I mangel Krabbe og Lillienstiold
Og Midgardsormens frække Bold
Til Helheim tye!
I Stormens Gang og Bolgers Dans
Grye Danmarks gamle Helteglands
Paa ny!

Baggesen.

M. l. For Naa Tid.

Bed Venstabs Vink vi først forsamlet bleve;

Bed det vor Selskab skal bestaae.

Ehfsalig hver dets ædle Medlem leve,

Men Niddingen til Spidsberg gaae.

Hver Broder række trofast Haand;

Vi knytte evig Huldskabs Baand.

I Ungdoms Baar, i Livets Morgenrøde

Vi lee ad Verdens smaae Fortred;

Dg Mindet af hver Harmes os tør møde,
I Glædens Bæger synke ned.
Stem Brødre i til Evans Priis,
Thi han gjør stor og riig og viis.

Hvor høit endog de sure Sieler skriger,
Er Jorden dog et Himmerig,
Med Druens Saft og nyskelige Piger,
Man lever her saa lykkelig.
Lyb Brødre da Naturens Bud,
Dg hylder Elskovs milde Gud.

Bit Fienden da vor søde Ro afbryde,
Dg ud i Wrens Kamp vi maae;
Saa skal vi sliig Confect Personen byde,
At Lysten vil ham snart forgaae.
Thi Brødre husker fordums Dyst;
Blot Tanken varmer Normands Bryst.

Dag Munterhed da mellem os dit Sæde;
At nyde er vort Symbolum.
Naar vi har smagt her snelle jordisk Glæde,
Vi samles i Elysium.
Kom Brødre, følger Fædres Skif,
Dg Glasset ud paa Venskab drik.

Troyel.

Med. Langt meer end Gulb er Druen værd.

Der er et Træ — den vide Jord
Dets Værd og Ynde ærer.

Der groer saa frodigt her i Nord,
Dg gyldent Frugt det bærer.

Dets Navn er Fred — dets Frugter: **Held,**
Dg Fryd og almeent Borgervel.

Med Nid en Uven Træet saae;

(Stolt var han af sin Vælde)

Thi drog han over Bølgen blaae,

Bort gode Træe at fælde;

Men Dannetro og Dannemod

Slog trofast Kreds omkring dets Fod.

Held være Statens første Mand!

Held Frederik den Giæve!

Han elsker varmt sit kiere Land;

Vor Ven — vor Fader leve!

Han vogte længe Fredens Træ,

Dg væges i dets trygge Læ!

En hellig Pæ nære vi

For Fred'rik og Hans Dvinde,

Dg under festlig Harmonie

En Hæderskrands dem binde.

Samjublende vi bryde ud:

Velsign Dem, vor og Fredens Gud!

Det skionne Fredens Træe i Nord,
 I Sekler Frugter bære!
 Og evig, evig viden Ford,
 Dets Bærd og Unde ære!
 Ja — trindt om det Guds Bæretægt!
 Det groe til Held for senest Slægt!

Luell.

Me t. Seg synger til Hæder, til Tre og Noeg.

Bort Norden er ikke en iisdækket Drk,
 Hvor aldrig man Sol faaer i Sigte;
 Nei! Skæbnen ei viste sig mod os saa mørk,
 Som sydlige Folkessag digte.
 Ja, Norden med alting begavet sig seer,
 Som nødigt og nyttigt dens Indbygger er.

See! Skovene grønnes og Marken blier klæd,
 Med Føde for græssende Hiorde,
 Brød lover os rigelig spirende Sæd,
 Og Fiske de bølgende Fiorde.
 Bort Overflod vste den Fremmede had
 Saa hielpsomme Midler mod Mangel og Nød.

Ja! Skionne vi have, trohs nogen paa Ford,
 Udlændingen selv det bekiender;

Saa favre at skue, saa snilde i Ord,
De trillende Hierterne tænder:
Og Nordboen, sik med en senesuld Arm,
Fast Mod, dem at værne mod Meen og mod Harm.

Vil Sydlingen sige: I Druer ei har!
Hvad skal vore Skibe da gjøre?
Hver Ting, som paa hele Jordkloden er rar,
Kan os vore Sømænd hidføre;
Med alt, hvad der findes fra Syd indtil Nord
Bed Hielpen af disse vi pryde vort Bord.

Saa kommer da, Brødre! ta'r Bægret i Haand,
Bellsigner vort Fædrelands Egne;
Bed Kraften af Enigheds vældige Mand
Skal Lykken dem evig omhegne.
Derpaa vi vil drikke til spillende Maal,
Vort Fødelands, Borgerdyds, Glædernes Skaal!

Thorou p.

Me l. Os den vise Syrak.

Brødre, vil en Stund I glemme
Nøie, Sorger og Fortred,
Tænker ei I finder hiemme
Til Husvælelse et Sted,

Bøger, Regninger, Gevær,
Seer I jo desværre! der.

Lidligt Aftensmad at spise,
Og derefter gaae til Røe,
Denne Skif er ei at prise;
Bægtersfangen lærer jo,
At Huusbonde, Pige, Dreng,
Kloffen ti skal gaae i Seng.

Om du Fremmede vil bede
At tilbringe Aftenen,
Er det samme som at smedde
Lænker til dig selv min Ben.
Under Snak og Spil og Sang,
Føler du en kiedsom Tvang.

Er du fyrig, og alene
Hos en sød og udvalgt Røe,
Disse Dieblikke tiene
At der gaaer Ild i dit Høe!
Elskere det hændes tidt,
De gaae Bryllupshonning qvit.

Naar Taalmodighed du viser
I dit lange Frierie,
Vi dig ikke heldig priser,
Du er ei for Sukke frie.

Hendes Sang det Dmqvæd hars
Naar det Himlens Willie var!

Du end efter Frihed higer
Hos en Kone om og blid.
Salomo den vise siger:
Alting, alting har sin Tid.
Sødt er Sukker, men kan vist
Dg for meget blive spilst.

Frihed sømmeligt at nyde,
Dg en Stund at gotte sig.
Det vi ønske, det kan fryde,
Det fornøie dig og mig.
Det vor Klub os give vil,
Derfor ene er den til.

Not for os i en halv Flaske
Til to gode Ketter Mad.
Vi er' muntre, vi er' raske;
Hver af os er hierteglad.
Af et froe og muntert Bryst
Dse vi den bedste Lyst.

Eode.

Langt meer end Guld er Druen værd,
Den lindrer alle Smerter;
Selv Tossen gør den ofte lærd,
Dg bedrer onde Hierter.

:: Forsagte Ungling gi'er den Mod,
Dg varmer matte Oldings Blod. ::

For Kummer's Træl, o Druer, du!
En salig Trøst bereder,
Det kolde Marmorhiertes Hu
Dil Elskovs Fryd du leder.

:: Du røber Ondskabs skjulte Raad,
Dg standser Faderløses Graad. ::

I Eye af Ranker Eighed boer,
Der Rang og Ahner vige.
Enhver sig drømmer lige stor,
Den Arme med den Rige.

:: O Wiin! saalænge Kloden staaer
Din Undervirkning ei forgaaer. ::

Frankenau.

Mel. I Hsten solvblaae Dagen smiler.

Hvor sødt det er blandt Benneglæder
At ende velbrugt Dag!

Naar ødslet Tid ikkun bereder
Den Læde Hiertets Nag,
Da frydes vi ved Sindets Ro,
Dg samles her saa fro.

Kun Daaren finde kan sin Glæde
I Sandsers vilde Suus;
Om midlertid hans Brødre græde,
Han glemmer i sin Ruus;
Men vi, som Dyden Trofskab svor,
Ei følge dette Spor.

Vor Fryd er reen; thi varmt vort Hierte
For Brødres Kummer slaer,
Dg veed at lindre deres Smerte,
Vor Glæde Tilvært faer;
Thi stræbe vi, hver Uhelds Skye
Maa langt, langt fra dem slye.

Saaledes gid vi stedse vandre
Ad Livets Bane hen,
Dg Sind og Hierte ei forandre
Mod engang kaaret Ben!
Ham Livets Fryd forsøbe vi,
I Modgang staae ham bi!

Da skal os Skiebnen huld velsigne
Med mangen frydsfuld Dag,

Med Aftener, som denne ligne,
I trofast Bennelag.
Da skal vor sidste lange Blund
Os vorde Glædens Stund.

Hvad spørger jeg om Guds og Gulds,
Naar jeg er vel tilfreds?
Lad Andre have Læden fuld,
Jeg nøies i min Kreds,
Dg synger glad ved Leens Klang
Min Morgen- og min Aftensang.

Saa mangan En har Gulds og Guds
Dg Snefe Retter Mad;
Men Kiedsomheden sidder hos
Dg han er fielden glad. †
Hvo meget har, han meer attraaer,
Dg Dnftet aldrig stille staaer.

Dog skienker Du, o milde Gud!
Os Glæder uden Dal,
Nu grønnes Skove ved dit Bud,
Nu blomstrer Mark og Dal, †
Hver Morgen synge Lærker froe
Dg Nattergal ved Aft'nens Ro.

Dg jeg er glad, tilfreds og rig,
Bed uforfærdet Mod;
Thi Verdens Fader elsker mig
Naar jeg er from og god.
Hans Almagts Haand min Hylte naaer
Dg Haabet smiler hvor jeg gaaer.

Haste.

Mel. En ventlig Pige, et godt Glas Biin.

Vi samles her for første Gang
I Aar til Broder-Glæde,
Dg lader os med festlig Sang
Indvie Venfjabs Sæde!
Dg hver hvis Hjerte aabent er,
For Venfjabs høie Følelser,
Dg har vort Broder-Samsund tier,
Vor Velkomst-Sang istemme!

Den Mand, som før besieled' os,
Som adled' vore Glæder,
Som var vort Selskabs sande Roes,
Bestandig vær vor Hæder!
Kun den som Dydens Bud adløb,
Som villig lindred' Brødres Nød,
Som aldrig troløs Løfter brød,
Kun den vor Broder vorde!

Dg bort fra os hver Pasters Træl,
 Dg hver som hykler Dyder!
 Hver som sig ei ved Andres Helb,
 Som ved sit eget, fryder!
 Dg hver, som hader munter Sang,
 Dg Spøg og fyldte Glasfes Klang,
 Dg hver hvis Hierte elsker Tvang,
 Ei vorde han vor Broder!

O Venfkab! dig indvie vi
 Bort Samfunds gamle Sæde;
 Vær med din hulde Harmonie
 Bestandig her tilstæde!
 Dg Ufflyd, Venfkabs Moder, dig
 Hver Broder - Siel indvie sig;
 Paa dine Glæder stedse rig
 Vor Broder - Samling være!

Tidt vinke blide Muser her
 Til Fryd og qvægsom Hvide,
 Dg Smag og Hierte ene hver,
 Som til vor Kreds vil ile!
 O Venner! her vi frydes saa,
 At Mindet ei os angre maae!
 At naar paa Gravens Bred vi staae,
 Vi end vor Glæde figne.

Met. Kom Nabo tag dit fulde Glas.

Kom fiere Ven og fyld dit Glas,
 Bær stedse Vel tilmode!
 Plag ei dit Sind med Sorg og Fias,
 Men gjør dig brav tilgode!
 Elst Viger, Biin og Glassets Klang,
 Elst Venfkab, Dyd og Glæde,
 Og under Spøg og Leeg og Sang
 Du Livets Wei betræde!

Med skion Afverling Tiden gaaer,
 Fryd er hver Stund i Livet
 For den som alt i Ungdoms Vaar
 Blev Glædens Lære givet;
 Hans Manddom er hans Ungdom liig,
 Han ei med Sorg sig plage,
 Han huldb med Venner fryde sig
 Til Livets sidste Dage.

Saa tøm da Ven, dit fulde Glas,
 Bær glad og vel tilmode!
 Forsag hver Daarlighed og Fias
 Paa denne skionne Klode!
 Foragt Zelotens haarde Ord,
 Og Bedebrødres Lære,
 Som kun ved Bønner ene troer,
 At man kan dydig være!

Kom ofte her iblandt os hen,
Til muntre, Skyldfrie Glæder;
Elst hver en god og trofast Ven,
Dg vær vort Selskabs Hæder.
Elst Piger, Wiin, elst Dands og Sang
Elst Venskab, Dyd og Glæde;
Dg glad, som her ved Glassets Klang,
Du Livets Wei betræde!

Mel. Kom, Brødre, tom.

Jeg er en Mand, som har saa langt ombandret,
Vor Verdens Deel jeg heel igiennemgik.
Men Herre Gud! hvor den sig har forandret!
Udseiet er den gode gamle Skif.

I Lissabon man kun om Feide snakker;
I Malaga er Drlog Dagens Drd.
Marseille da? — Marseille! Jo, jeg talter
Der Borgerkrig med sine Rædfler boer.

I Genua var ingen Ro at drikke;
Livorno's Havn var fuld af Hurlumbøi;
Sit eget Drd en Christen hører ikke
I Rom, for krigerist og hellig Støi.

Neapolis lod friske Krigsmænd samle;
Til Dvægelse man der ei Stunder fik.

I Venedig var alle Vine vandle;
Thi Alting havde Smag af Politik.

Til Wien jeg kom, den herlige Tokier:
Jeg havde tænkt at smage ret engang,
Men Alles Haab var der en flandrisk Seier;
Dg mit var Fader Evans Frydesang.

I Pohlen selv jeg titted' ind med Næsen,
Dg lugtede om der endnu var Viin.
Men hos de Folk drev Splid sit stemme Bæsen;
For Druesaft man bød mig galt Latin.

Nu til Berlin min Vandringsskav jeg satte,
Germanien der sit Athenen seer.
Dog Muserne og Viin er lige matte,
Hvor blodig Krig af Fredens Konster leer.

Halv Militair jeg venstre om marscheerte,
Dg naaede til ærværdig Fader Rhin.
Men af! jeg snart den bittere Sandhed lærte:
Hvor Munke flygte, flygter ogsaa Viin.

Med Væs og Tørst jeg gik til Frankerige,
Kun Stridsmænd der fik Druers ædle Blod.
Til Vinens Hiem Farvel jeg maatte sige,
At stride fremmed Strid er mig imod.

I Belgien der gives nok Prælater,
Som spekke fromt den gudhengivne Krop.
Men Frankernes de syndige Soldater
Guds Kirkes Kielder havde luffet op.

Til London da, som Vækkerhalse prise,
Jeg styrede, men af! omsonst, min Kaas.
Der trykkes Biin af sværeste Accise;
Der fandt jeg Druesaften under Laas.

Til Amsterdam jeg vranten maatte søge;
End der var Krig og Patrioterie.
Den gamle Lyst, at nippe og at spøge,
Er hos Mynheer, desværre! reent forbi.

I Danmark kun, hvor sande gyldne Dage
Af Frederik og Christian kaldes frem;
I Fredens Land kun fulde Flasker smage,
Paa Begges Skaal vi vil da tomme dem.

Velkommen i Din Ungdoms Lund!
Bed Lyst og Jubellyd;
Vi feire her Din Fødselsstund,
Du, alle Danstes Fryd
:: Vor Glædes-Sang udbryd! ::
Ham aller bragte Ostresaltets Bove.

I lang Tid han os vel forlod,
 Og yndig var hans Bei;
 Men hvor han gif og hvor han stod
 Han glemte Danmark ei;
 :: Ei Floras Rosenmai ::
 Han elste meer, end Freia! dine Skove.

Vor Christian, paa Drotters Bils,
 Du Verdens Vre nød;
 Dog ei med Hiertets Kandsforliis
 Du Afkefrugter brød;
 :: Hvor Bilsdoms Kilde flød, ::
 Der, ædle Bandler! læsted' Du Din Tunge.

At kiende Verden har Du lært,
 At skatte Stort og Skjönt
 Og hvad Du kiender er Dig kiert:
 Og med et Eviggrönt
 :: De har Din Lok belönt: ::
 Du elstes nu af Gamle, som af Unge.

Vel høstet' Du i Syden Fryd!
 Dog Livets bedste Skat:
 En jordiff Skjønhed, himmelff Dyd,
 Drog med fra Nordens Nat;
 :: Den har Dig ei forladt! ::
 Som Engel Caroline Dig belønner.

Nu Dankes Broderflof istem:
Et høit Velkommen vær!
Fra gamle Rom, Apollos Hiem,
De drog til Herthas Træer!
;: Dg de har Muser tier; ;:
Ehi jubler dem imøde Musa Sønner.

M e l. Druen voxer paa vor Alobe.

Mange rose Fædres Skikke,
Dg maaskee de have Ret,
I det mindste vil vi ikke
Overalt bestride det;
Om vi vakker finde een,
Benner la'r os hylde den!

C h o r:

Naar vi vakker finde een,
Benner vi vil hylde den!

Det blandt andet da var Mode,
Efter vel anvendte Dag.

Stundom sig at see tilgode
I et muntert Bennelag;

Dg ved Qvad og Bægres Klang,
Sig at fryde uden Tvang.

C h o r.

Vi ved Qvad og Bægres Klang,
Os vil fryde uden Tvang.

Kommer Venner da og hylder
Denne glæve Oldids Stik
Og de klare Bægre fylder
Høit med Druens Nectardrif,
Og istemmer Vennechor:
Glæden kun blandt Venner boer.

Chor.

Vi istemme Vennechor,
Glæden kun blandt Venner boer.

Mel. Til Vaaben! see Fienderne komme.

Til Børn for den Gamle, den Svage,
For Barnet og Qvinden og Brud,
Vi Danske saa frygtfrie drage
Til Kampen mod Fienderne ud,
Vi følge vor elskede Fahne
Paa Vrens og Seierens Bane:
Gaaer freidigt mod Fiendernes torndnende Klub,
Saa hyder vort Hierte, vor Konge, vor Gud.

Naar Dannemænd komme tilbage,
Er Fred deres herligste Lon,
For den de til Kampen udbrage,
For den er selv Døden dem skøn.
De Møer os Egekrands binde,
Den Krands om vor Tinding de vinde.

De sig med Bifalbs fortryllende Smil:
I stod, som de Mænd fra den anden April.

Til Kampen, til Seier og Hæder,
Gaaer freidig hver Landeværnsmand.

Han Kæmpendes Bane betræder,
For Kongen og Fædreneland.

Hvor Fiendernes Glavinde blinke,
Der Seierens Palmer ham vinke.

Gaaer freidigt mod Fiendernes tordnende Skud!
Saa byder vort Hierte, vor Konge, vor Gud.

T h a a r u p.

Om hundred' er Alting glemt,

Benner! hvad end vi her maa lide;

Dhi lad os være glade stemt,

Sætte de mørke Griller tilside!

:: Den Ruus, som vi i Aften faaer,

Er sovet ud — om hundred' Aar! ::

Bit Lykkens Hest ei gaae i Trav,

Broder! giv den af Glædens Sporer;

Generes stundom Du ved Krav

Af Bøxler, Renter, Creditorer;

:: Trøst Dig: at, hvordan det end gaaer,

Du kræves ei — om hundred' Aar! ::

Dg hvis Din Pige, nu og da,
Elsker Dig kun lidt meer end — Fanden,
Da er der fleer, hvor hun kom fra;
See Dig om, Du finder en anden.
∴ Pluk Glædens Roser, hvor de staaer!
Du seer dem ei — om hundred' Aar! ∴

Synes Din Vandel ei tilpas,
Lyster en Mundkaad om Dig skumle:
Gjør Ret og Pligt, og tøm Dit Glas!
Lad saa Kreti og Pleti mumle.
∴ Klafferlysten dem vel forgaær,
Om ikke før — om hundred' Aar! ∴

Men, dersom Du er Egtemand
Til en Hustru, der er Kantippe,
Som sætter paa Dit Glas en Rand,
Hvortil, desværre! Du maa nippe;
∴ Viid: Din Egtestand Ende faaer,
Om ikke før — om hundred' Aar! ∴

Derfor Elskov, Venskab og Viin
— Dog, notabene, af den ægte —
Nydt med Glæde, er Medicin:
Druens Virkning man ei kan nægte;
∴ Thi lad os være glade stemt!
Om hundred' Aar er Alting glemt! ∴

C. Søeborg.

Seg synger gierne om Kongers Magt,
Seg er en Gæst efter Fødselsdage,
Dhi smukke Ting kan jeg da faae sagt,
Ulastet kan jeg min Ruus da tage.

Klink, hver som tørster:

Høit leve Fyrster!

Justitien leve! den Gorden børster —
Regenters Skaal!

Seg synger gierne om min Mæcen,
Dg mild han hører min Harpes Toner,
Endskiondt Apollo selv gav ham en,
Som var omvunden med Laubærfroner.

Bar fleer Mæcener

Som den, jeg mener,

Foragted' Baggesen ei Mæcener —
Mæceners Skaal!

Seg synger gierne om Ordensbaand,
Dhi intet Menneſke kan mig nægte,
At jo en saadan fornemme Mand
Kan drikke Vine, som ere ægte.

De Store leve!

Kun de ei kræve,

At Folk for Stierne og Baand skal bæve.

De Stores Skaal!

Seg synger gierne om Kamp og Krig;
Paa anden Maade kan Krigen ikke
Med Nytte blive anvendt af mig;
Men naar man synger, saa maae man drikke:
Pokalen tømmes!
Hver Helt berømmes!
Kujon i Krig og i Drif fordømmes! —
Hver Krigers Skaal!

Seg synger gierne om røden Gulb,
Dg deres Roes, som i dybe Mine
Kandsage efter almægtigt Muld
Som skaffer Vre, og Magt, og Vine;
Dukater løbe
For Luxens Svøbe:
Hver stoppe sin, derfor Viin han fiøbe —
De Riges Skaal!

Som svoren Fiende af Finkelen,
Hvis Ruus er døsig, gemeen og ringe,
Seg synger gierne om Handelen
Dg raske Sømcænd, som Viin os bringe.
Trygt Bimplen svæve!
Søfarten leve!
Dg Tolben ikke for meget kræve! —
Søfartens Skaal!

Jeg synger gierne, o Elskov, Dig!
Din rene Lyst og Din sømme Smerte;
Dg disse Toner Elisa mig
I kælnæ Arme indsluttet lærte;
Om Elskovs Glæde
Hun bød mig quæde,
Dg selv hun skænkte mig Elskovs Glæde:
Forelsktes Skaal!

S. Betliiz.

Naar Du gaaer grumme langt tilbage
Til Verdens første Barndoms Dage,
Da Altting var Uskyldighed:
Du vil i Fabellæren finde
Et Sagn om en livsalig Kvinde. —
"Hun heed? — hun heed? — hun heed?" —
Giv Tid og hør Beskeed!

Wandora Præsten hende kaldte —
Dog nei, heri jeg mig fortalte:
Dengang der var ei Præster til. —
Hun fik en Væske at bevare,
Hvis Indhold hun ei maa erfare:
See til! — see til! — see til!
Vist Fanden har sit Spil!

Hun plages af Nysgierrigheden,
Den er end Kionnets Feil herveden! —
Til sidst hun lukker Kisten op;
Men nu en Pokkers Larm begynder:
Af Kisten fløi al Verdens Synder;
Hun skreeg: stop! stop! — stop! stop!
Men væk var Syndens Trop.

Utrøstelig var Arme Skroget;
Hun vilde gierne lukket Laaget,
Men Kisten var alt lænds og tom.
"Jeg skal det aldrig gjøre mere!
Jeg vil ei meer nysgierrig være!"
Hun bad: "Kom! kom! — kom! kom!
Kom, Synder! vender om!"

Men Synderne stak i at grine
Ad hendes ynkelige Mine:
"So, Fru Pandora, tag os der!
Nei, vi i Verden skal rumstere
Til Trods for Dig, og avle flere;
Hurra! Hurra! nu er
Vi fri og frank Enhver!"

Hver kaared' sig en Yndlingsbolig;
Men Synden stedse er urolig,
Thi foer de altid længer frem;

De lærte Adams Børn at lyve:
Nu blev der Skielmer, Frisser, Tyve;
Hos dem, hos dem, hos dem
Er Syndens rette Hiem.

Der blev Procesfer og Chicaner,
Falsk Sed og Koblere og Ahner,
Evig, Avind, Uager, Spil og Pragt;
Der blev Kornpugere, Doctores,
Hanreier og Prokuratores;
Kort sagt, kort sagt, kort sagt:
Sieur Belzebub fik Magt.

Der siges midlertid, i Ufken
Paa Spiren og til Druevædsfen,
Som siden dyrkedes med Fynd. †
Man altsaa bør, paa Grund af dette,
Ei med Pandora gaae i Rette;
Ehi, frisk! skænk i! begynd!
Drif Viin! det er ei Synd!

N. L. Bruun.

Flasken er alle Glæders Kilde,
Den er min Trøst, min bedste Ven;
Seg med Plaseer den fylde vilde,
Blot for at tømme den igien!

J trenbe Slurk jeg den udstikker:
Naar den er tom, saa er jeg fuld!
Jeg er en Croesus, naar jeg drikker;
Viin er mig kiere end Guld.

Vinen gjør knibste Viger tamme,
Vinen gjør vranten Kone mild;
Vinen forstærker Elskovs Flamme,
Vinen udslukker Bredens Ild.
Jeg, naaer jeg faaer en Taar paa Panden,
Er saa taalmodig som et Faar;
Hver en Bekymring gier jeg Fanden,
Lystig jeg er, hvordan det gaaer.

Viin til min sidste Stund ieg haaber,
Vil mig bestandig smage sød;
Men det er slem, de røde Draaber
Farve min Næse purpurød.
Jeg af de smukke Vigers Miner
Seer, at den dem indjager Skræl;
Thi Druens Perler, som Rubiner,
Dyde ei Godtfolks Ansigtstræl.

N. T. Bruun.

Velkommen, varme Purpurkaal,
I Skoven, fra det varme Baal!
Din Virak sig i Træet slynger,
Mens Heltene Din Lovsang synger,
I grønne Skygger hvirvler sig
Den lyse Lue høit for Dig!
O Bacchus! hør, ved Bægerklang,
Vor Jægersang, vor Roversang!

Ei Bacchus elsker Borg og Stad,
I Lovets Hvalving er han glad,
Der Bækkens Pige ham forlyster,
Mens drukne Satyr Druen fryster.
Naar Livet grændser vildt til Død,
Dg Blod gjør Vinen dobbelt rød,
Da glæder ham, ved Bægerklang,
Vor Jægersang, vor Roversang.

Det Bedste mangler os dog nu;
O, Fader Pan! dem sende Du:
Med runde Skuldre, røde Kinder,
En listig Skare Bacchantinder,
Som rase hen ad dunkle Sti,
Saa rovbegierlige som vi!
Da lyder Dig, bag Skovens Hang,
Vor Jægersang, vor Roversang.

Dehlenschläger.

Met. Nys fyldte skion Sigris.

Man væver os immer om Fædrenes Tid:

De vare saa kloge i al deres Tid;

Fast ingen den mindste Cottise begik,

Dg Fanden knap een af hvert Hundrede fik.

Had, Venner! Ser ikke indbilde den Snak:

De salige Herrer langt meer end vi drak;

Dg, farer ei Kroniken ganste med Tant,

De legte gar gierne med Tøsene Pant.

Betræffende ellers den Viisdom og Dyd,

Hvoraf man os gjør saa forfærdelig Stryd,

Hold bare for Lysset ret Tingene frem,

Saa, Herre Gud! er der og Maade med dem.

Hvor Tiden har faldet de Stympere lang!

De Viser ei havde, ei kiendte de Sang;

Med stirrende Dine om Flasken de sad;

Høit, om een imellem Chrisillis dem quad.

Men var det at undre? Mamaerne jo

Bar sorte Uldhoser i Rugsvartes Sko,

Dg blaa Filles Buxer til Poppernes Trost:

Alt nok for at iisne hver Arvesyndes Lyst.

See derimod vores fortryllende Noer!
Hvor piper igiennem det spøgende Flor
Hver Undighed frem i Chariternes Dragt,
Dg fængsler vort Hierte med tryllende Magt.

Thi hylder hver lykkelig Yngling sin Slut
Bed lokkende Bæger! Men er een saa mut,
At ikke han Deel i vor Munterhed ta'r,
Saa sig vi: Lykke paa Reisen, min Fa'r!

Magisterne altsaa fortryde ei paa,
Jeg troer, at vi Tranten lidt bedre forstaae!
Thi, Brødre! giv Glasset sit rundeste Maal,
Dg tømmer det ud paa Dplysningens Skaal!
J. C. Bruun.

Me l. Hvor herligt, herligt gif det tit.

Hvor prægtigt dog ei Alting gif,
Før Arvesynd og Dogmatik
Dg Skjorter kom i Mode!
Men Evamoer i Ublet beed,
Dg Gield og Gigt og Kierlighed
Dg Krig og Jura kom derved
Til vores stakkels Klode.

At faae Regres, for sildigt er;
Trods Stævning vilde hun ei her:
For Hof- og Stadsret møde.
Men, Evadøttre! troer mig kun,
At møder ei for Retten hun,
Skal Eders søde lille Mund
Undgielde hendes Brøde!

M. C. Bruun.

Skænk i Dit Glas til bredfuldt Maal:
Drik alle Livets Glæders Staal:
Hil Venskab, Vin og Piger!
Hil Bennens Haandtryk, Pigens Kys!
Saalænge jeg seer Dagens Lys,
Sag ingen af dem sviger.

Om end vi skundom finde her,
At Torne der ved Rosen er,
Derfor vider vil græde:
Gud gav det muntre Ungdomsfind
For hver en Taare paa vor Kind
Tidobbelt Fryd og Glæde.

Mod Sygdom virker mandig Kraft;
Mod Creditorer Druens Saft;
Hver Kummer den neddykker.

Sig, Broder! er det muligt, Du
Kan komme nogen Sorg ihu,
Naar Du Din Pige kysser?

For den, som Glæden nyde vil,
Er Livets Fryd i Livet til;
Det gaaer som Fod i Høse.
For mig man gjerne Klage maa,
At Verden den er sort og graae:
Jeg er Couleur de Rose.

N. L. Bruun.

Met. Wer niemals einen Rausch gehabt.

Hvo aldrig sig en Ruus har havt,
Er ingen Dannemand:
I pægleviis den ædle Saft
Ei gavner meer end Vand.
Nei, tomme maa man først en Pot,
Før man deraf har rigtig godt.

Saaledes, som I see mig her,
Jeg alt har tømmet tre;
Og at jeg langt fra slukket er,
I snart skal faae at see.
Naar en Snees Glas er' tømmed' først,
Saa voxer, faae den Skam, min Tørst.

Jeg er en gammel Praktikus;
I Bacchus ædle Konst;
Ei spiller man mig let et Puds,
Ei er jeg fuld omsonst.
I Rusen stiger mit Genie;
Jeg bolet da med alle Ni.

Men faaer jeg Die paa en Løs,
Mig Ild er Druens Saft:
Da bryder Kierligheden løs
Med en herkulist Kraft,
Dg Bacchus lønner med et Smikk
Sin ægte Dyrfers Mod og Ild.

Naar hele Salen cirkelrund
Eg dreier om min Stol,
Jeg føler stolt i samme Stund
Mig denne Verdens Sol;
Men staaer alt Bollen paa vort Bord,
Jeg som Planet min Bane snoer.

Dg snurrer jeg da rundt saa tidt,
Til jeg mig snoer omkuld,
Jeg deraf har en reen Profit:
Jeg veed da, jeg er fuld;
Dg salig favner jeg den Ven,
Som hjælper mig paa Fod igien.

Mig Jorden er et Paradiis
 (Min Jord er denne Sal);
 Med mig jeg kalder hver Mand viis,
 Som har en Verial;
 Og Wiismænd er' vi Een og Hver,
 Thi fulde er' vi alle her.

Jeg siungen har saalænge nu,
 Min Hals er ganske tør;
 Thi staaer til Glasset al min Hur:
 Jeg drikke maa som før.
 Op! skænker i til bredfuldt Maal,
 Vi ende Bisen med en Skaal:

Høit leve hver en Broder her,
 Som dygtig pimpe kan,
 Som veed at hævde Klubbens Værd,
 Og er en Dannemand!
 Naar hver vil giøre sit med Flid,
 Bort Selskab staaer til evig Tid.

H. P. Liunge.

Dage Verden som den er,
 Takke den, som Glasset fylder,
 Intet lade gaae sig nær:
 Det Balgsprog er, som jeg hylder.

∴ Fra Din snevre Skuekreds,
Alle mørke Griller vige!
Favn, som jeg, Din kiere Vige!
Løst Dit Glas i muntert Lag!
Tænk Dig aldrig næste Dag! ∴

Virk med Næsten ærligt Gavn,
Uden Pral og Mæskerade;
Løb saa stundom Fæstelaavn,
Det næsten aldrig vil skade.
Fra Din snevre Skuekreds &c.

Bredfuldt Bæger vinker Dig,
Klangen lyder Dig imøde;
Denne Stund er lykkelig:
Vi samles snart med de Døde.
Fra Din snevre Skuekreds &c.

Ben! Du nyde Glædens Stund
Mange brat mod Maalet ile;
Ja, maastee i næste Stund
Ei Biin, ei Piger Dig smite.
Fra Din snevre Skuekreds &c.

Det er min Philosophie:
Ingen Kummer Hjertet røre!

Diebliffets Harmonie
Vi hylde med enigt Dre.
Fra Din snevre Skuekreds ic.

Frankenau.

Nyd Livets korte Morgenrøde,
Dg strøe med Roser Dine Fied,
Mens Dine Ungdoms Kinder gløde
Af Sundhed, Liv og Munterhed!
Alt medens Kloden tumlet har,
Ungdommens Riephest Glæden var.

Paa Glædens Throne søg Dit Sæde,
Glem hvad i Morgen forestaaer;
Som Nattens Maane, Støvets Glæde,
Bag mørke Skyer ofte gaer:
Dg tænk, at hver en Fryd, Du fandt,
Brat for Dit Blik, som Vonen, svandt!

Tro ei Zelosens mørke Lære,
At Himlen er den Glade vreb!
Hvi skulde da vel Jorden bære
Saa mange Roser for Dit Fied?
Hvi Foraarsolen, klar og varm,
Med B. Ulyst fylde hver en Barm?

Dog, ei Din Fryd Du eensom nyde:
Nei, søg den tro i Vennekreds,
Hvor fulde Glasfes Toner lyde
Dg hver en Barm er fro, tilfreds!
Synng stedse sliq en Kiædes Priis:
Den er det sande Paradiis!

Dg naar engang Din glade Sommer
Nedsænker sig i Tidens Skib,
Naar Alderdommens Vinter kommer,
Dnsk da: at glemme, hvad Du nød!
Den er den lykkeligste Mand,
Som Fryd og Beemod glemme kan!

Frankenan.

X

Met. Min største Lyst og Tidsforbriv,
Kom, lad os drikke egen Skaal:
Gud lade Smaafolk leve!
Der er et Væsen og en Skraal,
Naar Kongen gjør en Greve.
Dpløstes Gen i Herrestand
Dg faaer et broget Vaaben,
Da tænker strax en Borgermand:
"Nu seer han Himten aaben."
"Den Mand nu svømmer som en Fisk
I bare Lyst og Vre,

Hør til de Store tale frisk,
Ja kalde dem Monfrere.
Han nu saa prægtig age kan
Med sex udvalgte Hopper,
Der kneise vel saa stolt som han
Med deres blanke Topper.”

”Naar der er Stads i Kongens Gaard,
Han sans Façon kan møde,
Mens Hundrede ved Døren staaer
Dg klemme sig tilbøde.
Han ved en stor Solennitet
Seer Kongen paa sin Throne;
Ja, danser end en Menuet
Med en blaae Ribbers Kone.”

Saa pleier gierne mindre Mand
Den større at misunde;
Men, Brødre! vi, som har Forstand,
Vi bytted' ingenlunde.
Der værner ingen Herlighed
Mod mørke, sure Dage:
Ja, Fyrster tidt maa trækkes med
Kiedsommest Evang og Plage.

Mon, for Exempel, Kongerne,
Som vi, kan Venstab holde?

Mon de, liig os, fornsiede
Kan sidde om en Bolle,
Dg, ved uskyldig Spøg og Fias,
Travail og Giæld kan glemme,
Dg klink med de fulde Glas,
Dg Selskabs-Sang istemme?

Nei, stakkels Potentater kan
Ei Livets Goder nyde,
Ei med fortrolig Eigemand
Dg Ben og Punsch sig fryde:
De see og høre idel Kunst
Hos høielige Svende,
Som med en evig Viraktsdunst
Hver Sandhed fra dem gienne.

Men Skaal for hver den Jordens Gud,
Der frit som Smaafolk tænker,
Dg som en Kæmpe bryder ud
Af Etiquettens Pænker;
Der alt med egne Dine seer,
Dg selv sig Den opleder,
Som for de Byrder, som han bær,
Ham huuslig Fryd bereder.

J. C. Lode.

Me l. Jeg synger gjerne om Kongers Magt.

Valhallas Kæmper med Flest og Misd

Sig efter skræmte Kamp forlyster,

Dg Drilkehornet med Mjoden sød

Dem venlig yndige Glutter kryster.

Med skiemtsom Tale

I høie Sale

De trætte Siele de froe husvale,

Paa nordist Biis.

Vi nye Kæmper, Gud bedre det!

Har ogsaa kæmpet, skjønt kun med Munden;

Men Striden var ei endda saa let,

Dg hver har ikke den Kamp forvunden.

Men var derefter

End Kampens Kræfter,

I Resultat der dog noget hæfter,

Hvor fiint det er!

Thi er' og Kæmperne Lønner værd,

Dg den vi nyde, trods vore Fædre!

Lad prises Mjoden, de drikke der:

En Punsch som vor er dog meget bedre!

Den store Bolle

Kan vel og holde

Hvad Snese Horn, i hvor stærk de skrolle.

Den Bolles Skaal!

Kun eet vi mangle, complet det var,
Dg det heelt herligt — jo, luur de Gamle!
At sidde sammen her, Par og Par,
Dg dobbelt Livsgeist paa engang samle!

I hulde Blikke

At! kan vi ikke

Den søde Nektar til Bunds uddrikke! —

De Skionnes Skaal!

Det ellers herligt er med vor Klub:

Man læser, skiændes og drikker dygtig;

Selv Atheisten maa i en Snub

Her vorde dydig og heel gudsfrygtig:

Ihi Bacchus, Kiere!

Mon os regiere;

Naar ham vi lystre, vi dydig' ere!

Bort Selskabs Skaal!

A. P. Piunge.

Dannemark! Dannemark! — Hellige Lyd!

Himmelske Fryd!

Hæv Dig, min glade, min bankende Barm!

Danmark! for Dig toner Sangen saa varm.

Naar Saga *) nævner Dit ældgamle Navn

Som Wren's Havn,

Seg nævner Dannemarks hædrebe Navn

Som Føde- Stavn.

*) Historien.

Dannemark! Havets den evige Brud,
Biet af Gud!
Stolt er Din Brudgom, og vældig og rig;
Venlig han kysser Dit Klædebons Flig: *)
Han kvæder for Dig i Bovernes Klang
Din Hæders Sang;
De Sønners Seier, naar Krigshornet klang
Til Bølge-Sang.

Dannemark! Dan-Kongens Throne, den staar
Hædret ved Aar;
Trydret ved Dyder, i Banheld og Held,
Styttet ved Trofskab, den stander som Fjeld.
Hos Dannemarks Løve var aldrig Svig.
Dan-Konge! siig:
Stod ei Din Løve i Fred og i Krig
Trodsfende Svig?

"Dannemark! Dan-Konge!" lyder fra De,
Slette, og Søe.
Broder! ræk trofast og dansk mig Din Haand!
Danmark og Konge forene vor Aand!
I Fredstimen styre de Mandens Færd
Til Borger-Værd!
I Kampens Time de hvæsse vort Sværd
Til Helte-Færd!

*) Havbredden,

Dannemark! Skjoldungen elsket og stor
 Fremme Din Flor!
 Danmark! Dine Sønner, paa Kampens Dag,
 Stride, som Helte, for Banner og Flag!
 Og hver Dannemarks Søn, som vandt det Navn
 Ved virksom Gavn,
 Skal signende nævne i Dødens Favn
 Dannemarks Navn.

J. M. Jesen.

Met. Musik af N. Bay.

Vaagn op! I Bathals Helte!
 See Børgeren end staae
 Med Sværdet ved sit Belte
 Stolt under Himlen blaa!
 See! Banneret sig hæve,
 Hvor Ddins Sønner gif;
 Og Sei'rens Engle svæve
 For Dannerkampens Blik!

Frem Oldtids Kæmper træde
 For Phantasiens Syn,
 Og Fredens Engle græde
 Ved Kampens røde Syn;
 Frem mellem Skyens Rifter
 En Stjerne smiler blid;

Stolt, Banner! her du vifter!
Stolt, som den soundne Tid!

Hvor Fædrene de flog,
Skal Sonnen fast end staae,
Dg signe Dannebrog,
Der smykker Volgen blaa!
Men du for ham skal være
Et Dannebrog tillands!
Ham hellig, som hans Vre,
Dg kier, som Sei'rens Krands!

Swed

Vai stolt i Kampens Torden!
Vai stolt paa Fredens Dag!
Vai hædret her i Norden,
Som gamle Danmarks Flag!
Om Skiebnen alt end fældle,
Der under dig skal staae
En Flok af Dannerhelte,
Til sidste Stund de staae!

Vai stolt paa Blomsterfletten!
Vist stolt paa grønne Hoi!
Trindt blinker Bajonetten,
Trindt toner Krigens Stoi; —
Vai stolt, naar Danmark kalder,
Vist stolt ved Sværdets Klang:

Vai stolt, naar Flinten knalder
Dg vist mod Skye — vor Sang! —

O! Banner! slaae din Binge
Om Dannerkæmpens Bryst!
Da skal han Sværdet svinge,
Som Helt i blodig Dyst!
Dg maa han ogsaa segne,
Naar du kun Sei'ren gav;
Med Hæder skal han blegne;
Du vaier ved hans Grav! —

Hurra! du danske Strider!
Dit Navn er Evighed,
Din Hædersstjerne glider
Bag Skyer aldrig ned;
For Drot og Danmarks Tre
Gaaer du i Dødens Favn,
Din Heltelhæder være
Den danske Borger's Navn!

J. Garbrecht.

Kommer og hører den muntre Skærfliber!
Glæde og Blisdom indholder hans Sang;
Thi jeg til Nydelsens Rosenkalk nipper,
Alt som mit Hjul snurrer rundt om sin Gang.

Snur rur rur ro!

Lystig og fro,

Vil jeg i Roe

Hiulet paa Børen med Foden omsnoe.

Alt som med Børen paa Veien jeg triller,

Ofrer jeg Glæden hvert flygtigt Minut.

Snart jeg med Biin, snart med Kildevand stiller

Tørsten, og klinker for vennehuld Slut.

Snur rur rur ro! 2c.

Naar i en Kro underveis jeg mig hviler,

Flokkes de Unge og Gamle om mig.

Hvis ad min Bise en Pigelil smiler,

D, hvor er da ei Skiærsliberen riig!

Snur rur rur ro! 2c.

J, som bestandig vil Ungdommen nyde,

Følger mit Raad, værer glade som jeg!

Den, som med Alting forstaaer sig at fryde,

Nærmer sig Alderdoms = Rynkerne ei.

Snur rur rur ro!

Ta, jeg vil fro

Hiulet omsnoe,

Til seent jeg vandrer til Gravens Roe.

—————

(Af: Alexis. Musik af D'Alayrac.)

Fra Livets allerførste Vaar
Mit Hierte han vidste at røre;
Fra hans Emil jeg bedre gaaer,
Naar dens ædle Raad jeg vil høre.
Den, som fra Buggen elsked' tro
Som Brødre de smilende Spæde;
Den, som Naturen seer med Glæde,
Maa være en Ven af Rousseau.

Den alt for strænge Dommer tidt
Den Udle for Feiltrin befylder;
Men, af! hans Hierte var saa blidt,
Dg jeg veed, at det ham undskylder.
Ja, Godhed ledede hans Ven,
Han elskede stedse med Barme;
Hvo villig deler med den Arme,
Af Rousseau maa være en Ven.

O hulde Kion! Naturens Haand
Dig pryded' med Skionhed og Dyder;
Rundt om Dig er min Lærers Aand;
Istem den Priis, jeg ham yder!
Tidt horte han i Gravens Ro
Af Piger og kjerlige Qvinder:
"Den, som vort Hierte snarest vinder,
Maa være en Ven af Rousseau.

(Tægerbruden. Musik af Weber).

Vi binde Dig Din Jomfrukrands
Med Silke, som blaae Violer;
Vi føre Dig til Spil og Dands,
Hvor snart Din Glæde straaler.
Skionne, grønne Jomfrukrands,
Silke, som blaae Violer!

Lavendel, Myrter, Thymian
I Urtegaarden trives.
Naar kommer dog den Fæstemand
Han, som skal Krandsen gives?
Skionne, grønne Jomfrukrands ic.

I syv Aar spandt hun trolig tidt
Den gule Hør fra Rokken;
Nu Linet er som Sneen hvidt,
Dg Krandsen trindt om Lokken.
Skionne, grønne Jomfrukrands ic.

Dg da den vakre Frier kom
Indtog han hendes Dyder;
Derfor til Kirkens Helligdom
Nu hende Krandsen pryder.
Skionne, grønne Jomfrukrands,
Silke, som blaae Violer!

(Egen Melodie.)

Kunstner! min Pige Du malet —
O, hvor misunder jeg Dig! —
Elskov i Diet maa tale
Som naar hun smiler til mig.

Mal hendes tryllende Tone!
Træf Alt fra Top til Taa!
Mal hende af som min Kone,
Naar hun omfavner de Smaade.

Mal mig som Faber ved Siden,
Armen omkring hendes Liv,
Glemmende Alder og Tiden,
Naar jeg omfavner min Liv.

N. L. Bruun.

(Melodie af Bay.)

Du, som svøbt i Skionheds Rosenklæde
Gaaer, i jordisk Dragt en himmelsk Aand,
Du, hvis Dje straaler hellig Glæde,
Pige! see, mit Liv er i Din Haand.
Som en eenlig Lampe svagt det brænder,
Biftende i Nattens Mulm og Slud;
O beskyærm den hulb med Dine Hænder!
Eller — sluk den ganske ud!

Kan Du elſke dette dunkle Die?
 Det har ſtundom ſmilet, ofte grædt;
 Længe har det ſtirret mod det Høie
 Og om en fortrolig Stjerne ledt.
 Mange Stjerner ſaae det koldt nedblinke,
 Ingen, ſom det kunde tale til,
 Ingen ſaa det ſympathetiſſt vinke:
 Derfor dæmped' Graad dets Jld.

Kan Du elſke diſſe blege Kinder?
 Glædens Roſe blomſtrer ei paa dem.
 Kun hos Dig jeg Glædens Blomſt giensfinder,
 Eller hiſſet i et bedre Hiem;
 Thi jeg tabte den i Livets Bølge,
 Da jeg vaagned' af min Morgendrom:
 Derfor maae den blege Yngling følge
 Blomſten i den vilde Strøm.

Kan Du elſke dette hebe Hierte,
 Denne mørke Tale i mit Bryſt,
 Dette Barn, ſom luller i ſin Smerte,
 Dette Barn, ſom græder i ſin Lyſt?
 Kan Du elſke, hvad jeg ei begriber,
 Denne dybe Attraa i min Siæl,
 Som i det Uendelige griber
 Uden Maal og Grændſekiæl? — —

D saa slyng da Dine Rosenkæder
 Om min Harpe, om mit Digterliv!
 Væk min Aand til bedre Bæsners Glæder
 Ved et mægtigt, sympathetisk — Bliv!
 Lampen grib, imens endnu den brænder!
 See, den vifter saa i Mulm og Slud;
 D, beffierm den huld med Dine Hænder!
 Eller — sluk den ganske ud!

B. S. Ingemann.

(Af Hugo v. Rheinberg. Mel. af Kublau.)

En Grube staaer i Biergets Indre;
 Den har en mægtig Sølvgræen.
 De lyse Lag saa rige tindre
 Gediegent fra den haarde Steen.
 Men som et Spøgelse fremtræder
 Fru Kobold i de hvide Klæder,
 Med Scepteret af Dødningbeen.

”Gaf ei derind, før Luften renses;
 Den visse Død bag Skatten boer!”
 Men ei det fromme Barsel ændses,
 Den gribske Hugger intet troer!
 Med Lampen tændt, i sorten Trøie,
 Han undersøger Gruben nøie
 Nedgleden af sin Knudesnør!

Men neppe har mod Schachtens Side
Sit skarpe Huggejern han sat,
Før hiiset alt han seer den Hvide,
Dg Lyset bli'r i Lygten mat.
Paa Bryttet sig den Bange kaster;
Med søle Spøgels' hurtig haster;
Dg qvæler Dragen paa sin Skat.

Gak ei paa de forbudne Veie,
Indtræder Du til Biergets Land!
Et ærligt Hierte maa Du eje,
Skal Skatten løses af sit Baand;
Ehi Haabet er med Gru forbunden
Dg Mangen har kun Døden funden,
Som greb med en vanhellig Haand.

(Af Corregio. Mel. af Knutzen.)

Den Havfru boer under hule Fjeld;
En Pillegrim sidder ved Fodsens Bæld.
De Bølger skylle, med Barm og med Stoi,
Med sneevide Skum fra Klippen høi.
Herr Pillegrim! styrk Dig fra Elvens Rand,
Saa est Du evig min Fæstemand.

Jeg løser fra Legemet Sielen Dig;
Let skal i Skoven Du bandse med mig.

Herr Pillegrim! styrk Dig ned, vær ei seen,
Som Elfenbeen skyller jeg hvid Dine Been.
Dybt skal Du hvile paa røden Korall
Og over Dig nedbruser Fosens Fald.

Forsærd' vil flygte den Vandringsmand:
Han staaer som naglet, ei flye han kan;
Den Havfru mild med et Guldhorn staaer,
I Binden henviste de guldgule Haar.
Han tørster og tømmer det Horn saa brat,
Da føler han sig saa svag og mat.

En Gysen ham farer i Marv og Blod,
Dhi han har drukket af Dødsens Flod!
Han synker ned i de Blomsters Skid:
Der ligger den Pillegrim bleg og død.
Da bryne de skummende Bølger op
Og suger i Svælgget den blege Krop.

Fri har nu Sielen hans Liig forladt,
Nu svæver i Skoven den mangen Nat.
I Baar, naar stærkest er Fosens Varm,
Da danser han med Havfruen i Arm;
Da straaler Maanen fra Bust og fra Green
I Elvens Grund paa de sneehvide Been.

(Egen Melodie.)

Jeg synger og danser og er nu saa froe:
Den venligste Pige
I Dannemarks Rige
Nys vandred' forbi mig og nikked' og loe;
Da jeg hende mødte,
Den snehvide Botte
I Græsset hun satte og nikked' og loe,
∴ Dg derfor er jeg nu saa froe, saa froe. ∴∴

En Morgen i Dalen jeg tog hendes Haand,
Jeg henrykt den trykked'
Mod Barmen, og smykked'
Det rødbrune Haar med de Blomster og Baand.
Hun Blomsten afriver,
Dg Baandet mig giver;
Hun gif, men da nikked' hun til mig og loe,
∴ Dg derfor er jeg nu saa froe, saa froe. ∴∴

En Aften hun sad i den kislige Lund,
I Slummer inddybsket;
Jeg kom og jeg kysked'
Med bævende Læber den brændende Mund.
"Gaae! gaae! jeg Dig beder,
"Thi ellers jeg græder!" —
Hun græd ei, men gif kun, og nikked' og loe,
∴ Dg derfor er jeg nu saa froe, saa froe. ∴∴

En anden Gang mere fortrolig min Arm
 Om hende jeg slynged'
 Og henrykt mig slynged'
 Saa tæt til den bølgende, sneehvide Barm.
 "Hvis ei Du bortviger,
 "Seg raaber, jeg skriger!" —
 Hun skreeg ei, men gif kun og nikked' og loe,
 ∴ Og derfor er jeg nu saa froe, saa froe. ∴

"Kom, venligste Pige! imorgen igien!
 "Du her mig skal finde;
 "En Krands jeg vil binde,
 "Og synge for Dig, mens jeg fletter paa den." —
 "Nei! aldrig i Sommer
 "Hid mere jeg kommer!" —
 Hun kom dog hver Aften og nikked' og loe,
 ∴ Og derfor er jeg nu saa froe, saa froe. ∴

(Af: Soconde. Musik af Nicolo Fouard.)

Man stundom vel kan sige,
 At man hader sin Pige,
 Samt at hun aldrig meer
 Bort Hjerte bliver tier;
 Man ved Liliens Bæger
 Et Blund sig vederqvæger;
 Dog hænger Hjertet ved
 Sin første Kierlighed.

Hver Kummer stor og liden,
Vel forvindes med Tiden;
Men i vor Tankes Bog
So Mindet lever dog;
Det kalder os tilbage
De soundne Elskovsdage
Dg Hiertet hænger ved
Sin første Kierlighed.

Met. God save the King.

Ud fra vor Barndoms Favn
Præges et helligt Navn
Dybt i vort Bryst;
Venligt fra Livets Vaar,
Det til vor Winter naaer,
Dg ved dets Minde flaaer
Hiertet med Lyst.

Navnet er: Fædreland!
Hvad er, o danske Mand,
Sødt som det Ord?
Det vies Kraft og Mod;
Det ofres Liv og Blod;
Det er en Teg, hvis Rod
Hertha omsnoer.

Stjerne, som svigter ei
 Paa Danneborgers Bei,
 Du skaber Held!
 Fædrelandsfjerlighed,
 Sendt fra Guds Himmel ned,
 I Feide som i Fred
 Dpfyld vor Siel!

Lær os ved Hæderdaad,
 Ved Kraft i Ord og Raad,
 Veien til Gavn!
 Enige, froe og frie
 I Borgerharmonie
 Trofast haandhæve vi
 Dannemarks Navn!

Fædreneland! Din Ros
 Blomstre i Fred ved os!
 Det er vort Maal.
 Skienker til Glassets Rand!
 Klink Alle, Mand med Mand:
 Elskede Fædreland,
 Danmark! Din Skaal!!!

N. E. Bruun.

M. L. Kong Christian stod ved høien Mast.

Et Land i høien Nord der er,

Hvor Bøge staae,

Trindt ruller mægtig Bølgehær,

Dg Lærken synger siern og nær,

Der Glædens lyse Morgenskiær.

Vi alle saae:

Sa! herligt er vort Danas Land!

Hurra! for hver en Danmarks Mand!

Hurra!

Vi Skytter — her i lune Hiem

Vi sidde froe,

Hist pippe Glædens Blomster frem,

Op! Benner! op! og med istem:

”Gid vi maae stedsse eie dem

I Fredens Boe!

Vox op du Blomst med lyse Blad!

Lad Fryd omtone Land og Stad!”

Hurra!

Hist mellem høie Bølgers Brud

En Nøe der staaer,

Hun seer de Snekker fare ud,

Hun hører Skytters snelle Skud

Dg løfter Diet glad til Gud

I Livets Vaar;

Hun tænker stolt: "Min Fæstemand
Kan værne for sit Fødeland!"

Hurra!

Hver Dansk skal hædre høit sin Stand,
Hvor Dyder boe;

Saalænge Bølgen ved vor Strand

Henruller over hviden Sand,

Da er den dicerve, danske Mand

Sin Konge tro;

Han staaer, hvor Cimbrer forðum slog,

Høitherligt kneiser Dannebrog.

Hurra!

Kierminder groe paa Dana's Bang

Bed Sølvbæk;

Nu toner Fredens glade Sang,

Hvor forðum Skiold og Brynie klang,

Men end er Danen, liig dengang,

Stor, stolt og kiæk;

End lyder han de Fædres Skif,

Dg Dicærvhed straaler af hans Blik —

Hurra!

J. Garbrecht.

Mei. Vi Søemænd gjør ei mange Ord.

Her, danske Skytter! Glæden skal
 Mild til vort Samsund blinke!
 Vi frygte ei for Bøssers Knald,
 De kun til Fryd os vinke!
 Men kommer Fienden mod vort Land,
 Og volder Brødre Smerte,
 Far Kugle! da fra Bøssens Rand
 Og træf min Fiendes Hierte! :.:

Her er ei Krigens Tordenbrag,
 Her Glæden Told vil yde,
 Her samles fro et Bennelag,
 Her kun om Sølvi vi skyde;
 Men Hiertet monne freidigt slaae,
 Hvergang jeg kun kan skue,
 Fra Bøssens Pande Røgen blaae,
 Og Krudtes klare Lue! :.:

En Kugle er en snorrig Ting,
 Saa stærk og dog saa lille;
 Naar den ved Krudt faaer rigtigt Sving,
 Den kan i Lufsten spille;
 Den farer over Land og Hav,
 I Vinter som i Sommer;
 Den fører Fienden til sin Grav
 Og gi'er os Sølvi i Sommer!

I aaben Mark vi frydes her,
Naar danske Skytte rammer;
Snart sidde vi ved Lampens Slicer
I lille, lune Kammer!
Men hvor vi om paa Jorden gaaer,
Er Danmark dog vor Moder,
For danske Piger Hiertet slaaer,
Hver Skytte er vor Broder! :;

Hurra! Hurra! I danske Mænd!
I unge, danske Skytter!
Vi samles snart engang igien
Dg Glæden krandsknytter!
Skænk i dit Glas til bredfuldt Maal,
Dg sjung til Danmarks Ære!
Hver dansk, hver ædel Skyttes Skaal!
Vort Selskabs Skaal det være! :;

S. Garbrecht.

Mel. Kong Christian stod ved høien Mast.
Du danske Broder! hæv din Røst!
 Ved Glassets Klang!
Man føler stedsdobbelt Lyst,
Naar man har Bachi Gaver kyst,
Da lokker Venstabs af vort Bryst
 En livlig Sang!

Thi quæd da høit, du danske Ven!
Snart Venſkab ſamle os igien
Engang!

Der Plads er ei i Tomfrubuur,
Heel ſtram og ſtiv,
Nei! — ud fra Stadens ſtumle Muur,
Hvor ingen Avind ſtaaer paa Luur;
Her Bacchus ta'er os i ſin Guur

Dil Tidsfordriv!
Vi føle os ſaa froe og frie,
Langt fra os flygte Cer'monie
Dg Riv!

Naar Bøſſen hylles i en blaae
Dg dunkel Damp,
Naar Puur op fra Panden ſtaaer,
Naar Kuglerne mod Skiven ſlaae;
Det gamle Old jeg ſeer fremgaae
I Røg og Damp!
Sjung høit om danske Skytters Skud!
Hver Dane er en Tordengud
I Kamp!

Hæv høit Pokalen i din Haand!
Du danske Mand!
Fri er den gamle danske Land,

Os fængsler ingen Slavebaand,
Hver Mand har Sværdet i sin Haand,
For Fødeland!

I Fiendens Pande Danen har
Alt ofte ristet Runen klar
Paa Stand!

Hurra! da for vort Selskabs Held
Et langt Hurra!

Hver den, som seer paa Benners Vel,
Han afbetaler Betskabs Gield,
Dg vandrer frygt mod Glædens Fjeld,
I Nordia;

Lad Dnsket frit fra Hiertet gaae:
"End længe Skytters Kreds bestaae!"
Hurra!

J. Garbrecht.

Mel. God save the King.
Leve vort Skyttelag!
Skydningens sidste Dag
Feire vi fro!
Længe vor Kreds bestaae,
Albrig dens Fryd forgaae,
Glædens Kierminde blaae
Epire og groe! ;:

Danrigets Slette grøn
Signer sin diærve Søn,
Fryder hans Blik;
Glad paa den elskte Kyst
Staaer han med salig Lyst;
Aldrig mod Fiendens Bryst
Bøssen slaaer Klif! :;

Vi kun for Fryd har Sands,
Blodige Laurbærkrands
Lokker os ei!
Trofast i Daad og Aand,
Ven skab eet Rosenbaand
Slynger med bløde Haand
Om Skyttens Veil! :;

Leve vort Fødeland!
Hver Danmarks brave Mand
Bære vor Ven!
Bøssen nu Hvile faaer,
Tryk den i Krogen staaer,
Dog den i næste Vaar
Kaalder igien! :;

Bacchus med Purpurkind,
Fryder hver Skyttes Eind
I Urelstad!

"Gid vi, som samled' er",
"Hver, som har Kredsen kier,
"Tidt end maa sidde her
"Skyldfrie og glad!" :::

J. Garbrecht.

M et. Vi Szemænd gisz ei mange Ord.

J. Danmark er det godt at boe,
Skiondt Vinterstorme tude,
Thi Venstabs Roser yndigt groe,
Selv bag den frozne Rude;
Her sidde vi i stille Fred,
I Venstabs lune Stue,
Dg see, mens Sneen fyger ned,
Paa Arnen's klare Lue! :::

Held! hver min Ven saa fro og glad,
Der stemmer med i Sangen!
Vel staaer nu Bogen uden Blad,
Dg hoid er Blomstervangen;
Men Skytten har sin Bøsse end,
Den blinker mild i Stuen;
Han har en elsket Møe, en Ven,
Dg for ham perler Druen! :::

Hil Skyttens Lob! Hil Skyttens Liv!
 Ham smiler Jordens Glæder!
 Hans Bøsse er hans Tidsfordriv,
 Og Danmark er hans Hæder!
 Han kiender Krudt og Kugle godt,
 Han elsker Land og Konning,
 Hans Kammer er for ham et Slot,
 Hans Møe er ham en Dronning! ;:

Sa! stedse stande denne Kreds!
 Og stedse Venskab gløde!
 See! Haabet smiler allesteds
 Enhver min Ven imøde!
 Snart kommer der vel og en Dag,
 Da Sne og Hagl ei falde;
 Men hvor i herligt Broderlag
 De danske Bøsser knalde! ;:

Ton høit i Skye! vor danske Sang!
 Vi Venskab Krandsse flette!
 Ton mangengang i Dannevang,
 Paa Som'rens Blomsterflette!
 Naar Solen stiger purpurrod,
 Og Skiven er paa Stangen;
 Vi hilse freidig Dagens Glød;
 Og siunge atter Sangen! ;:

See! Bacchus i sit høie Hiem,
Hvor ventligen han smiler;
Mild fra sin Himmel gaaer han frem,
Dg glad til os han iler;
I Himplens Boe, i Stiernefficer,
Han stuer vore Glæder,
De danske Skytter har han kier;
Dem følge "Held og Hæder!" ::

J. Garbrecht.

Mel. Vil du være stærk og fri,

Engang har min Lærer sagt,
Da jeg gik i Skole:
"Bogt dig, Son! af al din Magt
For den røde Kiøle!
Fryd dig her i lune Bye,
Hvor dig Druen smager;
Men — Gevær og Krudt og Blye
Ere fæle Sager!" ::

Længe troede jeg hans Ord,
Holdt mig langt fra Ule,
Til jeg engang her i Nord
Hørte Bøssen knalde;

Sagte listeb' jeg mig frem,
Skytten kom tilshyne; —
Men betuttet løb jeg hjem;
Kors! han kunde lyne! ;:

Dog, hvad saa jeg frygted' før,
Snart jeg lærte kiende,
Dg mit eget Tordenrør
Kunde jeg' afbrænde;
Under danske Bøges Blad
Er min Barndom svunden,
Tak! hver Ven, der blid og glad
Mødte mig i Lunden! ;:

Tak! for hver en Stund, der gled,
Med i Tidens Bove;
Trygt i Herthas Blomsterbed
Glædens Engle sove;
Snart, vi Venner! frøe igjen
Skulle Centrum søge,
Vinde Sølv og glæde Ven
Under danske Bøge! ;:

Nøgne Mark og mørke Skye
Vinteren bebuder,
Stille er den store Bye,
Ikkum Stormen tuder;

Snart er atter Marken grøn,
Hiertet stemt til Glæde;
Hil dig! gamle Danmarks Søn!
Hil vor Samfunds Kiæde! :;

Hurra! da for hver vor Ben,
For hver Danmarks Skytte!
Glædens Engel! snart igien,
Dil din Røst vil lytte;
Ræk mig Haand, Du danske Mand!
Fro du Glasset hæve!
Hil vor Konge, Hil vort Land!
Hurra! Kredsen leve! :;

J. Garbrecht.

Mel. D! Gud velsigne vor gamle Moer!

Jeg er en Herremand stolt og stor,
Naar jeg har Glasset for Munden!
Al Jordens Glæde i Vinen boer
Dg Sorgen bliver paa Bunden!
Dg naar jeg nær har min Flaske tømt,
Jeg troer mig lykkelig og berømt!
 Af Rankens Blad
 Jeg slynger glad
En Krands mod Jordlivets Sorger! :;

Jeg troer mig flyttet fra Danmarks Bang
Til Perus guldsyldte Fielde,
For mig er Bægterens Raaben — Sang,
Der i Concert kunde giælde;
Ja! Bacchus gav mig et herligt Skjold!
Bag Flasken er jeg en Helt saa bold!

Med Glas i Haand,
Fri er min Aand,
Jeg troer mig Himmelens Borger! ;:

Jeg seer mig staae som en Helt i Slag,
Skiondt alle øvrige flygte;
Jeg seer Beundringen for og bag,
Dg hæderkronet mit Rygte;
Jeg seer min Flaske til Halsen fuld,
Dg Pungen tung af det røde Guld!

Hvo staaer vel fri
Paa Livets Stie,
Som Bacchi vældige Søner? ;:

Gud give dog til min sidste Stund
Jeg Bacchi Yndling maa være!
Dg at med Flasken for blege Mund
Man til min Grav mig hembære!
Ja! naar jeg lægges i Kisten ned,
Giv, som Reserve, en Flaske med!

Vaa Lethes Strand

(Saa siger man)

Den fiere Kanke ei grønner! :.:

J. Garbrecht.

Mel. Tidt faaer jeg, naar jeg drikker.

Peer Nimrod var en Sæger

Saa fro,

Han sad ved fyldte Bæger

Dg loe;

Tæt ved ham laae hans Bue

Saa svar,

:.: En deilig Fløiels Hue

Han bar! :.:

Saa sad i Kroe han silde

Engang,

Om Sægeren, den vilde,

Han sang;

Høit stæeg de stærke Toner

Mod Skye,

:.: Trindt litted' alle Koner

I Bue! :.:

"Gid Fa'er dog var en Sæger!"

— De quab —

"Saa sad han ved sit Bæger

Saa glad;

Nu sidder han der hiemme

Saa taus,

∴ Dg hvidsker, om den Slemme,

Med Claus!" ∴

Gid stedsse her vi være

Tilfreds!

Dig, Nimrod! høit bør ære

Bor Kreds!

Ei skal dit Navn paa Jorden

Forgaae!

∴ Til Dommедag, i Norden

Det staae! ∴

Som Nimrod sad med Gammen

I Kreds,

Saa sidde vi end sammen

Saa froe!

Hvad rager os hans Huc

Med meer!

∴ Drik! til du meer en Flue

Ei seer! ∴

Vi her paa alle Kanter

Har Eye,

Dg Sorgens Elephanter

Maae flye!

Herr Bært! endnu en Knude,

Som Skat!

∴ Saa er min Præken ude!

God Nat! ∴

J. Garbrecht.

Philosophisk Drikkevis.

Diogenes vranten og stolt,

Han knurrede' saa tidt paa de Unge,

Uf Biin han dog inderlig holdt;

X Thi Biisdom den giød paa hans Tunge.

Men da salig Joob han blev liig

Dg mangen Gang manglede Føden,

Et Biinsfad han tiggede sig,

Der laae han og lugted' til Døden.

Horatius veed man han gif

Med Flasken saa lumsk i sin Lomme,

Han flæbed' saa det havde Skik

Da Flaskerne først vare tomme.

Han græd over Verdens Besvær,

Men see om vi troe disse Løgne

Han drak! — det var Mandens Maneer,

Saa Binen flød ud af hans Dine.

Copernicus hine var liig,
 Sin Wiisdom han søgte i Flasken,
 Han vidste den skjulede sig,
 Og ulmed' som Gld under Asken. —
 Hans Næse tidt lyste ham hiem —
 (Vi deraf har opfundet Lygter)
 Men hvor han kom ravende frem
 Han loe af Enhver som var nygter'n.

Naar Phyrus, som ofte kom paa,
 En Laar over Torsten mon tage,
 Han mærkede Ting, som forstaae!
 Bevæged' sig frem og tilbage.
 Engang i en Ruus som var stiv,
 Da Stuen gik rundt omkring Stolen,
 Begreb han det først i sit Liv
 At Jorden gaaer rundt omkring Solen.

Selv Wiismanden Aristhohel
 Har Wiin for sin Wiisdom at takke,
 Han drak sig saa ofte en Pæl
 Saa han fik Musketten paa Nakken.
 Han elsked' det Baade saa høit,
 Jeg Sandheden ei vil fordølge;
 For engang at pimpe ret drøit,
 Han sprang i den skummende Bølge.

Trofast til Døden.

M el. Dannevang med grønne Bred.

Solen daled' blodig rød;
Med bag Bogelunden;
Ingen Fuglestemme lød,
Daas var Aftenstunden.
Nordenvinden blæste huul,
Giennem Træets Grene;
Himmelvognens gyldne Hiul
Stod paa Himlen ene. —

Rudolph med sin Pige gik
Langsom giennem Lunden,
Daarefyldt var hendes Blik;
Nær var Aftenstunden.
"Rudolph! nu du drager hen
For vort Land at frige:
Dapper vær; men kom igien
Trofast til din Pige."

Af det skønne blonde Haar
Hun en Lok ham giver.
Afskeeds tunge Time staaer;
Rudolph sig læsriver.
"D Farvel, Du elskte Møe!
Seg Din Lok skal bære!

Med den feire eller døe!
 Skal mit Løsen være.”

Krigens Rædsler snart frembrød
 Liig et Lyn af Torden,
 Blod, som Purpurstrømme flød
 Rygende ad Torden. —
 Helte stred og Helte faldt,
 Sværdet mødte Sværdet;
 Men i Faren hvor det gieldt,
 Stod han usorfærdet. —

Kampen endtes — Fienden vreg,
 Af! da blev han saaret.
 Af hans Ben han kraftløs, bleeg,
 Blev fra Slaget haaret.
 ”Ben! jeg føler Dødens Bud,
 — Saa han mat udbryder —
 Rolig døer jeg; thi hos Gud
 Seirens Løn jeg nyder.”

”Denne Haarløst tag min Ben,
 Lina mig den skænkte,
 Hende maa Du bringe den,
 Siig: mit Blod den skænkte.”
 — Lina! hisset samles vi
 Hos den Evighede —

— Lina! nu det var forbi,
Brustent var hans Die.

Hen til Lina Bennen foer,
Hende Lokken bragte.

"Lina! var det sidste Ord
Som Din Rudolph sagde.
Tro i Liv og tro i Død
Vilde han Dig være." —

— "Seg ham følger," hun udbrod
Dg var ikke mere. —

Seg altid fulde Flasker hader;
Gior I som jeg, og skienker i!
Seg Viin i Glasset strømme lader —
Hvad Flasken taber vinde vi!

Men tomme Flasker? sy for Fanden!
Det er at holde Folk for Nar!
Thi Mennecker med Been i Panden,
De drikke, — naar de Binen har!

Min Sundhed siger: "Du bør drikke,
Er det dog ei en herlig Cuur?
Recepten jeg forsømmer ikke;
Det er nu engang min Natur!

En Kraft hver Aften jeg opdager
Er skiult i hiint Medicament:
Naar man den rette Dosis tager,
Saa er hver jordisk Kummer endt!

Men apropos! det hæsligt lader
At see et Glas med bredfuldt Maal;
Hos Glas jeg stedse Fuldskab habder —
Drit Elskovs, Venstabs, Stædens Staal!

N. L. Bruun.

Uti mit Bryst, o hvilken Smerta,
Kom, låt mej trykka Dig til mit Hjerta,
Thy Du må veta det år omöylig
Ut lefva lykkelig förutan Dig!
Ja, ta mej Fa'n! det år omöylig,
Ut lefva lykkelig förutan Dig!

Jag sättar Glasögnna på min Nåsa
För uti Dina schöna Ögna låsa,
Och der jag låsta: det år omöylig,
Ut lefva lykkelig förutan Dig!
Ja, ta mej Fa'n! — o. s. v. —

När jag skottar i Dit Klare Öga,
Den hela Werldan jag ligesom söga;
Thy Du må veta, — o. s. v. —

Bär ey min Bödel, men blif min Mage,
Gif mej Dit Hjerta, tag mit tilbage;
Ehy Du bör veta. — o. s. v. —

Nej fåra Dämon, jag har förhinder;
En anden Kärlek mit Hjerta binder;
Och Du må veta, det är omöylich
Ut lefva lycklig i hop med Dig! —
Nej, ta mej Fa'n! det är omöylich
Ut lefva lycklig i hop med Dig!

Du är så lång, fuul och fästlig mager;
Du har så mycket Gigt och podager,
Så Du ser, at det är omöylich
Ut lefva lycklig i hop med Dig! —
Ja, ta mej Fa'n! det är omöylich
Ut lefva lycklig i hop med Dig!

När jag bär's ur mit Hus
Och min Begräfsning siras,
Skal med Cypressor siras
Min Flaska-og mit Krus.
En Skjålm der Väcket vil
Uppå min Rista sästa,
Föran jag först sådt frista,
Ut supa honom til.

Dy at jag bör
Just liba för
Ut jag nu bör —
Nej, Bröder! hör
Jag er likwål er Nästa,
Betäncken hvad ni gör!

Så er uti mitt Cas?
Jag vill, alt skall förtåras;
Dy dit som jag skal bäras
Er ondt om Dräpparne.
Bort wid Tartarens Strand,
Der kan wål finnas Watten,
Som drickes utur Hatten,
Ach stundom ut af Hand, —

Men Watten var
I alle Dar.
Just för en Kar,
Som bättre war
Blott för at skölja Tratten;
Så lärde jag af Far.

Men, Bröder, jag Er her,
Dy af Ert Wänskap hoppes:
Ut hela Liket dåppes
I Bällen, som ni ser.
Som Swampen skal jag då
Den Musten i mig suppa,

Som i min mörcka Strupa
Ej mera står at få.

Dch på min Sten

I skrifwen sen:

Här hwilår Ben,

Som tilhör en,

Der altid swor och truga

Ut dricka hwår och en.

Men, Bröder, jämt et år

Står ni en Sup i Flaskan,

Dch sät den hen i Askkan,

I Spisen, som han står;

Sag eder søker mist;

Hwår Gång jag går at spöka,

Sag hende da skal söka

Precis der hon stod sist.

Chimår min Bror,

Ar at man tror

De Döda bor

I swarta Jor,

Förutan at besöka

Den Werld, der Drufwan gror!

Chronologisk Register.

For Kongehuset.

Side

Med Friheds Aand vi samles her	I
O! du, hvis Almagts Død	2
Jeg veed et Land hvor Freden throner	3
Vær hilset Danas Held og Glæde	4
Langt høiere Bierge saa vide paa Jord	5
Dannerdrot! Din Fødselsdag	7
En sielden Fest os samler her	10
Drot Fred'rik sad i Cimbrers Hiem	12

For Fuglekongen.

Modtag det Baand	14
Tidt var Konge = Navn og Ære	14
Gav end et Skud Dig Konge = Rang	15
Saa endtes end engang i Fred vor Glæde	16
Foruden Samdrægt vinder ei	17
Hos knaldende Bøsser, hos Druer og Sang	19
Held, den Mand, hvis Dages Tid	20
En Skiebne gav dig Konge = Rang	20
Lykken skænkede' mig den Ære	22
Glade see vi Dig beklæde	22

For Directionen.

	Side
Som Mænd og Brødre vi samles her . . .	24
Ene ved Lov grundfæstes Orden . . .	25
Fra Nord til Syd, fra Vest til Øst . . .	26
Mildt, som Aftenstjernen, smile . . .	27

For Damerne.

Dg nu en Skaal for det elskte Kion . . .	28
Lad dable Qvinderne hvo vil . . .	30
Undig og rig paa Fryd er Jorden . . .	30
En Skaal for det hulde fortryllende Kion . . .	31
Elskede, hulde Qvindekion . . .	32
Blomsten jeg veed . . .	33
Her Skionne, hvis I prøve vil . . .	35
Mit fulde Glas, og Sangens raske Toner . . .	36
Der Brødre! Punsch i Bollen er . . .	38
I Ungdommens Aar har man sielden sin Vid . . .	40
Bed Smiger at behage . . .	41
Hver som hylder muntre Glæder . . .	43
Jeg onsker mig paa Kloden ikke andet . . .	44
Nyd Livet! nyd Glæden! saa Skaberens bød . . .	46

For nye indkomne Medlemmer.

Dg dette Glas, som Druen fylde . . .	47
--------------------------------------	----

For besøgende Venner.

Til Glæde Nordens raske Søner . . .	49
Vaagn op til Fryd . . .	50
Hver Glædens Ven . . .	51
Brødre! I, som sidde froe . . .	53

Sange ved Skydningens Slutning.

	Side
Kom, Nabo tag dit fulde Glas	55
Utter den blide Sommer svinder	56
See Aft'nen vorder kold og lang	57

Beldædigheds Sange.

Paa hine elskte Steder	58
Saa svandt vor Aften hen i Glæde	59

Sang til Pokalen.

Med Beemod skue vi tilbage	61
--------------------------------------	----

Sang ved Fugleskydningen.

Vi sidde her ved bredden Bord	63
---	----

Selskabs-Sange.

Dannevang, med grønne Bred	64
Kong Christian stod ved høien Mast	66
Hvor var det skönt, ifald vi kunde	68
Samled' her i en fortrolig Klynge	69
Snart er din Ungdomstid forsvunden	71
Hvis et godt Raad I følge kan	72
Skaal for hver Slut, hvis hulde Smil	73
Naar man sit Glas har tomt i Ro	75
Fædreland	76
Der boede en Konge i Leire	77
Da Odin før regierede paa Jorden	78
Boer jeg paa det høie Fjeld	80
Velkommen Enhver, som har Druesaft tier	82
Manden med Glas i Haand	84
Mas og Las de ginge paa Raa	85
Druen vover paa vor Klode	88
Lad den skrantende Magister	88
Vil du være stærk og fri	89
Igr at være, som man bør	91

	Side
Den Nattergal synger i Midnattens Stund .	93
Naar fra Kroen jeg kommer tilbage . . .	94
Jeg vandrer fra By og til By . . .	94
Jeg aldrig det for Dølyst kiender . . .	96
Langt under Havet Solen stod . . .	98
Frugtbare Marker og Skovgroede Sletter .	99
Godtfolk! I hos mig kiese maae . . .	100
Duftende Enge og kornrige Bange . . .	102
Som vi vor' Fædre ved Høitid var froe . . .	103
Saa glade vi drage det lynende Sværd . . .	103
Lystig min Broder! og lystig igien . . .	105
Hvo eensom vandrer paa Livets Wei . . .	106
Nyd Livet, — saa Naturen minder . . .	107
Det gaaer saa herligt overalt . . .	108
For ret os ved Jorden at fryde . . .	110
I Barndoms Fied, i Manddoms Alder . . .	111
Til fælleds Fryd blandt Venner vi . . .	113
En Skaal vi vil drikke hoerandre til . . .	114
Der var engang en tapper Mand . . .	114
Den Skaberen skienkte en oplyst Forstand . . .	115
De Mennecker vide saa lidt, hvad de vil . . .	117
Kom, Brødre! kom, nu vil vi til at drikke . . .	118
I, muntre Venner, hører mig . . .	119
Vort Selskab til Ære . . .	121
Søde Drue! dig vi hylde . . .	121
For at forsøde Livets Møie . . .	122
Enhver som hylde Livets Glæder . . .	123
For Glæden i Vennskab at finde . . .	124
Den Fred, som qvæler Sorg og Harm . . .	126
Det skummende Bæger begynde sin Gang . . .	126
Alt efter Modens Lov sig retter . . .	128
Fra Chinas Kyst . . .	129
Mit Levnet bestandig har sandet . . .	129
Stolt Sømand han farer saa vidt omkring . . .	131
Hvor saare lidet hør der til . . .	133
De Elfskovs hulde Skaberinde . . .	135

	Side
Hvor Fader Evan throner, Glæden smiler . . .	136
Hvor herligt, herligt gik det til . . .	137
Boer jeg paa den tamme Bred . . .	140
Viger, og Dands, og Viin, og Sang . . .	142
Da Sankt Peder vandred' om . . .	143
Os den vise Syrak lærer . . .	145
Før Noe Tid var Adams Born kun Døsser . . .	146
Jeg regner ofte for ingen Ting . . .	148
Ekrivende Brødre om Skikkene stride . . .	150
Løm ud dit Glas! gjør mig Beskeed . . .	151
Naturen stod i yndig Orden . . .	152
Mener du, at den har Lykken fat . . .	153
Hver, som ynder skyldfrie Glæde . . .	156
Mennesket er skabt til Glæde . . .	157
Tidt faaer jeg, naar jeg drikker . . .	158
Fa'er Osins Kæmper sad engang . . .	160
I vore Oldfædres Tid . . .	163
Naar Fædre sad ved fyldte Kruus . . .	164
Os Glædens fyldte Bæger atter vinker . . .	166
See Fred'rik staaer, som Christian stod . . .	167
Bed Venkabs Vink vi først forsamlet bleve . . .	168
Der er et Træ — den vide Jord . . .	170
Bort Norden er ikke en isdækket Drk . . .	171
Brødre, vil eu Stund I glemme . . .	172
Langt meer end Guld er Druen værd . . .	175
Hvor sødt det er blandt Venneglæder . . .	175
Hvad spørger jeg om Gøds og Guld . . .	177
Vi samles her, for første Gang . . .	178
Kom kiere Ven og fyld dit Glas . . .	180
Jeg er en Mand, som har saa langt omvandret . . .	181
Velkommen i Din Ungdoms Lund . . .	183
Mange rose Fædres Skikke . . .	185
Til Børn for den Gamle, den Svage . . .	186
Om hundred' Aar er Alting glemt . . .	187
Jeg synger gierne om Kongers Magt . . .	189
Naar Du gaaer grumme langt tilbage . . .	191

	Side
Glassen er alle Glæders Kilde	193
Velkommen, varme Purpurskaal	195
Man væver os immer om Fædrenes Tid	196
Hvor prægtigt dog ei Alting gif	197
Skienk i Dit Glas til bredfuldt Maal	198
Hvo aldrig sig en Ruus har havt	199
Tage Verden som den er	201
Nyd Livets korte Morgenrøde	203
Kom, lad os drikke egen Skaal	204
Valhallas Kæmper med Fless og Misd	207
Dannemark! Dannemark! — Hellige Lyd	208
Vaagn op! I Valhals Helte	210
Kommer og hører den muntre Skjærsliber	212
Fra Livets allerførste Vaar	214
Vi binde Dig Din Tomfrukrands	215
Kunstner! min Pige Du male	216
Du, som svøbt i Skionhebs Rosenklæde	216
En Grube staaer i Biergets Indre	218
Den Havfru boer under hule Fjeld	219
Seg synger og danser og er nu saa froe	221
Man stundom vel kan sige	222
Alt fra vor Barndoms Favn	223
Et Land i høien Nord der er	225
Her, danske Skytter! Glæden skal	227
Du danske Broder! hæv din Røst	228
Leve vort Skyttelag	230
I Danmark er det godt at boe	232
Engang har min Lærer sagt	234
Seg er en Herremænd stolt og stor	236
Peer Nimrod var en Jæger	238
Diogenes vranten og stolt	240
Solen daled' blodig rød	242
Seg altid fulde Glæster habder	244
Uti mit Bryst, o hvilken Smerta	245
Når jag bæres ur mit Hus	246